

HALKIN KURTULUŞU

21 Mayıs 1979
750 KURUŞ
159

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP Hükümetinin 17aylık uygulaması: komprador burjuvaziye hizmet

Geçen hafta başı TÜSİAD'ın gazetelere verdiği ilanla birlikte hükümetle büyük burjuvazinin temsilcileri arasında başlayan söz düellosu, tekelci burjuvazinin istekleri ile hükümetin ekonomik alanda uygulamaları arasında büyük çatışmalar olduğu izlenimi yarattı. TÜSİAD bildirisinin ardından Ecevit'in Gönen'de ve ardından CHP Meclis grubunda yaptığı konuşmalarda, tekelci burjuvaziyi "sömürücüler, vergi kaçakçıları, hükümet yıkıcıları ve hükümetin uygulamalarından gocunanlar" olarak niteledi. Ardından işadamlarının, Ecevit'e yönelik daha sert cevapları geldi. Onlar da hükümeti "devletçilikle", "özel teşebbüsü baltalamakla", "Türkiye ekonomisini kötüye götürmekle" suçladılar.

Gerçekte, 17 aylık Ecevit iktidarının ekonomik alandaki uygulamaları, komprador burjuvaziyi nasıl etkiledi? Hükümet, ekonomik tercihlerini hangi sınıflar ve kesimler yararına yaptı?

Bu soruların cevaplarını bulmak için hiç de uzun boylu araştırmaya gerek yok. Bizzat işadamlarının örgütlerinin raporları, komprador burjuva-

Dev.sa.7

1 Mayıs tutukluları serbest bırakılsın

1 Mayıs'ta sıkıyönetim tarafından, polis ve jandarma tarafından gözaltına alınan yüzlerce devrimci, demokrat ve emekçi, hâlâ demirparmaklıklar arasında bulunuyor.

Çeşitli illerde sıkıyönetim mahkemeleri, şimdi gösterişli duruşmalarla sıkıyönetim kararlarını ihlal eden 1 Mayıs tutuklularını yargılamaya hazırlanıyor, bir kısmını da yargılayarak cezalandırıyor.

Faşist katiller ise elini-kolunu sallayarak geziyor ve yeni cinayetler tezgahlıyorlar.

1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatan, 1 Mayıs'ta işçi sınıfının mücadele gününü kutlayan devrimci, demokrat ve yurtseverleri sıkıyönetim mahkemeleri yargılayamaz.

1 Mayıs tutukluları serbest bırakılmalı, mahkemelerin verdiği kararlar geçersiz sayılmalıdır.

'İşadamları' CHP Hükümetine 'Muhtıra' Verdi

Komprador Burjuvazi Yeni Tedbirler Dayatıyor

EGEMEN SINIFLAR, ECEVİT'E IMF'NİN TÜM DİREKTİFLERİNİ KABUL ETMESİNİ İSTİYORLAR

CHP, EGEMEN SINIFLARIN DAYATTIĞI İSTEKLER ÖNÜNDE BÜTÜN DEMAGOJİK ÇIKIŞLARINA RAĞMEN BOYUN EĞMİŞTİR

HAKİM SINIFLAR HENÜZ CHP HÜKÜMETİNDEN VAZGEÇMİŞ DEĞİLLERDİR. BİLDİRİ VE İLAN ŞEKLİNDE ORTAYA ÇIKAN TAVIR, KISA VADEDE CHP HÜKÜMETİNİ İSTENİLEN BÜTÜN TEDBİRLERİ EN KISA ZAMANDA ALMAYA ZORLAMAK AMACINI GÜTMEKTEDİR. ANCAK HAKİM SINIFLAR, SIKIYÖNETİM İLANINDA OLDUĞU GİBİ, BUNUN YANINDA AYNI ZAMANDA YENİ SİYASİ ALTERNATİFLER İÇİN DE HAZIRLIK YAPMAKTADIRLAR. ONLAR BİLDİRİLERDİNDE "HÜR DEMOKRATİK PARLAMENTER SİSTEM İÇİNDE, ÖN YARGILARDAN ARINMIŞ, YAPICI, OLUMLU VE GERÇEKÇİ BİR ZİHNİYETİN ÜLKE YÖNETİMİNE HAKİM OLMASI" DERKEN İŞTE BUNU İFADE ETMEKTEDİRLER.

Geçtiğimiz hafta içinde, sanayici ve işadamlarının iki açıklaması yayınlandı. Bunlar gerçekten de CHP hükümetine karşı verilmiş, "İki Muhtıra" özelliğini taşıyordu. Önce Türkiye Sanayi Odaları ve Sanayi Ağırlıklı Ticaret ve Sanayi Odaları Meclis Üyeleri Genel Kurulunun "Bildiri"si geldi ardından Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği gazetelere bir ilan verdi.

Yayınlayanların adından da anlaşılacağı gibi, her iki

Dev.sa.6

İşadamlarının bildirisi ve revizyonizmin karşı-devrimci niteliği

Komprador burjuvazinin gazetelerde yayınlanan "bildiri"sinden ve CHP reformistlerini daha da gerici tedbirler almaya zorlamasından sonra revizyonizmin karşı-devrimci niteliği bir kez daha gözler önüne serildi.

Bazı sendikaların başına çöreklenmiş sendika ağalarından, dernek yöneticilerine ve TİP, TSİP, T'K'P gibi partilere kadar bütün revizyonistler, komprador burjuvazinin CHP hükümetine yeni istekler dayatmasını, devrimle karşı-devrim arasındaki bir çatışma gibi değerlendirerek, reformist CHP hükümetine daha çok sarılmaya başladılar.

"İşadamları Bildirisi"nden sonra telaş içinde demeçler veren revizyonist sendika ağaları ve revizyonist partilerin yöneticileri CHP'yi desteklemenin

Dev.sa.7

Hükümet İMF'ye teslim oldu

- YENİ BİR DEVALÜASYON DAHA GELİYOR
- "TOPLUMSAL ANLAŞMA" YAYGINLAŞTIRILACAK
- İŞÇİ ÜCRETLERİ YENİDEN DONDURULUYOR
- TARIM ÜRÜNLERİNİN ALIMINDA DEVLET DESTEĞİ UYGULAMASI KALDIRILIYOR
- KÖYLÜLERİ ÇİFTE SÖMÜRÜ ALTINA ALAN KATLI KUR UYGULAMASI BİR SÜRE DAHA DEVAM EDECEK

Mayıs ayı başından beri Türkiye hükümeti ile Uluslararası Para Fonu (IMF) arasında sürdürülen görüşmeler sonuçlanmış ve Maliye Bakanlığı tarafından 17 Mayıs günü yapılan açıklamayla IMF ile "genel bir anlaşmaya" varıldığı bildirilmiştir. Maliye Bakanlığının açıklamasında, görüşmelerin çok olumlu geçtiği ve askıda bulunan sorunların çözümlendiği de yer almıştır.

Mart ayı ortasında KİT ürünlerine ve akaryakıta yapılan zamlardan ve katlı kur uygulamasına geçilmesinden sonra IMF'nin diğer istekleri ile ilgili görüşmeler Mayıs ayı başından itibaren yeniden sürdürülmeye başlanmış ve bu görüşmeler yeni bir devalüasyonun yapılması, enflasyonun önlenmesi gibi konularda IMF'nin istekleri doğrultusunda karar alınmasıyla geçtiğimiz hafta son bulmuştur. Henüz bazı teknik konularda çalışmaların sürdürülmesine rağmen, hükümetin IMF'nin bütün isteklerini genel hatlarıyla kabul ettiği anlaşılmıştır.

IMF ile yapılan son anlaşmaya göre bir süre daha fiili devalüasyon anlamına gelen katlı kur uygulaması sürdürülecektir. Buna göre işçi dövizlerine, tarım ürünlerinin satışından gelen dövize ve sanayi mallarının ihracına farklı kurlar uygulanacaktır. Yine yapılan anlaşmaya göre, Senato seçimlerinin ardından fiili devalüasyon resmi bir biçim alacak ve IMF'nin isteği doğrultusunda Türk Lirasının değeri $ 50 civarında düşürülecektir.

IMF ile varılan anlaşmanın diğer maddeleri de bugüne kadar Para Fonu'nun bilinen istekleri doğrultusundadır. Buna göre, "Toplumsal Anlaşma", sanayinin diğer kesimlerine doğru da yaygınlaştırılacak ve bu uygulama ile esas olarak işçi ücretleri ya dondurulacak ya da artışlar asgari düzeyde tutulacaktır. Ayrıca tarım ürünlerinin alımında devlet desteği kaldırı-

Dev.sa.6

SIKIYÖNETİMSİZ SIKIYÖNETİM HAZIRLIKLARI

Sıkıyönetim kaldırılmalı bütün faşist yasalar iptal edilmelidir

İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Necdet Üruğ, 9 Mayıs günü TBMM bütçe plan komisyonu üyeleri ile yaptığı bir toplantıda "Parlamento'nun çıkaracağı caydırıcı ve etkin yasal düzenlemeler ile ülkemizin kısa zamanda huzur ve sükuna kavuşması ve böylece görevin sahibi aslisine devredilmesi ... bu arada illegal örgüt militanlarının sızma istidadı gösterdikleri sendikalar ile derneklerin ve ortaöğretim başta olmak üzere okulların ... disipline edilmesi gerektiği" şeklinde bir açıklama yaptı. Bu "temenni ve dileklerin" hemen ardından 12 Mart'ın ünlü paşası CHP Senatörü Muhsin Batur'un demokratik hak ve özgürlüklerden kişilerin fedakarlık yapmaları gerektiği şeklinde bir "muhtıra"sı gazetelerde yayınlandı. Muhsin Batur, "İşçi ücretlerine tavan getirilmelidir, KİT'ler parti rekabeti dışında düzenlenmelidir. Ütopik özgürlükçü anlayıştan vazgeçilmeli, emniyet kuvvetleri gerektiğinde sert ve kesin tedbir alabilmelidir. Devleti ve rejimi koruyucu yasal güvence ve önlemler alınmalıdır. Kişi hak ve özgürlüklerinden, toplum ve devlet adına... feragat sağlanmalıdır. Devlet ve icra organı kuvvetlendirilmeli, Anayasa ve yasa değişiklikleri yapılmalı, barış döneminde de silahlı kuvvetlere görev vermek yerine, hükümete ve sivil yönetime yetki verilmelidir" diyor ve bu sözlerine "ben demokrasiden yanayım"ı eklemeyi de ihmal etmiyordu.

Bu açıklamaların yapılması ile beraber öteden beri aynı istekleri daha açık ve anlaşılır cümlelerle dile getiren burjuvazi ve onun faşist kalemşörleri, burjuvazinin öteki sözcüleri bu açıklamaların "geciktiğini, kendilerinin eskiden beri aynı istekleri dile getirdiklerini" belirttiler. Tercüman gazetesi yazarı [illegible] "Ortaya konan mantık doğrudur... bu demektir ki Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurulmalıdır" derken [illegible] şöyle konuşuyor: "Kişi hak ve özgürlüklerinden toplum ve devlet adına ... feragat sağlanmalıdır. Devlet ve icra güçlendirilmelidir." [illegible] "altılar"ın görevlerini [illegible] tekrarlıyordu. [illegible] "Üruğ Paşa'nın [illegible] kanlar kurulunda görüşülmelidir" diye [illegible] çıkarıyordu.

Eski ve yeni generaller, verdikleri muhtıralarla CHP hükümetinden [illegible] kitleler üzerindeki zulüm ve baskının [illegible] iyice artırılmasını, kişi özgürlüklerinin kısıtlanmasını, [illegible] yasası çıkartılarak, polisin ve [illegible] birer sıkıyönetim komutanı gibi görev yapmasının sağlanmasını, demokratik kitle örgütlerinin ve işçi sendikalarından [illegible] altındaki [illegible]larının kapatılmasını, devlet dairelerinden ve işyerlerinden faşizme karşı olan herkesin tasfiye edilmesini, okulların birer faşist karargah haline getirilmesini, işçi ücretlerinin dondurulmasını istemektedirler.

[illegible] feodal düzenin [illegible] burjuvazi ve [illegible]lık, [illegible] listler ve faşistler öteden beri bu istekleri dile getirmektedir. IMF'nin ve komprador burjuvazinin işçi ücretlerinin dondurulması, KİT zamlarının durdurulması, yoksul [illegible] ve [illegible] tüp [illegible] "anarşiye karşı mücadele" [illegible] yatıyla kişi hak ve özgürlüklerinin aşırı derecede olduğu ve bunların

Dev.sa.6

FAŞİST CİNAYET ODAKLARI DAĞITILMALI FAŞİST KATİLLER CEZALANDIRILMALIDIR

Polis ve jandarma eşliğinde halk gençliğine yönelen sosyal-faşist saldırı

8 Mayıs günü İzmir Ege Üniversitesi Kampüsünde, İGD'li sosyal-faşistler polis ve jandarma ile birlikte devrimci öğrencileri kurşun yağmuruna tuttular. Üniversite kampüsünde toplanan 6000'e yakın öğrenci kitlesinin polis ve jandarmanın üniversiteden çekilmesi için yürüttükleri mücadele karşısında polis ve jandarma ile birlikte İGD'li faşistleri de gördü. Saldırı sonucu onlarca devrimci yaralandı.

İGD'li sosyal-faşistlerin, devrimcilere, demokrasi mücadelesine saldırıları yeni değildir. Onlar, ulusal-demokratik, halkçı eğitim için verilen mücadelenin düşmanı oldukları gibi, bağımsızlık ve demokrasi, ve sosyalizm mücadelesinin de düşmanlarıdır. Çünkü onlar mevcut düzenin deva-

Dev.sa.7

12 Mart'ı aratmayacak Resmi faşist terör ve katliam

11 Mayıs 1979 günü İstanbul-Merter'de bir eve baskın düzenleyen polis, MLSPB diye bilinen, bireysel terörü çizgi olarak benimsemiş bir grubun mensubu oldukları ve Cerrahpaşa soygununu gerçekleştirdikleri açıklanan Ömer Çimekan'ı öldürdü. Ağır yaralanan Tamer Tabak ise daha sonra kaldırıldığı hastanede öldü. Bu olay üzerine İstanbul'da sıkıyönetim askeri birlikleri ve polis, azgın bir terör estirdi. Sıkıyönetim birliklerinin arama bahanesi ile halk üzerindeki baskıları arttı. Ev baskınları ve baskınlarda evlerin yağmalanması hızlandırıldı. Burjuva gazeteleri "Anarşistlerin başı öldürüldü", "Kanlı Cerrahpaşa soygununun elebaşısı öldürüldü" başlıklı haberleri manşete çıkardılar ve öldürülen Ömer Çimekan'ın kurşunlarla delik-deşik edilmiş vücudunun resimleri günlerce gazetelerde basıldı. Arkasından tüm faşist koro, "anarşi" "komünist tehlike" edebiyatını hızlandırdı.

12 Mart'ın ünlü canilerinin yönetimindeki "vurucu timler"in halka ve devrimcilere yönelik saldırıları, sıkıyönetim ilanı ile birlikte daha da arttı. Bütün sıkıyönetim bölgelerinde sürdürülen ev baskınları, arama-taramalar, derneklerin kapatılması, anti-faşist yayın organlarının yasaklanması, sıkıyönetimle birlikte resmi devlet terörünün arttığı ve demokratik özgürlüklerin olduğu kadarıyla rafa kaldırılması çalışmalarının hızlandığının işaretleridir. Her gün resmi infaz mangalarının düzenlediği baskınlar sonucu katlettikleri halktan insanların resimleriyle dolup taşan burjuva ve faşist basın, bu katilleri, "anarşistleri dize getiren adam" diyerek göklere çıkarmaktadır.

CHP reformistlerinin ve her türden revizyonistin "demokratik sıkıyönetim" diye lanse ettikleri sıkıyönetimin; halka yönelen bir saldırı olduğu, sıkıyönetim paşalarının

Dev.sa.6

Bu kan denizi kurumayacak

16 Mayıs günü MHP ve ÜGD'li faşistler, Ankara Etlik Piyangotepe'deki bir kahveyi yaylım ateşine tutarak 7 kişiyi öldürdüler, 3 kişiyi de ağır yaraladılar. 9 Mayıs günü, Eskişehir'de Kasım Yücel, bıçaklanarak öldürüldü. 10 Mayıs'ta Gaziantep'te bir işyerinde çalışan 4 işçi, faşistler tarafından katledildi. 12 Mayıs'ta Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü öğrencisi İsmail Köse, 13 Mayıs'ta İstanbul Kuştepe Lisesi Müdürü Doğan Erdoğan, 14 Mayıs'ta İstanbul'da Nazan Sezgir, 15 Mayıs'ta Kayseri Yavuzlar Mahallesinde Alaattin Öztürk, faşist cinayet mangaları tarafından katledildiler.

MHP'li, ÜGD'li faşistlerin son bir hafta içinde halka ve devrimcilere karşı yürüttükleri saldırı ve bu saldırılarda katledilenlerin bir kısmı.

MHP, ÜGD, ETKO, TİT gibi faşist örgütlerin, işçilere, köylülere, devrimcilere karşı yürüttükleri saldırı ve katliamların sayısını bilmek bile oldukça zordur. Buna rağmen bütün bunlarla yetinmeyen Türkeş ve Demirel gibi faşistler, daha çok kan dökülmesi, daha fazla işçi ve emekçinin katledilmesi için bar bar bağırmaktadırlar. Ancak onlar kendilerinin saldırgan olmadıklarını ve şiddete karşı oldukları yolundaki propagandadan da vazgeçmemektedirler.

Maraş'ta yağmalanan ve yakılan 700'ün üzerindeki

Dev.Sa.7

HALKIN KURTULUŞU

Mücadele ve birlik

Komprador burjuvazinin gazete ilanları ile CHP reformist hükümetini belirli tedbirlerin daha kısa bir zamanda ve daha hızlı bir biçimde alınması için zorlamasından sonra, reformistler ve revizyonistler kitlelerin anti-faşist demokratik mücadelesini saptırmak için faaliyetlerini yeniden yoğunlaştırdılar.

"İşadamları Bildirisi"nden sonra bizzat Ecevit'in kendisi, reformizmin karşı-devrime hizmet etme niteliğini gizlemek, kitlelerin demokrasi mücadelesini reformizmin açtığı kanala akıtmak için yeniden meydanlarda boy göstermeye, komprador burjuvaziye "çatmaya" başladı. O'na her türden reformist ve revizyonist yüksek sesle eşlik etmeye hız verdi.

Bazı sendikaların başına çöreklenmiş revizyonist ve reformist sendika ağaları, dernek yöneticileri ve T'K'P, TİP ve TSİP gibi revizyonist partilerin elebaşıları, komprador burjuvazinin CHP reformistlerine yeni birtakım istekler dayatmasını devrim ile karşı-devrim arasındaki bir çatışma gibi göstererek CHP reformist hükümetinin desteklenmesi üzerine bol miktarda ahkam kesmeye hız verdiler.

Onlara kalırsa, bugün "işadamları", CHP hükümetini yıkmak istemektedir. Bunun için de "ilerici" olan CHP hükümetini desteklemek gerekmektedir.

Halbuki gazetemizin başhaber yazısında da açık ve detaylı bir şekilde ortaya koyduğumuz gibi, komprador burjuvazinin izlediği politika ve bunun için CHP'ye "Muhtıra" verme yolunu seçmeleri, buna karşılık da CHP reformistlerinin yürüttüğü demagojik propaganda devrimle karşı devrim güçlerinin bir çatışması değildir. Tam tersine, komprador burjuvazi bu yolla CHP reformizmini daha da "sağ"a çekmeyi hedeflemekte ve onu birtakım ekonomik ve siyasi tedbirleri daha kısa bir zamanda ve daha hızlı bir şekilde almaya zorlamaktadır.

Nitekim CHP reformistleri, "İşadamları bildirisi"nin arkasından verdikleri demeçlerle ve ortaya koydukları yeni uygulamalarla, komprador burjuvazinin dayattığı bazı tedbirleri istenildiği biçimde yerine getirecekleri konusunda emperyalistlere ve egemen sınıflara güvence verme yolunu seçmişlerdir. Bunun en iyi örneği, komprador burjuvazinin dayattığı isteklere uygun olarak IMF ile genel bir anlaşmaya vardıklarını açıklamaları ve sıkıyönetimsiz sıkıyönetim koşulları yaratmak için propagandaya ve ön çalışmaya hız vermeleridir.

Bu durumda emperyalistler ve egemen sınıflar, CHP reformist hükümeti eliyle işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki tonve-

Dev.sa 6

AVRUPA REVİZYONİST PARTİLERİ İHANETLERİNİ DERİNLEŞTİRİYORLAR

Revizyonist Fransız Komünist Partisi'nin 5 gün boyunca Paris'te süren çalışmaları 14 Nisan günü George Marchais'in yeniden Parti Genel Sekreterliğine seçilmesi ile son buldu.

FKP'nin 23. Kongresine sunulan raporlar ve kongrede alınan kararlar bir kez daha bu partinin burjuvazinin hizmetinde bir ihanet ocağı olduğunu ispatlamıştır. Parti Genel Sekreteri Marchais, kongrenin başlangıcında okuduğu raporda proletarya diktatörlüğü kavramını eleştirmiş ve FKP'nin, Lenin'in bu tezini geri dönülmeyecek bir biçimde reddettiğini belirtmiştir. Marchais, sınıf mücadelesi düşüncesine de çatmış ve sosyalizmin uzlaşmalar ve reformlar yoluyla inşa edileceğini belirtmiştir.

Fransız Komünist Partisi'nin 23. Kongresi, parti içindeki hizip ve gruplar arasındaki büyük çatışmayı bütün çıplaklığı ile açığa çıkarmıştır. Parti içindeki kargaşalık, esas olarak Fransız Sosyalist Partisi ile FKP arasındaki ittifakın sürdürülüp, sürdürülmemesinden kaynaklanmaktadır. FKP içindeki hizip çatışması şimdilik Marchais'in üstünlüğü ile sonuçlanmıştır. Sosyalist Parti ile ittifaka karşı çıkanlar, parti içindeki bütün sorumlu görevlerden uzaklaştırılmışlardır. Bunlar içinde FKP'nin günlük yayın organı "L'Humanite"nin genel yayın müdürü Leroy da vardır. FKP içindeki hizip çatışmaları "Avrupa komünizmi" içindeki derin ideolojik ayrılıkları ve kargaşalıkları bir kez daha su yüzüne çıkarmış bulunmaktadır.

FKP'nin 23. Kongresinde ülke yönetimine katılmak için parlamentarizmin erdemleri konusunda büyük yaygara koparılmıştır. Kongre, burjuvazi ile işbirliği ve uzlaşmanın sürdürülmesi konusunda yeni ve daha açık kararlar almıştır. Kongre kararları içinde Marksist-Leninist tezleri eleştirenler ve bunların yerine hiçbir maskeye gerek görmeden revizyonist tezleri koyan kararlar baş sırayı işgal etmektedir.

23. Kongre, Avrupa tekelleri-nin diğer emperyalistlerle mücadele için federatif bir birliğinin ifadesi olan Avrupa Parlamentosu seçimlerine katılma kararını da ittifakla onaylamıştır. İlk kez bu yıl Avrupa Parlamentosu için doğrudan yapılacak seçimlere Avrupa tekelci burjuvazisinin uysal uşakları olan revizyonist Avrupa partileriyle birlikte FKP de katılacaktır. Bu tutumuyla FKP de bir kez daha Avrupa tekellerinin gerici birliğinin sadık destekleyicisi olduğunu göstermiştir.

FKP'nin 23. Kongresi, bu partinin tümüyle yozlaşmasının, devrime ve proletaryaya ihanetinin doğrulanmasından başka bir şey olmamıştır.

İKP'NİN KONGRESİNE İLK KEZ BİR ÇİN HEYETİ DE KATILDI

Revizyonist İtalyan Komünist Partisi'nin 15. Kongresi de 30 Mart-3 Nisan tarihleri arasında Roma'da yapılmıştır. İKP'nin 15. Kongresi, İtalyan revizyonistlerinin eski tezlerinin bir kez daha tekrarlandığı bir platform olmuştur. Kongre sonunda yapılan seçimlerde, parti üst yönetiminin saflarında hiçbir önemli değişikliğe rastlanmamıştır.

15. Kongrede esas olarak İKP'nin formüle etmiş olduğu "Tarihsel Uzlaşma Stratejisi" ve Hristiyan Demokrat Parti ile ittifak ve işbirliğinin özel sorunları tartışılmıştır. Tekelci burjuvazi ile işbirliğinin en açık ve maskesiz biçimini yürüten revizyonist İtalyan partisinin şefi Berlinguer, bu işbirliğinin gerekliliğini bir kez daha vurgulamış ve son iki yıl içinde İKP'nin izlemiş olduğu çizginin Hristiyan Demokrat Parti'de olumlu ve iyi izlenimler yarattığını belirtmiştir. Berlinguer, bu durumun tarihsel uzlaşmayı kolaylaştırdığını ve tekelci burjuvazi ile işbirliğinin boyutlarını geliştirdiğini söylemiştir. Berlinguer, kongreye sunduğu raporla herhangi bir maske kullanmaya gerek duymadan burjuvazinin ve kapitalizmin hizmetinde olduklarını ortaya koymuş ve proletaryanın saflarında beşinci kol görevini yürütecekleri, devrimi ve proletaryanın sömürü ve baskı düzenine karşı yürüttüğü mücadeleyi dizginlemeye çalışacaklarını açık bir biçimde ifade etmiştir.

15. Kongreye sunulan raporlarda ve alınan kararlarda İKP'nin iktidara geçtiği zaman İtalya'nın NATO'dan çıkmayacağı da açıklanmıştır. Berlinguer okuduğu bir raporda, NATO'nun dünya barışının sağlanması için bir denge unsuru olduğunu belirtmiş ve İKP'nin bu dengeyi bozmaya niyeti olmadığını söylemiştir.

15. Kongre, Avrupa Ortak Pazarını ve emperyalist Avrupa ülkelerinin birliğini savunan kararlar da almıştır. Ayrıca bu birliğin yeni ve üst düzeyde bir ifadesi olan Avrupa Parlamentosu için bu yıl ilk kez doğrudan yapılacak seçimlere katılınması için verilen önerge kabul edilmiştir. Böylece İKP, AET'nin meşruluğunu bir kez daha onaylamaktadır.

İKP'nin kongresine Sovyet, Fransız vb. revizyonist partilerin delegasyonlarının yanı sıra bu yıl bir Çin delegasyonu da resmen katılmıştır. Delegasyona, Çin'in Roma Büyükelçisi başkanlık etmiştir. ÇKP, İKP'nin kongrelerine 20 yıldan bu yana ilk kez resmen katılmaktadır.

ÇKP, İKP Kongresine resmen bir delegasyon göndermekle, Titocu, Carrillocu ve diğer revizyonist partilerle kurduğu ilişkilere bir yenisini eklemiş olmaktadır. Çinli revizyonistlerin bütün dünya gericiliği ile birleşmeye çalıştığı bir dönemde modern revizyonizmin elebaşılarından Togliatti'nin varisi Berlinguer'le yeni ilişkiler kurmaları elbette ki şaşırtıcı değildir. Çinli revizyonistlerin, revizyonist İtalyan partisi ile çok sayıda ortak siyasi hedefleri ve idelojik temelleri vardır. Onlar her şeyden önce emperyalist sistemin yaşatılması, kapitalizmin egemenliğinin sürdürülmesi gibi "kutsal" bir görevi siyasi stratejilerinin odak noktasına koymuşlardır.

İki revizyonist akım da proletaryanın çağımızda oynadığı büyük devrimci rolü reddetme, batılı emperyalistlerin gerici birliklerini NATO ve AET'yi destekleme gibi konularda bütünüyle ortak bir çizgiye sahiptirler. İşte Çinli revizyonistleri, İtalyan revizyonistleriyle Roma'da buluşturan nedenlerden bazıları bunlardır.

'Tekellerin Avrupasına oy yok'

Bu yılın 10 Haziranında, Fransa, Belçika, Lüksemburg, Hollanda, Federal Almanya, İngiltere, İtalya, İrlanda ve Danimarka'da Avrupa Parlamentosu için seçimler yapılacak. Bugünlerde Batı Avrupa'nın bütün ülkelerinde her renkten burjuva partileri bir yandan seçimler için kampanyaya hız verirken, öte yandan da "Avrupa Topluluğu" nun emekçilerin çıkarlarına hizmet ettiğini; AET'nin, Batı Avrupa ülkelerinin halklarına özgürlük, demokrasi ve barış sağladığını vaaz ediyorlar.

Buna karşılık Batı Avrupa ülkelerinin altı Marksist-Leninist partisi, Avrupa Parlamentosu seçimlerine ilişkin kampanyada "Tekellerin Avrupasına Oy Yok" şiarı altında ortak bir mücadele yürütüyorlar. Yoğun bir biçimde AET ve Avrupa Parlamentosu için propaganda yapan sosyal-demokratlara, revizyonistlere ve her birden gericiliğe karşı Batı Avrupa ülkelerinin Marksist-Leninist partileri, bu ülkelerin emekçilerini, gerçek özgürlük, demokrasi, barış ve sosyalizm için Avrupa tekellerine karşı, AET'ye karşı mücadeleye çağırıyorlar.

Avrupa seçimlerine ilişkin altı Marksist-Leninist partinin almış olduğu karar, Marksist-Leninist partilerin, emperyalizme, revizyonizme ve gericiliğe karşı mücadelede birliklerinin yeni bir ifadesidir. Bu birlik elbette ki geçmiş dönemlerdeki ortak toplantılar ve açıklamalar sırasında da açıkça ortaya çıkmıştı. Ancak altı partinin ilk kez Avrupa seçimleri gibi uluslararası bir olayda ortak bir kampanya için eylemlerini birleştirmeleri özel bir önem taşımaktadır.

Danimarka KP/ML, Fransa Komünist İşçi Partisi, İtalya KP/ML, Portekiz KP/ Yeniden Kurulmuş, İspanya KP/ML ve Almanya KP/ML'nin Avrupa Parlamentosu seçimleri nedeniyle bütün Batı Avrupa ülkeleri emekçilerine yayınladıkları ortak bildirinin tam metni şöyledir:

"Avrupa Topluluğu" yalnızca tekellerin çıkarlarına hizmet etmektedir. O, Batı Avrupa emperyalizminin ve ABD emperyalizminin devrime, gerçek demokrasi ve sosyalizme karşı halkların sömürülmesi ve baskı altına alınmasının bir aracıdır. Bu nedenle işçi sınıfı ve diğer emekçiler "Avrupa Topluluğu"nu destekleyemezler; tersine ona karşı mücadele etmelidirler. "Avrupa Topluluğu", şehirde ve kırda şimdiye kadar emekçilere ne sağladı? Bu "Topluluğa" katılacak olan ülkelerin emekçilerine ne verecektir?

Daha geniş bir ekonomik güvenlik mi? Hayır, daha keskin bir sömürü, gelişen işsizlik, artan fiyatlar, milyonlarca köy-

Dev.sa.6

İngiltere'de seçimleri Muhafazakârlar kazandı, ama...

İngiliz halkı için değişen bir şey yok

İngiltere'de 3 Mayıs'ta yapılan seçimleri Muhafazakar Parti kazandı ve İngiltere tarihinde ilk kez bir kadın, Margareth Thatcher başbakan oldu. Bu seçimler de İngiliz halkı ve işçi sınıfı için yalnızca bir burjuva hükümetinin yerini bir diğeri almış olmasından başka bir değişiklik getirmedi. Elbette ki söz de bir "işçi" hükümetinin yerine muhafazakar bir hükümetin kurulması kapitalist sömürünün sürdürülmesindeki yöntem farklılıklarını beraberinde getirecek. Ama bu farklılık yalnızca işçi sınıfının ve emekçilerin üzerinde duran kapitalist sömürü ve baskı yumruğunun kadife eldivenle örtülü olup olmayacağından ibarettir. "İşçi" hükümetinin yerini alan Muhafazakarlar, işçi ve halk düşmanı burjuva siyasetlerini daha açıktan yürütecekleruir.

Muhafazakar Parti Başkanı ve yeni Başbakan Margareth Thatcher'in seçimlerden önceki açıklamaları ve hükümeti kurduktan sonra yayınladığı program bu politikanın ana hatlarını açıkça ortaya koymuştur. Bundan önceki "işçi" hükümetlerinden farklı olarak Thatcher, kamu sektörüne ait büyük işletmeleri, tersaneleri ve kısa bir süre önce kamulaştırılmış olan büyük demir-çelik tesislerini yeniden özel sektöre devretmeye hazırlanmaktadır. Tekellerin kârlarını daha da büyütmek için gelir vergisinin azaltılması Thatcher hükümetinin programının baş köşesini işgal etmektedir. Bunların yanı sıra ithalat ve ihracattaki bazı bürokratik engellerin kaldırılması ve bu yolla da büyük tekellere yeni kazançlar sağlanması, seçim öncesi Muhafazakar Partinin burjuvaziye verdiği sözlerin başında gelmektedir.

Yeni İngiliz Başbakanı Thatcher bir yandan tekellere ve tekelci burjuvaziye büyük olanaklar sağlamayı garanti ederken, öte yandan da işçilere ve sendikalara karşı azgınca bir düşmanlık siyaseti güdeceğini her fırsatta belirtmiştir. Thatcher, bütün seçim kampanyası boyunca sendikaların fazla ileri gittiğinden, İngiltere'de yüksek enflasyon oranının başlıca nedeninin yüksek işçi ücretleri olduğundan yakınmış ve iktidara geldikleri takdirde ücretlerin yükseltilmesine izin verilmeyeceğini belirtmiştir. Oysa son yıllarda İngiltere'de işçi ücretleri ortalama % 5 oranında artarken, enflasyon hızı bu oranı kat kat aşmıştır. Thatcher'ın tekellerin ve tekelci burjuvazinin gelirlerinden alınacak vergilerin indirilmesi siyaseti, işçi düşmanı politikayla birleştiğinde gelir vergisinin azaltılmasının sonucu devlet harcamalarının yine emekçilerin sırtından çıkacağı sonucu çıkmaktadır. Üstelik Thatcher, askeri harcamaların artırılmasını da yine programının esaslarından biri yapmıştır. Kısacası Muhafazakar hükümet, tekellere yeni kârlar kazandırmak ve askeri harcamaları artırmanın yolunu işçi ücretlerini dondurarak ve halkın ödeyeceği dolaylı vergileri artırarak bulmuştur.

Muhafazakar hükümetin diğer konularda izleyeceği siyasetler de İngiltere'nin emperyalist çıkarlarının daha açık bir ifadesinden başka bir şey değildir. Örneğin, Thatcher seçimlerden kısa bir süre önce Amerikan TIME dergisinin sorularına verdiği cevaplarda Rodezya'da yapılan şike seçimlerin meşruluğunu savunmuştur. Aynı röportaj sırasında Thatcher, Amerika'nın Avrupa'daki varlığını savunmuş ve Amerikan emperyalizminin Avrupa'daki askeri ve ekonomik durumunun güçlendirilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Muhafazakar hükümetin Başbakanı, Avrupa'nın, Amerika olmadan ayakta duramayacağını da söylemiştir. Aynı şekilde "Nötron" bombasının yapımını da desteklemiş ve diğer batılı liderleri bu bombanın yapımı sırasında Carter'ı açıktan desteklemedikleri için eleştirmiştir. Yeni Muhafazakar hükümetin AET konusunda da kendisinden önceki iktidarların çekingen tutumunu terk edeceği ve Amerikan emperyalizminin şemsiyesi altında Avrupa emperyalistlerinin federatif birliğinin ateşli bir taraftarı olacağı da anlaşılmaktadır. Thatcher bu konudaki açıklamalarında, İngiliz tekellerinin varlığına büyük zararlar gelmedikten sonra böyle bir birlikten yana olacaklarını belirtmiştir.

3 Mayıs seçimlerinde İngiliz Muhafazakar Partisinin iktidara geçmesine ve Thatcher'ın başbakan olmasına belki de İngiliz Muhafazakarlarından çok, Çinli revizyonistler ve onların çeşitli ülkelerdeki acenta partileri ve grupları sevinmiş bulunmaktadır. Onlar, Thatcher'ın Callaghan'dan daha keskin bir biçimde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkmasını bugünkü siyasetlerinin hedeflerine uygun bulmakta ve Thatcher'ı devlet egemenliğini koruduğu ve Sovyet tehdidine karşı Avrupa halklarını uyandırdığı için alkışlamaktadırlar. Oysa İngiltere'nin yeni Başbakanı Sovyet yayılmacılığı karşısında kendi emperyalist çıkarlarını koruyup, kollamaktan başka hiçbir amaca sahip değildir. Thatcher yine TIME dergisine verdiği cevaplarda bu amacını en açık bir biçimde ortaya sermiştir. Thatcher, bu konuda şöyle diyor: "Sovyetler Birliği bizim malzeme ve hammadde kaynaklarımıza göz dikmiş bulunmaktadır. Rodezya ve Güney Afrika'nın büyük önemi vardır. Bizim için havati değerdeki hammaddeler buradan gelmektedir. Öte yanda Afrika boynuzundaki ve petrol üreten ülkelerde arkadan hançerlenmekteyiz." Bu sözlerin Avrupa halklarının kaderi ile ve onlar hakkında duyulan endişeyle hiçbir ilgisi yoktur. Thatcher Sovyet sosyal-emperyalistleri karşısında yalnızca kendi emperyalist çıkarlarını korumak ve bu mevzileri sağlamlaştırmak istemektedir.

Üstelik yeni Muhafazakar Parti Başkanı, Sovyetler Birliği'nden gelecek bir tehlikeye karşı yeni tedbirler alırken, öte yanda Rus ayısıyla iyi geçinmeyi de istemektedir. Bu konuda batılı emperyalistlerin elebaşılarının genel tutumu Thatcher'ın politikasına da yol göstermektedir. Enver Hoca'nın şu sözleri yeni İngiliz hükümetinin politikasını da açıklamaktadır: "Batının gelişmiş ülkeleri, Çin'in öğüt ve isteklerini kelimesi kelimesine yerine getirecek kadar saf değildir. Onlar Sovyetler Birliği'nden gelecek olası bir tehlikeyi karşılamak için güçlerini artırıyorlar; ama aynı zamanda Sovyetler Birliği ile ilişkilerini kötüleştirmememek, çok ileri gitmemek ve 'Rus ayısını' kızdırmamak için de çok çaba harcıyorlar." İşte Alman Başbakanı Schmidt'in ve Fransa Cumhurbaşkanı Giscard d'Estaing'in tutumları bu açıklamaya en iyi örneklerdir. Fransa Cumhurbaşkanı, daha kısa bir süre önce Moskova'yı ziyaret etmiş ve Sovyetler Birliği ile çeşitli konularda uzlaşma ve işbirliği yolları aramıştır.

Çinli revizyonistler, Thatcher'ın iktidara çıkışını hararetle alkışlarlarken, onun işçi düşmanı politikasından söz etmemeye de azami dikkat sarf etmektedirler.

Thatcher, "İşçi" Partisi karşısında ezici bir zafer kazanmış ve Çinli revizyonistlerin ve dünya gericiliğinin büyük bir bölümünün desteğini kazanmış olsa bile, onun İngiliz işçi sınıfına ve ezilen dünya halklarına karşı izlemeye niyetlendiği düşmanlık politikası bu hükümetin de ömrünü pek uzun kılmayacaktır.

İRAN'DA HALKIN ADALETİNE KİMLER KARŞI ÇIKIYOR?

İran'da faşist Şah rejiminin yıkıldığı günden bu yana, eski zulüm rejiminin elebaşıları birbiri ardına yakalanıyor, tutuklanıyor ve devrim mahkemelerinde yargılanıp cezalandırılıyorlar. Şah'ın kanlı rejimine hizmet eden, emperyalistlerin çıkarlarını korumak için İran halkına kan kusturan, SAVAK merkezlerinde binlerce halk evladını işkence masalarında katleden işkencecilerden, katillerden hesap soruluyor. Halka ölüm fermanı çıkaran devlet yetkilileri, SAVAK merkezlerinde elleri titremeden binlerce devrimci ve yurtseveri katleden işkenceciler, şimdi korku ve telaş içinde işlemiş oldukları suçları birbirleri üzerine atıyorlar, işkencelerden haberleri olmadığını söylüyorlar, gözlerini kırpmadan, insanları işkence masalarında katledenler yalvarıyor, yakarıyor ve af diliyorlar.

Bugüne kadar aralarında Şah'ın eski başbakanlarının, bakanlarının, SAVAK şeflerinin ve işkencecilerinin bulunduğu 150'ye yakın kişi devrim öncesi işlemiş oldukları suçlardan dolayı idam cezasına çarptırılmış ve kurşuna dizilmişlerdir. 100 kadar işkenceci, polis şefi ve general de ağır hapis cezalarıyla cezalandırılmışlardır.

İran'da ve bütün dünyada halklar, eski rejimin taraftarlarının ve suç ortaklarının kısa süre içinde yargılanıp cezalandırılmalarını büyük bir memnunlukla karşılamakta, ve bunu İran halkının demokrasi mücadelesinin bir sonucu olarak alkışlamaktadırlar. Öte yandan bütün dünya gericiliği, tek bir koro halinde İran'daki devrim mahkemelerinin eski rejimin suç ortaklarını yargılayıp, mahkum etmeleri karşısında bağırıp çağırmakta ve mahkemelere karşı çıkmaktadırlar. Bütün gericiler, İran devrim mahkemelerinin insan haklarını ayaklar altına aldığı, savunma hakkını kısıtladığı ve mahkemelerin çok hızlı çalıştığı gerekçeleri ile yargılamalara ve mahkumiyetlere karşı çıkmaktadırlar. Eski yönetim sırasında İran halkına karşı büyük insanlık suçları işleyenlerin cezalandırılmaları karşısında en büyük yaygarayı koparanlar, batılı emperyalistlerin elebaşıları, Şah rejiminin içteki ve dıştaki destekçileri ve bütün bu suçların doğrudan ya da dolaylı suç ortaklarından başkası değildir. Carterlerin, Schmidtlerin, Demirellerin, Şah rejiminin elebaşılarının cezalandırılması karşısında kopardıkları yaygara her şeyden önce kendi sonlarından duydukları korkunun bir ifadesidir. Onlar, İran'daki cezalandırmalara karşı çıkarken bol bol insan haklarından, bağımsız yargıdan ve eşitlikten söz ediyorlar. Oysa onların her biri kendi ülkelerinde ve dünyanın dört bir yanında işlenen siyasi cinayetlerin, katliamların ve işkencelerin doğrudan destekçileridir. İran Şahının onyıllar boyunca işlemiş olduğu cinayetlere göz yumanların, bu cinayetleri açıktan veya gizliden destekleyenlerin, bugün İran halkının adaletine karşı çıkmalarının tek nedeni yandaşlarının ortadan kalkmasından duydukları korku, İran Devriminin ilerlemesinden duydukları endişedir.

Bütün dünya halkları, İran halkının, İran Devriminin ve bu devrimin ve bu halkın adaletinin yanındadır. Hiçbir demagoji eli kanlı katillerin, işkencecilerin cezalandırılmasını önleyemeyecektir.

SINIF MÜCADELESİ DÜNYASINDAN

SAN SALVADOR'DA FAŞİST KATLİAM

Bir Orta Amerika ülkesi olan San Salvador'un başkentinde 8 Mayıs'ta binlerce kişinin faşist terörü protesto ettiği gösteriler sırasında Salvador yönetimi göstericilerin üzerine ateş açtırmış ve 15 kişi öldürülmüştür. Uzun süredir Salvador'da hüküm süren terörü ve demokratik hakların faşist Salvador iktidarı tarafından ayaklar altına alınmasını kınamak için gösteriye katılan binlerce kişi demokrasi ve özgürlük talep eden sloganlar haykırmışlardır. Ancak her zaman olduğu gibi Salvador yönetimi, göstericilerin üzerine ordu birliklerini göndermiş ve askerler, göstericilerin üzerine hedef gözeterek ateş açmışlardır. Polis ve ordu birliklerinin ateşi sonucu 15 kişi ölmüş, 25 kişi de ağır yaralanmıştır.

10 Mayıs günü binlerce kişi 8 Mayıs katliamını protesto etmek amacıyla yeniden sokaklara dökülmüştür. Amerikancı faşist Salvador rejimi göstericilerin üzerine yeniden ordu birliklerini göndermiş ve gösteriye katılan halkla polis ve askerler arasında çarpışmalar olmuştur. Ancak ordu birlikleri ve polis, göstericileri dağıtamamıştır. Binlerce kişi barikatları aşarak 8 Mayıs şehitlerinin gömüldüğü şehir mezarlığına giderek bir anma toplantısı yapmışlardır.

HİNDİSTAN'TA GERİCİ EĞİTİM DÜZENİNİ PROTESTO EDEN ÜÇ ÖĞRENCİ ÖLDÜRÜLDÜ

11 Mayıs'ta Hindistan'ın Utar Pratej eyaletinde gerici eğitim düzenini protesto eden Oligat Üniversitesi öğrencilerinin üzerine ateş açan polis üç öğrenciyi öldürmüştür. Oligat Üniversitesi öğrencileri ülkenin birçok diğer üniversitesinde olduğu gibi Desai hükümetinin yeni gerici eğitim yasasını protesto etmek için Üniversite bahçesinde toplandıkları sırada polis öğrencilerin üzerine ateş açmış ve üç kişiyi katletmiştir. Gösterilerin genişlemesi üzerine Amerikancı Desai yönetimi, bütün eyalette sokağa çıkma yasağı koymuştur.

BÜTÜN DÜNYADA ÇOCUK YILI KUTLANIRKEN, ORTA AFRİKA İMPARATORLUĞUNDA 100 ÇOCUK İMPARATORUN EMRİYLE KATLEDİLDİ

Uluslararası Af Örgütünün Fransa Şubesinin bildirdiğine göre, Orta Afrika İmparatorluğunun başkenti Bangui'de 100 kadar çocuk, İmparator'un kendi fabrikasında üretilen okul üniformalarını giymeyi reddettikleri için öldürülmüştür.

Uluslararası Af Örgütünün açıklamalarına göre, yılbaşından bu yana İmparator Bokassa'nın çıkardığı bir yönetmeliğe göre okullarda üniforma giyme zorunluluğuna karşı çıkan binlerce öğrenci tutuklanmış ve işkence görmüştür. 18 Nisan günü yapılan büyük gösterilerden sonra, polis yeniden geniş bir tutuklama kampanyası başlatmış ve yüzlerce öğrenciyi gözaltına almıştır. 8 ile 16 yaşları arasında ilk ve ortaokul öğrencileri, hücrelere hapsedilmiştir. Öğrencilerin bir kısmı burada hapishanenin kötü koşulları sonucu ölürken, büyük bir bölümü de Bokassa'nın askerlerinin işkenceleri sonucu katledilmişlerdir. Çocukların cesetlerinin daha sonra gizlice toplu mezarlara gömüldüğü de öğrenilmiştir.

Geçen yıl Orta Afrika Cumhuriyeti'nin adını Orta Afrika İmparatorluğu olarak değiştiren Devlet Başkanı Jean Bokassa kendini de imparator ilan etmişti. 1966 yılında bir darbe sonucu iktidara geçen Bokassa ABD ve diğer batılı emperyalistler tarafından desteklenmektedir.

PARTİ BAYRAĞI'nın 15. sayısı çıktı

'Emperyalizm ve Devrim: Dünya Marksist-Leninistlerinin Elinde Güçlü Bir Silah'

Türkiye proleter devrimcilerinin aylık merkezi-teorik yayın organı olan PARTİ BAYRAĞI'nın 15. sayısı geçtiğimiz hafta içinde yayınlandı.

Parti Bayrağı'nın 15. sayısında üç temel yazı yer almaktadır:

- Emperyalizm ve Devrim: Dünya Marksist-Leninistlerinin Elinde Güçlü Bir Silah,
- PDA'nın Sosyo-ekonomik Yapı Tahlili Üzerine/2
- "Proleter Devrimci Partinin Yolu" Tarihi Gelişmenin Kanunlarını Altüst Ediyor/3

Aydınlık-TİKP Revizyonizminin Temel Siyasi Tezlerinin Eleştirisinden birini oluşturan PDA'nın Sosyo-ekonomik Yapı Tahlillerinin eleştirisinin devamı olan ikinci yazıda PDA'nın mali sermaye tahlili, bu tahlili ülkemize uygulaması ve bundan çıkardığı siyasi sonuçlar üzerinde durulmaktadır. Yazının, derginin 16. sayısında da devam edeci belirtilmektedir.

"Proleter Devrimci Partinin Yolu" Tarihi Gelişmenin Kanunlarını Alt-Üst Ediyor başlığını taşıyan ve "Proleter Devrimci Partinin Yolu" adlı derginin sosyo-ekonomik yapı tahlillerinin eleştirisinin son bölümünü oluşturan yazıda emperyalizm ile feodalizm arasındaki ilişki sorunu üzerinde, emperyalizmin feodalizmi neden tasfiye edemeyeceği üzerinde durulmakta ve "Proleter Devrimci Partinin Yolu" adlı derginin komprador kapitalizme revizyonist bakış açısı sergilenmektedir.

Parti Bayrağı'nın 15. sayısında yer alan önemli bir yazı da Enver Hoca yoldaşın geçtiğimiz ayın sonunda Yıldız Yayınevi tarafından da Türkçe olarak yayınlanan EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı kitabının tanıtılmasına ayrılmıştır.

"Emperyalizm ve Devrim": Dünya Marksist-Leninistlerinin Elinde Güçlü Bir silah" Başlığını taşıyan ve Parti Bayrağı'nda 28 sayfalık yer tutan bu yazıda Enver Hoca yoldaşın EMPERYALİZM VE DEVRİM kitabının önemi şu şekilde vurgulanmaktadır:

"Enver Hoca yoldaşın EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eseri, günümüzde modern revizyonizme karşı mücadelenin temel taşlarından birini oluşturmaktadır. Bu eser, AEP'nin, Titocu Yugoslav kliğinin ihanetinden bu yana, modern revizyonizmin her türüne karşı yürüttüğü kararlı ve öncü mücadelesinin bir ürünü ve bu mücadeleye önemli bir katkıdır"

Parti Bayrağı, EMPERYALİZM VE DEVRİM'i tanıtırken, Enver Hoca yoldaşın ortaya koyduğu görüşlerin ışığında bugün Türkiye devrimci hareketini de yakından ilgilendiren bazı sorunlar üzerinde durmaktadır.

Bunların bazılarına aşağıda yer veriyoruz:

> ENVER HOCA YOLDAŞIN "EMPERYALİZM VE DEVRİM" ADLI ESERİ, GÜNÜMÜZDE, MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN TEMEL TAŞLARINDAN BİRİNİ OLUŞTURMAKTADIR. BU ESER, AEP'NİN, TİTOCU YUGOSLAV KLİĞİNİN İHANETİNDEN BU YANA, MODERN REVİZYONİZMİN HER TÜRÜNE KARŞI YÜRÜTTÜĞÜ KARARLI VE ÖNCÜ MÜCADELESİNİN BİR ÜRÜNÜ VE BU MÜCADELEYE ÖNEMLİ BİR KATKIDIR

> "EMPERYALİZM VE DEVRİM"İN EN ÖNEMLİ ÖZELLİKLERİNDEN BİRİ DE BİR DÖNEM ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKET ÜZERİNDE BÜYÜK BİR OTORİTE VE NÜFUZA ŞAHİP OLMUŞ BULUNAN MAO ZEDUNG'UN TEORİ VE PRATİĞİNİN YENİDEN BİR DEĞERLENDİRMESİNİ YAPMASI VE SÖZDE MARKSİZM-LENİNİZMİN YENİ BİR AŞAMASI GİBİ SUNULMAK İSTENEN "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ" İLE İLGİLİ KOPARILAN GÜRÜLTÜYE SON VERMEYİ AMAÇLAYAN AÇIK BİR İDEOLOJİK SAVAŞA GİRİŞMİŞ BULUNMASIDIR.

Çin'in etkileri ve Türkiye

Enver Hoca'nın EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eserinin tanıtıldığı yazıda dünya komünist hareketinin İkinci Dünya Savaşından bu yana içinden geçtiği ve geçmekte olduğu gelişmeler ve Çin'in izlediği politika üzerinde kısaca durulmakta ve "kötü ünlü 'Üç Dünya Teorisi"işte bu gelişmelerin sonucunda ortaya çıktı" denilmektedir.

Parti Bayrağı, Türkiye devrimci hareketinin gelişmesi açısından da bu dönem üzerine şu gerçekleri belirtmektedir:

"12 Mart dönemi, bellibaşlı devrimci-demokrat örgüt ve akımların yenilmeleri ve dağılmaları ile son bulmuştu. Buna karşılık ülkemizi pençesine almış bulunan ekonomik krizin derinleşmesi temelinde 1974 den itibaren devrimci halk hareketi, yeni bir atılımla gelişmeye başladı. Bu arada 12 Mart yenilgisinin nedenlerinin araştırılması süreci içinde devrimci demokrasi içinde çeşitli eğilimler doğdu ve kristalleşmeye başladı.

Günümüz proleter devrimci hareketinin temsil ettiği bu eğilimlerden biri, yenilginin ana nedenini Marksizm-Leninizme ve proletaryaya dayanmamak olarak tespit etti ve gelişmesini Marksizm-Leninizm doğrultusunda sürdürerek, devrim stratejisi, içinde bulunduğumuz aşamanın temel karakteristikleri, devrimde proletarya ve onun partisinin rolü, parti ile sınıf ve parti ile ordu arasındaki ilişki, proletarya diktatörlüğü sorununun kavranması ve savunulması, modern revizyonizme ve onun cisimleşmiş ifadesi Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadelenin gereği vb. birçok konuda özü itibariyle Marksist-Leninist bir kavrayışa ulaştı.

Bu dönemde, proleter devrimci hareket, proleter enternasyonalizminin gereği olarak, uluslararası Marksist-Leninist hareketle birleşmenin ve onu savunmanın gereğini de kavramış bulunuyordu. Ancak birçoklarının içinde düştüğü bir yanılgıyla, biz de, o sıralar Çin'i uluslararası komünist hareketin merkezi olarak görüyor ve ÇKP ve Mao Zedung'a çok büyük bir değer biçiyorduk.

Yine o dönemde, ÇKP'ye ve Mao Zedung'a ait Türkçeye çevrilmiş belgeler, Japonya'ya Karşı Direnme Savaşına kadar yazılmış bulunan ve sonradan öğrendiğimize göre bir çok konuda yapılan "düzeltmeler"le yayınlanmış olan Mao Zedung'un Seçme Eserlerinin üç cildi ile (dördüncü cilt daha sonra, beşinci cilt ise kısa bir müddet önce yayınlandı); Kruşçev revizyonizmine karşı polemik sırasında yazılmış olan bazı makaleler ve mektuplardan ibaretti. Bugün açıkça kavrıyoruz ki, bu belgeler, Mao Zedung ve ÇKP nin teori ve faaliyetlerinin gerçek boyutlarıyla anlaşılması açısından son derece yetersizdir ve o zaman da yetersizdi.

Proleter devrimci hareket, bu koşullarda, Çin yönetimi tarafından dünya komünist hareketine darbeci bir şekilde dayatılmış olan "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etti. Ancak her namuslu ve dürüst insan kabul eder ki, bu teoriyi savunduğumuz dönemde dahi, devrim ve sosyalizme ilişkin teori ve pratiğimiz, bu teorinin vaaz ettiklerine taban tabana zıttı ve biz bu teoriyi, daha çok Çin'in diplomatik alanlardaki faaliyeti açısından düzenlenmiş bir şey olarak görüyor ve onu hayata geçirmeye çalışan Aydınlık revizyonizmini sınıf işbirlikçisi bir hareket olarak değerlendiriyorduk.

ÇKP ve Mao Zedung konusunda uyanık olamayışımız, yalnızca geçmişin özeleştirisi sonrasında ortaya çıkmış olan bir durum değildi; onun kökleri, 1960'ların sonlarında Türkiye'de gelişen devrimci-demokrat hareket içindeki Mao Zedung ve "Kültür Devrimi"nin büyük etkisine kadar uzanıyordu. Ve günümüzde kendilerini Çin yanlısı olarak görmeseler bile, birçok devrimci-demokrat akım da bu durumda bulunmaktadır.

İşte bu şartlarda, başında Enver Hoca yoldaş bulunan "küçük" AEP'nin, "büyük" ÇKP'ne karşı Marksizm-Leninizmin bayrağını bir kez daha yükselttiğine tanık olduk. O, 7. Kongresi'nde "Üç Dünya Teorisi"ni eleştirdi ve daha sonra, revizyonizme "ayağını basacak yer" bırakmayacak şekilde bu eleştirinin boyutlarını genişletti. Modern revizyonizmin her türü gibi Çin AEP granitine çarptı. (PARTİ BAYRAĞI, s. 5-6)

Halk Savaşı sorunu

EMPERYALİZM VE DEVRİM kitabının tanıtıldığı yazının bir yerinde de Parti Bayrağı, Enver Hoca yoldaşın revizyonist Çin yönetimi tarafından reklamı yapılan bir tür "Halk Savaşı" anlayışına yönelttiği eleştiri üzerinde durmakta ve bu konuda ülkemizdeki bazı revizyonist mihrakların kopardığı yaygarayı sergilemektedir.

Bu konuya ilişkin olarak Parti Bayrağı'nda şunlar belirtilmektedir:

"Bilindiği gibi, bu mesele üzerinde ülkemizde çeşitli maceracı ve "Üç Dünyacı" mihraklar tarafından büyük bir yaygara koparıldı. Marksizm-Leninizme düşmanlıklarını 'Mao Zedung savunuculuğu' perdesi ardına gizlemeye çalışan bir yığın oportünist, Marksizm-Leninizme ve onun kararlı savunucusu AEP'ye saldıracak bir nokta buldukları düşüncesiyle keskin halk savaşı savunucusu pozlarına girdiler ve proleter devrimci hareketin bu konudaki siyasetinin iflas ettiğini; ya AEP'ne karşı çıkması, ya da bu siyasetini değiştirmesi gerektiğini ilan etmeye koyuldular. Yine bir dizi maceracı akım, AEP'nin ve ülkemiz proleter devrimci hareketinin bu tür maceracı tutumlara yönelttiği eleştirileri boguntuya getirebilmek amacıyla, bu eleştirileri çarpıtarak, "halk savaşını inkar"la damgalamaya çalıştılar.

Oysa Enver Hoca yoldaş, eserinde devrimin uzun süreli bir silahlı ayaklanma biçiminde de gelişebileceğini açıkça belirtiyor. Bunun yanı sıra Arnavut komünistlerinin Çin yönetiminin reklam ettiği sözde "Uzun süreli halk savaşı" anlayışına yönelttikleri eleştirilerden, uzun süreli bir silahlı ayaklanma yoluyla iktidarın parça parça ele geçirilmesi yolunun reddi anlamının çıkarılamayacağı ve böyle bir şey iddia etmenin bizzat Arnavutluk'un pratiğine ters düşeceği açıktır. Marksist-Leninistlerin, "Mao Zedung'u sözde uzun süreli halk savaşı" ve köy şehiri kuşatsın" anlayışına yönelttikleri eleştiri, devrimle devrimci durum arasındaki ilişkinin gözden kaçırılması, devrimde işçi sınıfının önderliğini inkar edebilmenin bir aracı olarak "kır-şehir" gibi coğrafi ayrılıkların öne çıkarılması, sınıfsal bakış açısının kaybedilmesi, ancak köylülüğün gerçekten devrimci bir rol oynayabileceği anlayışı ile kırların devrimin dayanak noktaları ve temel çalışma alanları olarak saptanması, işçi sınıfının devrimci gücünün küçümsenerek şehirlerin karşı-devrimin merkezleri olarak ilan edilmesi ve "uzun süreli savaş" anlayışının mutlaklaştırılarak mekanikleştirilmesi noktalarında odaklaşıyor. Bu anlayışın uluslararası planda teorileştirilmesi, "üç dünya" teorisinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Buna göre dünyanın kırlarını temsil eden "üçüncü dünya" ülkeleri devrimin merkezlerini,"birinci ve ikinci dünya" ise karşı-devrimin merkezlerini oluşturmaktadır. Bu yüzden emperyalist ülkelerde işçi sınıfının devrim yapma imkanı yoktur ve o, kollarını kavuşturup "üçüncü dünya"nın halklarının komprador-feodal hakim sınıflarla el ele gerçekleştireceği devrimlerle kendisini "kuşatmasını" beklemelidir!

Buna karşılık Marksist - Leninistler, devrimci durum perspektifinden yoksun bir silahlı mücadelenin yenilgiye mahkum olduğu, devrimde işçi sınıfının önderliği ve mücadelesinin önemi, silahlı ayaklanmanın belirli şartlarda nispeden kısa süreli bir ayaklanma olarak gelişme imkanının varlığı ve uzun süreli halk savaşının mekanikleştirilerek mutlaklaştırılmasının yanlışlığı üzerinde durmaktadırlar. Biz bu konulardaki yanlış anlayışları (İ.Kaypakkaya ve M.Çayan'ın silahlı mücadele anlayışının eleştirisinde yapmış olduğumuz gibi), eleştirmeye bundan sonra da devam edeceğiz." (PARTİ BAYRAĞI, s. 10-11)

Mao Zedung sorunu

Bilindiği gibi EMPERYALİZM VE DEVRİM'in önemli bölümlerinden biri de "Mao Zedung Düşüncesi -Anti-Marksist Bir Teori" başlıklı bölümüdür.

Bu bölümde Enver Hoca yoldaş Mao Zedung'un fikirlerini, ÇKP'nin teori ve pratiğini ve Çin Devrimini yeni bir değerlendirmeye tabi tutmakta ve AEP'nin ÇKP ve Mao Zedung hakkında bugünkü değerlendirmesinin oluşma sürecini anlatmaktadır.

Parti Bayrağı bu konunun ve bununla ilgili olarak EMPERYALİZM VE DEVRİM'in önemini şu şekilde vurgulamaktadır:

"EMPERYALİZM VE DEVRİM'in en önemli özelliklerinden biri de, bir dönem uluslararası komünist hareket üzerinde büyük bir otorite ve nüfuza sahip olmuş bulunan Mao Zedung'un teori ve pratiğinin yeniden bir değerlendirmesini yapması ve sözde Marksizm-Leninizmin yeni bir aşaması gibi sunulmak istenen "Mao Zedung üşüncesi" ile ilgili koparılan gürültüye son vermeyi amaçlayan açık bir ideolojik savaşa girişmiş bulunmasıdır." (PARTİ BAYRAĞI, s. 7)

Ve Parti Bayrağı bu konuyla ilişkili olarak şöyle devam etmektedir:

"Uluslararası komünist hareket içinde, 1964'lerde başlayarak çeşitli konularda ÇKP ve onu körükörüne izleyen birtakım gruplarla, AEP ve birçok gerçek Marksist-Leninist parti arasında fikir ve görüş ayrılıkları bulunduğu, bununla birlikte bu ayrılıkların yakın zamana kadar Komünist Partiler arasındaki ilişkileri ve işleyişi düzenleyen Marksist-Leninist ilkelere sadık kalınarak açık polemikler şeklinde ortaya konmadığı; ancak Çin yönetiminin emperyalizmle uzlaşması, karşı-devrimci "Üç dünya" teorisini formüle etmesi ve bu "teori"yi sözde "uluslararası komünist hareketin genel çizgisi" olarak, tamamen darbeci ve ilkesiz bir tarzda Marksist-Leninist partilere kabul ettirmeye çalışması, onu bütünüyle uygulamaya koyması ve proleter enternasyonalizminin en basit ilkelerini bile tamamen ayaklar altına almasıyla bu ayrılıkların iyice şiddetlendiği ve açık bir saflaşmayı ortaya çıkardığı bilinmektedir.

Bütün bu gelişmeler sırasında, ortaya çıkan ve belirginleşen ideolojik-siyasi ayrılıklar, Marksist-Leninist saflarda bugün gelinen yerde ÇKP'nin teori ve pratiğine sıkı sıkıya bağlı bulunan Mao Zedung'un fikirlerinin ve pratiğinin yeniden bir değerlendirilmesini zorunlu kılmaktadır.

Enver Hoca yoldaşın sözleri ile:

Çin Komünist Partisi içindeki bugünkü durum, bu partinin dolambaçlı yolu ve yalpalayan, oportünist tutumu, stratejisinde sık sık uyguladığı değişiklikler; bu önderliğin Çin'i bir süper devlet yapmak için geçmişte izlediği ve halen izlemekte olduğu siyaset, Mao Zedung'un ve onun "Mao Zedung düşüncesi" olarak adlandırılan görüşlerinin Çin devrimindeki yeri ve rolü sorununu çok doğal olarak gündeme getirmektedir."(Enver Hoca Emperyalizm ve Devrim, s. 275 Yıldız Yayınevi)

Bu durumun ışığında bugün, uluslararası Marksist-Leninist hareketin unsurları olan gerçek Marksist-Leninist partiler tarafından Mao Zedung'un fikirleri, ÇKP'nin teori ve pratiği ve Çin Devrimi; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirlerinin, Marksizm-Leninizmin süzgecinden geçirilmekte, doğru ve yanlışlar ayrılmakta ve yeni bir değerlendirmeye varılmaya çalışılmaktadır.

Çeşitli Marksist-Leninist partiler, bu faaliyetin henüz şu veya bu aşamasındadır. Bir kısmı ise, kendi açılarından bu konuda bir sonuca, bir değerlendirmeye ulaşmışlardır.

"EMPERYALİZM VE DEVRİM" 1978 Nisanında AEP içinde dağıtılmış ve Aralık 1978'de Parti dışında ve çeşitli yabancı dillerde yayınlanmış bulunan AEP'nin bu konudaki görüşlerini ve yeni değerlendirmesini ihtiva etmektedir.

Ayrı süreç, ülkemizde de yaşanmaktadır. Proleter devrimci hareket bu sorunu bir süreden beri gündemine koydu ve konuyla ilgili, bir dizi araştırma ve inceleme faaliyeti yürüttü. Bu faaliyeti yürütürken, bize rehberlik eden Marksizm-Leninizm; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in klasikleşmiş eserleri, onun ülkemiz gerçeğinde yansıması, somutlaşması olan ve devrimci proletaryanın mücadele platformunda en özlü ifadesini bulan ideolojik ve siyasi çizgimiz olmuştur.

Bu çalışmaların sonuçları yakında yayınlanacaktır. (PARTİ BAYRAĞI, s. 13-14)

Parti Bayrağı, proleter devrimci hareketin Mao Zedung hakkında bugüne kadar izlediği politikanın değerlendirilmesi ile ilgili olarak da şunları belirtmektedir:

"Soruna bizim açımızdan yaklaşıldığında, proleter devrimci hareketin Mao Zedung hakkında bugüne kadar izlediği politika şöyle değerlendirilebilir:

'Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi' şeklindeki formülasyonu ve 'Mao Zedung düşüncesi, çağımızın Marksizm-Leninizmidir' şeklindeki tezi, kabul etmedik ve kullanmadık.

Biz daima, hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşadığımızı ve bu çağın Lenin (ve Stalin) tarafından bütün ana yönleriyle tanımlandığını ve proleter devrimin uluslararası planda ve tek tek ülkeler planında bütün temel meselelerin çözümlendiğini savunduk.

Özellikle platformumuza temel teşkil eden yazılarda, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme herhangi yeni bir katkıda bulunmadığını, böyle olduğu söylenen meselelerin Lenin ve Stalin'de olduğunu ortaya koyduk.

Bunların yanında, Mao Zedung'u büyük bir Marksist-Leninist olarak değerlendirdik.

Başlangıçta Mao Zedung'u "dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri' olarak ele alıyor ve dört ustanın yanında sayıyorduk. Yayınlarımızda bu anlayışa uygun bir dil kullanıyorduk. Ancak, özellikle "üç dünya" teorisinin reddedilmesinden kısa bir süre sonra, bu tavrımızı gözden geçirerek değiştirdik ve Mao Zedung'u Marks, Engels, Lenin ve Stalin'le, Marksizm-Leninizmin ustalarıyla aynı yere koymadık. Bunun yanında bu dönemde Mao Zedung'un"Seçme Eserler"inin yayınlanmış olan dört cildinin esas olarak "üç dünya" teorisi ile çeliştiğini düşünüyorduk.

Gerek modern revizyonizmin diğer türlerine, gerekse "Üç dünya" teorisine karşı mücadelede, Marksist-Leninist klasiklerin, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerinin yanı sıra, Mao Zedung'un"Seçme Eserler"inin ilk dört cildini ve Çin Komünist Partisi'nin eski belgelerini de kullandık. Ancak şunu tespit ediyoruz ki, bu sırada gerek Mao Zedung'un eserlerinde, gerekse ÇKP'nin belgelerinde Marksizm-Leninizme zıt olan tezlere dayanmadık, bunları kullanmadık.

Bu durum Mao Zedung'un teorisinin eklektizmi ve muhtelif eserlerinde (bunların birçoğunun yayınlanacağı sırada düzeltilmiş olduğu konusu üzerinde daha önce durmuştuk) çeşitli Marksist-Leninist formülasyonların bolca kullanılması nedeniyle ortaya çıkmıştır. Nitekim, karşımızdakiler de kendi oportünist ve revizyonist tezlerini doğrulamak için, Mao Zedung'tan kanıtlar getirmişler, ancak onun anti - Marksist fikirlerine dayanmışlardır.

Biz o zaman, bu fikirlerin aynı zamanda muğlak oluşları ve çeşitli Marksist formülasyonların arkasına gizlenmişlikleri nedeniyle, böyle yorumlanamayacağını düşünüyor ve onları Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirleri ışığında yorumlamaya çalışıyorduk. Hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşadığımızı ve bu çağın Lenin(ve Stalin) tarafından bütün ana yönleriyle tanımlandığını ve proleter devrimin uluslararası planda ve tek tek ülkeler planında bütün temel meselelerinin çözümlendiğini savunuyor; ve Mao Zedung'un da Marksizm-Leninizmin takipçisi olduğunu düşünüyor ve fikirlerini böyle yorumlamaya çalışıyorduk.

Nitekim, genel siyasi çizgimizi oluşturan temel tezlerin içinde Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in fikirleri ve eserlerine ters, bunlarla doğrulanmayacak bir görüş yoktur. Bu nedenledir ki biz elde ettiğimiz yeni veriler ve bilgiler ışığında Mao Zedung'u yeniden değerlendirirken, Marksizm-Leninizmin klasiklerinin yanı sıra kendi ideolojik - siyasi çizgimizi de esas alıyor ve bu çizgiyi tüm oportünist ve revizyonistlere karşı kararlılıkla savunuyoruz. Öte yandan Mao Zedung'un yeniden değerlendirilmesi sorunu; bizim için Çin'deki gelişmelerin bu yöne götürmesinin, uluslararası Marksist-Leninist hareketin bu yöndeki faaliyetinin ve ulaştığı sonuçların bizleri uyarmasının yanında; bizzat, çeşitli oportünist ve revizyonist tez ve fikirlere karşı Marksizm-Leninizmin ışığında yürüttüğümüz mücadelenin de bir sonucu olan siyasi çizgimizin, vardığı yer de doğal bir sonucudur.

"Üç Dünya Teorisi"ni kabul ettiğimiz ve kapsamlı bir genel siyasi çizgi şekillendirmemiş olduğumuz dönemde ise, durum bundan farklıydı. O dönemde, Marksizm-Leninizmin genel doğrularının yanı sıra, birçok anti-Marksist görüşü de savunduk. Bununla birlikte, daha önce de belirttiğimiz gibi, o sıralarda bile bu teori, hareketimizin genel çizgisini ve pratiğini bütünüyle belirlemedi. Örneğin ülkemizde ABD emperyalizminin hakimiyetini karartan ve sözde "milli bağımsızlık mücadelesi"ni merkezi görev olarak belirleyen Aydınlık revizyonistleri ve onun Halkın Birliği ve Halkın Yolu gibi takipçileri ile başından beri mücadele ettik. Birçok konuda revizyonistlerle yürüttüğümüz polemiklerde, sınıf işbirlikçiliği karşısında, devrimi ve sınıf mücadelesini esas aldık. "Üç Dünya Teorisi"ni reddederken, bu teoriyi reddettiklerini ilan eden ama onun tüm tezlerini siyasi çizgilerinde yaşatan bazılarının tersine, onu iyice incelemiş ve kavramıştık. Zaten, ayrıntılı bir genel siyasi çizgi oluşturmamız da bu döneme tekabül eder.

Biz, Enver Hoca yoldaşın eserinin sözkonusu bölümü incelenirken bütün bu gelişim süreci ve olguların göz önünde bulundurulmasının, okuyucuların daha doğru bir yargıya varmalarına yardımcı olacağını düşünüyoruz. Hiçbir önyargıya teslim olmadan, olguları yalnızca ve yalnızca Marksizm - Leninizme, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in büyük eserine dayanarak yargılamalıyız. Proleter devrimci hareket, bugüne kadarki ideolojik-siyasi ve her yönden gelişmesini, her zaman böyle bir tutum izlemiş olmasına borçludur ve o, bundan sonra da böyle bir tutum izleyecektir.

Burada işaret etmek istediğimiz bir nokta daha var:

Başlangıçta Mao Zedung'u dünya proletaryasının büyük öğretmenlerinden biri olarak değerlendirmemize, onun birçok hatalarını görememeyişimize ve birçok meselede ondan -bunlar Marksizm-Leninizme uygun terim ve formüller olsa bile- alıntılar yapmamıza bağlı olarak ve gerek ülkemiz ve gerekse Çin'in yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler olmasının etkisiyle, Marksizm-Leninizmi, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'den çok Mao'nun kitaplarından öğrenmeye çalışma gibi bir yanlış eğilim mevcut olmuştur. Mao Zedung'un teori ve pratiğini yeniden değerlendirirken yaptığımız araştırma ve incelemelerde böylesi bir eğilime karşı uyanık olmalı ve onu sadece kendi yazdıklarıyla değil, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserleri ışığında değerlendirmeye dikkat göstermeliyiz. (PARTİ BAYRAĞI, s. 15-18)

EMPERYALİZM ve DEVRİM

İlk kez 1978 yılının Nisan ayında Arnavutluk Emek Partisi içinde dağıtılmak üzere basılan Enver Hoca yoldaşın EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eseri, aynı yılın sonunda AEP Merkez Komitesi Marksist-Leninist Bilimler Enstitüsü tarafından yabancı dillerde de basıldı. Eser, kısa bir süre içinde Yıldız Yayınevi tarafından Türkçeye çevrilmiş ve bu ayın başında ülkemizde de yayınlanmış bulunuyor.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, özel ve önemli nitelikleri olan tarihi bir dönemde basılmıştır. Bugünkü tarihi dönem; uluslararası işçi hareketinin içinde Marksizmin düşmanları tarafından yaratılan büyük karmaşa, proletaryanın hemen hemen bütün düşmanlarının onun devrimci ideolojisine karşı Marksizm maskesi ile saldırıya geçmeleri, uluslararası proletaryanın saflarına bölücülük tohumları ekmeleri ve devrimi engellemek, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek için gösterdikleri çabalarla belirlenmektedir. Marksizm, devrimci bir ideoloji olarak ortaya çıktığından bu yana belki de tarihinde hiç görülmedik bir biçimde yoğun bir saldırı ve çarpıtma kampanyası ile karşı karşıyadır. İşin ilginç ve aynı ölçüde tehlikeli yanı, bütün bu saldırı ve çarpıtmaların Marksizm-Leninizm kılığına bürünerek yapılıyor olmasıdır. "Onlarca, hatta yüzlerce teori" Marksist bir öze sahip olduğu iddiasıyla ortalığa yayılmakta, her türden burjuva siyasi akım, kendi sınıf karakterine uygun mücadelesinin ve siyasi hattının üzerine Marksizm tabelası asmaktadır.

Elbette ki bu olgular bir yandan Marksizmin siyasi arenadaki büyük prestijini gösterirken, öte yandan proletaryanın devrimci ideolojisini savunmanın her zamankinden daha fazla gerekli olduğunu ortaya koymaktadır.

İşte Enver Hoca yoldaşın son eseri, burjuvazinin Marksizme karşı yönelttiği darbelere, çarpıtmalara kapsamlı bir cevap oluşturmakta; uluslararası işçi sınıfının siyasi hareketinin bugünkü ihtiyaçlarını karşılamaktadır.

Enver Hoca yoldaşın, EMPERYALİZM VE DEVRİM adlı eserinde, günümüzde dünya durumunun özellikleri ve uluslararası komünist hareketin sorunları üzerine yapmış olduğu tahliller, dünya devrimci hareketinin ve aynı zamanda emperyalizme ve revizyonizme karşı mücadele eden halkların dünya proletaryasının görüş ufkunu genişleten bir özelliğe sahiptir.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, başında Arnavutluk Emek Partisi'nin bulunduğu uluslararası komünist hareketin son yirmi yıl içerisinde Tito ve Kruşçev revizyonizmine, modern revizyonizmin daha yeni ve açık türleri olan Euro-

Dev.sa.6

ERDEMİR'DE İŞÇİLER REFERANDUM İÇİN MÜCADELE EDERKEN

'İrade beyanı' yutturmacası etrafında tüm işçi düşmanları birleşti

7.5.1979 günü ERDEMİR işçileri "İrade Beyanı" için Çalışma Bakanlığı ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'nce görevlendirilen müfettişler tarafından imtihan edildiler.

T.Maden-İş,Dev. Maden-İş sendikalarının başına çöreklenmiş burjuva düzenin paralı uşakları,kendi koltuk kavgaları için işçiler üzerinde oynadıkları oyunlara yeni numaralar eklediler. İşçi sınıfının yıllardır uğruna mücadele ettiği ve elde etmek için yüzlerce işçinin kanını akıttığı referandum hakkı mücadelesi sendika ağalarından ağır darbeler yedi. Onlar işçilerin sırtından,işçilerin alınterinden koparıp, aldıkları aidatlarla patron sofralarında kadeh kaldırmak uğruna işçilerin mücadelesi üzerinde oyun oynamaktan kaçınmıyorlar.

7.5.1979 günü yapılan "İrade Beyanı" bu oyunlardan bir tanesidir.Sözde işçilerin özgür iradeleri ile yetkili sendikayı belirlemek için yapılan irade beyanı sonucu hiçbir sendika gerekli çoğunluğu sağlayamadı. T. Maden-İş 2443, Dev.Maden-İş 2928 oy alırken 2490 işçi referandumu savunarak irade beyanını protesto etti. 83 işçi ise tarafsız kaldı. Bu durumda herhangi bir sendikanın yetkili olabilmesi için işyerinde çalışan 7934 işçinin yarısından bir fazla oy alması gerekiyordu. Yani bir sendikanın yetkiyi alabilmesi için en az 3968 işçiyi üye olarak barındırması gerekiyor. Oysa işçiler irade beyanı denilen müfettiş imtihanında ...hiçbir sendikayı yetkili kılmadılar. Buna rağmen revizyonist ve reformistler her biri kendi sendikalarının yetkili kılındığı yolunda propaganda yapmaya çoktan başladılar.

İRADE BEYANI YUTTURMACASI NASIL ORTAYA ÇIKTI?

Bilindiği gibi ERDEMİR'de yetkili bulunan Maden-İş'in 7.dönem yetki süresi 19 Nisan 1979 günü bitmişti. Bunun için yasal olarak yeni yetkili sendikanın tespit edilmesi için 19 Mart'ta işyerinde taraf olan sendikalara çağrı yapılarak üye fişlerinin Bölge Çalışma Müdürlüğüne gönderilmesi istendi. Bunun üzerine sosyal-faşistlerin denetimindeki T.Maden-İş, reformistlerin yönetimindeki Dev. Maden-İş, faşist sendikacılığı temsil eden Çelik-İş ve tüm bu burjuva sendikal akımlarına karşı mücadele eden ve işçi sınıfının çıkarlarının gerçek savunucusu Devrimci Demir-İş üye listelerini Bölge Çalışma Müdürlüğüne bildirdiler.

Her türlü işçi düşmanının ERDEMİR işçisi üzerinde oynamak istediği oyunun bir bölümü bu üye fişlerin doldurulması sırasında oynandı. T.Maden-İş ve Dev. Maden-İş'in başına çöreklenmiş hainler verdikleri listelerde 21.3.1979 gününe kadar işyerinde çalışan işçi sayısı olan 7934 işçinin tümünü kendi üyeleri gösterdikleri yetmiyormuş gibi 500 işçiyi de fazladan üye gösterdiler. Bu durum Bölge Çalışma Müdürlüğü ve Çalışma Bakanlığı kayıtlarında mevcuttur. İşçi düşmanı reformist ve revizyonist sendika ağaları işçilerin sırtından keyif çatmak için yetkiyi kaçırmamak istiyorlardı.

Bu durumda fişlerin içinden çıkamayan ve zaten işçilerin patronlara peşkeş çekilmesi açısından kendileri için hiçbir fark bulunmayan sendikalardan birinin yetkili kılınması için Zonguldak Bölge Çalışma Müdürlüğü, Çalışma Bakanlığının emriyle 7 Mayıs 1979 günü durum saptamasına karar verdi. Görevlendirilen iş müfettişlerinin olduğu odalara girecek olan işçiler orada hangi sendikanın yetkili olmasını istediğini müfettişlere söyleyecekti ve böylece yetkili sendika belirlenmiş olacaktı.

Bu oyunun oynanması birkaç açıdan sendika ağalarının ve patronun işine yarıyordu. Birincisi bu durumda işler uzayacak sendika ağaları üye işçilerden aidat almaya devam edeceklerdi.İkincisi toplu iş sözleşmelerinin uzaması ile sendika ağaları ve patron çok yönlü çıkar sağlayacaktı. İşçilerin hakları olan ücret artışları toplusözleşme imzalanması uzadığı için patronun kasasına akacak ve sendika agaları da bundan paylarını alacaklardı.

İşçiler ise her gün daha da artan hayat pahalılığı altında inim inim inleyecekti. Gene işçi sınıfının uğruna mücadele ettiği referandum hakkı büyük darbe yiyecekti.Bir diğer önemli mesele de iş müfettişlerine açıkça yetkili olmasını istediği sendikayı söyleyen işçiler, huzursuz olacak, şayet o sendika yetkiyi alamazsa diğer sendikanın ağır baskılarına maruz kalacak, hatta işten bile kovulabilecekti. Yetkiyi alan sendikanın başındaki işçi düşmanları, işçileri kendisini yetkili kılma doğrultusunda görüş belirtmediği için tehdit edeceklerdi. İşte onlar bütün bunları sağlamak için sahte üye fişleri doldurarak "irade beyanı" denen şeyi gündeme getirdiler.

REFERANDUM HAKKINA SALDIRIDA TÜM SENDİKA AĞALARI BİRLEŞTİLER

İşçi sınıfının çıkarlarını burjuvaziye peşkeş çekmekten ve işçilerin mücadelesini bastırmaktan onu düzenin sınırları içinde tutmaktan başka bir işlevi olmayan burjuva sendikal akımları ve bunların başındaki işçi düşmanları işçi sınıfının serbest iradesine de karşıdı-lar. Bu durum bugüne kadar defalarca ispatlanmıştır. ERDEMİR işçilerinin iradesine rağmen işçilerin irade beyanına zorlanmaları da bunun somut bir örneğidir.

7.5.1979 günü yapılan irade beyanı dolayısıyla revizyonist ve reformistler birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya serdiler.Yıllarca birlikte çalışmış ve işçileri birlikte burjuvaziye peşkeş çekmiş olan Maden-İş yönetimi ile Şükrü Özbayrak'ın başını çektiği Dev. Maden-İş'li reformistler, dağıttıkları bildirilerle bir taraftan işçileri kendi çirkin emellerine alet etmek için uğraşırken, öte yandan daha önce işçilerin çıkarlarını nasıl patronlara peşkeş çektiklerini açığa vuruyorlardı. Onlar karşılıklı olarak birbirlerini suçlarken, farkında olmadan kendi gerçek yüzlerini açığa vurdular.İGD'nin bina kiralarının sendikanın kasasından ödendiği ve MESS patronlarıyla gizli anlaşmalar yapıldığı yollu açıklamalar Şükrü Özbayrak'ın da ortak olduğu Maden-İş'in İşçi düşmanı ağalarını ele veriyordu. ERDEMİR' işçileri revizyonistlerin ve reformistlerin karşılıklı olarak ortaya serdiği bu çirkeflikleri gördükçe proleter devrimcilerin önderliğindeki Devrimci Demir-İş'li işçilerin mücadelesinin haklılığını daha iyi görmekteydiler.

Sendika ağaları başka zamanlar bol keseden savurdukları sınıf sendikacılığı ve referandum hakkının "savunucusu oldukları" yolundaki propagandadan da vazgeçtiler.Gerçi onlar vaziyeti kurtarmak için referandumdan vazgeçmediklerini de söylediler. Ancak bu bir aldatmacaydı ve böyle olduğu somut olarak ortaya çıktı. Ardı sıra bildiri dağıtan bu işçi düşmanları birbirlerinin "gizli sırlarını" ortaya dökerken , referandumdan bir tek kelime ile bahsetmiyorlardı bile. Yine onların hiçbiri işçilerin 26 Nisan günü başlattığı direnişi desteklemediler. Tersine tam da sınıf özlerine uygun olarak bu direnişin bastırılması için işveren ve mahalli yetkililerle işbirliğine giderek ve etkiledikleri bazı bilinç - siz insanları kullanarak direnişi kırdılar.

İşçiler somut olarak gördüler ki sendika ağaları kendi post kavgalarından başka birşey düşünmüyorlardı.Maden-İş'in sendika ağaları ve diğerleri işçilerin referandum için yürüttüğü mücadeleye saldırıyordu. Bu mücadeleyi burjuvazi ile el ele arkadan hançerliyorlardı. ERDEMİR işçisi bunu somut olarak yaşadı.

Her türden revizyonist ve oportünist, burjuvazi ve gericilik öteden beri referanduma karşılık olarak "İrade Beyanı"nı ortaya atıyorlar. Bundan amaçladıkları işçi sınıfının serbest iradesini ayaklar altına almak ve referandumun yasallaşması yolundaki mücadelenin bastırılarak başarısız kılınmasını sağlamaktır.Onlar işçilerin mücadelesini pasifize etmenin bir aracı olarak "İrade Beyanı"na başvurmaktadırlar.

Maden-İş'in hain sendika ağaları da irade beyanının ateşli savunucusudurlar. Onlar ERDEMİR'de dağıttıkları bildirilerde "Bazı günler vardır ki, bugünler insan hayatında veya toplum hayatında dönüm noktası olurlar. 7 Mayıs 1979 Pazartesi günü Erdemir işçisi için böyle bir gündür. Bu gün tüm geleceğimiz üstüne karar vereceğimiz bir gündür." diyerek ve yine "Haydi İrade Beyanına" çağrıları yaparak tam da burjuva özlerini ortaya koydular. Bir taraftan irade beyanının "Tüm geleceğimiz üstüne" karar verilen bir gün olduğunu vaaz ederek koyu bir ekonomizm kusmakta ve öte yandan irade beyanını savunarak referandum mücadelesine saldırmakta, burjuvazi ile tam bir cephe kurmaktadırlar.

Erdemir işçilerinin mücadelesi sendika ağalarınca arkadan hançerlenirken işçiler ayrıca müfettişler tarafından adeta imtihana tabi tutuldular. İşçilere irade beyanının gizlilik içinde olacağını söyleyen sendika ağaları bildirilerinde şunları yazıyorlardı. "İrade Beyanı tam bir gizlilik içinde yapılacaktır. Hiç kimse, hangi işçinin iradesini hangi sendikadan yana belirttiğini bilemeyecektir. Bunun her türlü önlemi vardır, alınmıştır . Herkes tam bir güven duygusu içinde özgür iradesini kullanmalıdır." Ne var ki irade beyanı listelerinin fotokopileri ikinci gün Maden-İş'li hainler tarafından Çelik-İş'li MHP militanlarına verildi. Böylece gizlilik ve güvence sağlanmış oluyordu. Erdemir işçileri bu sendika patronlarının ne derece güvenilir ve sözüne sadık olduklarını böylece bir kez daha gördüler.

Yine iş müfettişlerinin kimden ve hangi sendikadan yana oldukları,onların hangi sendika patronu tarafından satın alındığı da ayrı bir konu idi. Bu oyun aynı milletvekili seçimleri sırasında sandık başkanlığı görevini yapan kişilerin seçmenleri kendisinin taraftarı olduğu partiye açık oy kullandırtmasını andırıyordu.

Erdemir işçileri iki farklı tavrı iki ayrı sınıf tavrını pratik olarak gördüler ve yaşadılar. Biri sendika ağalarının işçi düşmanı burjuva tavrı. Öteki ise sınıf sendikacılığının tutarlı temsilcisi Devrimci Demir-İş'in proleter devrimci tavrı.

Devrimci Demir-İş'in işçileri burjuva sendikal akımlarına karşı tutarlı mücadeleye çağırması ve "İrade Beyanına Hayır", "İrade Beyanı Sahtekarlıktır. Referandum Gerçek Haktır", "Referandum İçin İleri" sloganları etrafında işçileri birleştirmesi üzerine tüm sendika ağası işçi düşmanları Devrimci Demir-İş'e saldırıya geçtiler.

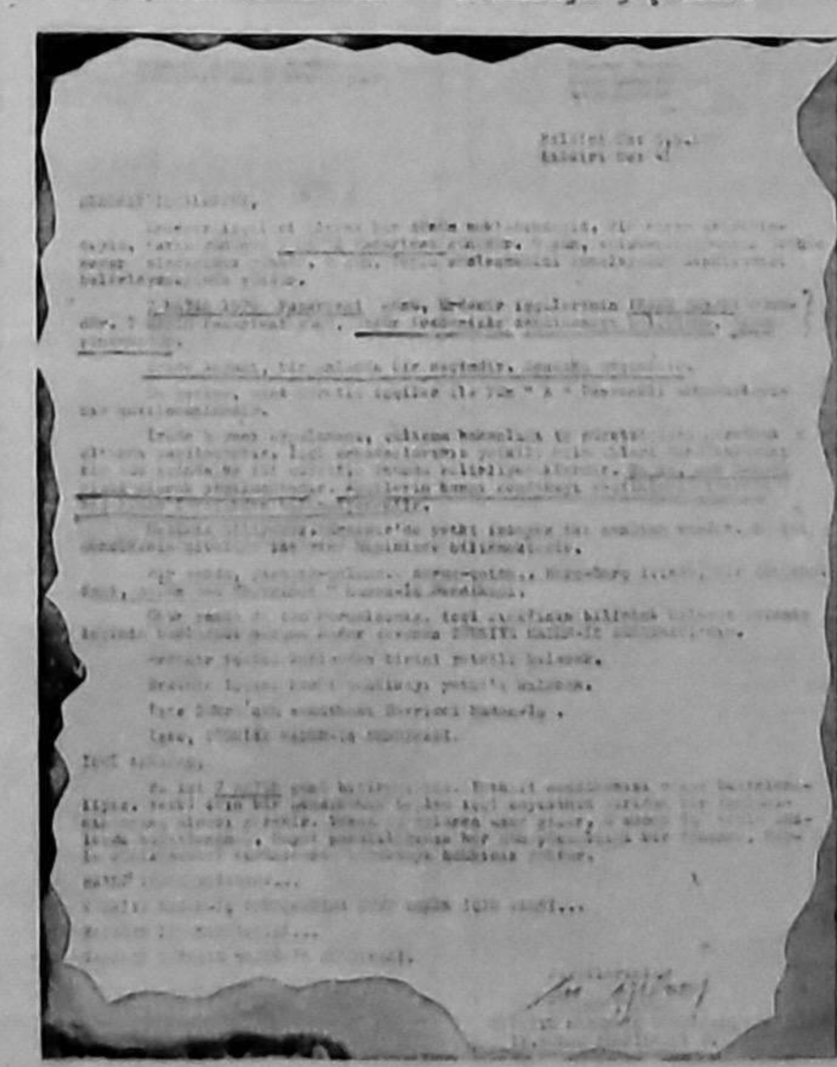
Maden-İş ve Dev.Maden-İş'li sendika ağaları Erdemir işçilerinin Devrimci Demir-İş önderliğinde 1 Mayıs'ı kutlaması üzerine daha da saldırganlaştılar. Öyle ki Şükrü Özbayrak dağıttığı bildirilerde "Kızıl bayrağı Türkiye'de dalgalandırmak isteyenlere karşı çıkalım" diyordu. İşçilerin oyunu alabilmek için sendika ağaları herbiri birer ibret belgesi olan bildiriler dağıtarak devrime ve devrimcilere küfür yağdırdılar. Ve bu ibret belgelerinin sahiplerini "Üç Dünyacı" halk düşmanı Aydınlık gazetesi öve öve bitiremedi.

Aydınlık gazetesi Erdemir'le ilgili olarak 6 ve 7 Mayıs'ta iki ayrı yazıda Devrimci Demir-İş' i karalamak için yalan dolu haberler verdi ve sahtekarlık örneği yorumlarla karaoyunu yaratmaya çalıştı. 6 Mayıs tarihli haber yorum yazısında Devrimci Demir-İş'in Maden-İş'i desteklemek için çekildiğini söylerken, 7 Mayıs 'ta Devrimci Demir-İş'in referandumu savunarak ve "İrade Beyanı"nı protesto ettiği için oylamaya katılmadığı belirtiliyordu. Ancak sinsi bir biçimde devrimcilere kara çalınıyor ve "kızıllara" karşı Şükrü Özbayrak'ın kara bayrağı dalgalandırılıyordu. Aydınlık sayfalarında. Aydınlık revizyonistlerinin faydacı anlayışları icabı göklere çıkardıkları ve proleter devrimci ilan ettikleri Şükrü Özbayrak'ın dağıttığı bildiriler - den bir tanesinin bir ibret belgesi olması açısından üstte fotokopisini veriyoruz. Ancak şunu da belirtelim ki bugün sözde Maden-İş'in TKP'li yöneticilerine karşı çıkan Aydınlık revizyonistleri yarın başka bir gerekçe ile Maden-İş'in ateşli savunucusu kesilebilirler. Bu kimseyi şaşırtmamalıdır . Çünkü onların halk düşmanı siyasetlerinde faydacılık önemli bir yer tutmaktadır.

Her türden revizyonist, faşist, reformist saldırılara rağmen işçi sınıfı Devrimci Demir-İş Sendikası etrafında birleşmektedir. Erdemir işçilerinin; "İrade Beyanı Sahtekarlıktır", "Referandum İçin İleri" diyen Devrimci Demir-İş'in bu çağrısına verdiği cevap 2490'dır. 2490 işçi bu doğru devrimci tavrı benimseyerek irade beyanını protesto ederken iki farklı tavrı da pratikte görmekteydi. Bir tarafta işçileri patrona peşkeş çekmek için birbirleriyle yarışan ve her türlü canbazlığa başvuran sendika ağalarının işçi düşmanı tavrı. Öte yandan işçi sınıfının çıkarlarını sonuna kadar tutarlılıkla savunan, sömürü ve zulmün olmadığı bir dünya için mücadele eden, işçi sınıfının gerçek devrimci sendikası olan Devrimci Demir-İş'in tavrı.

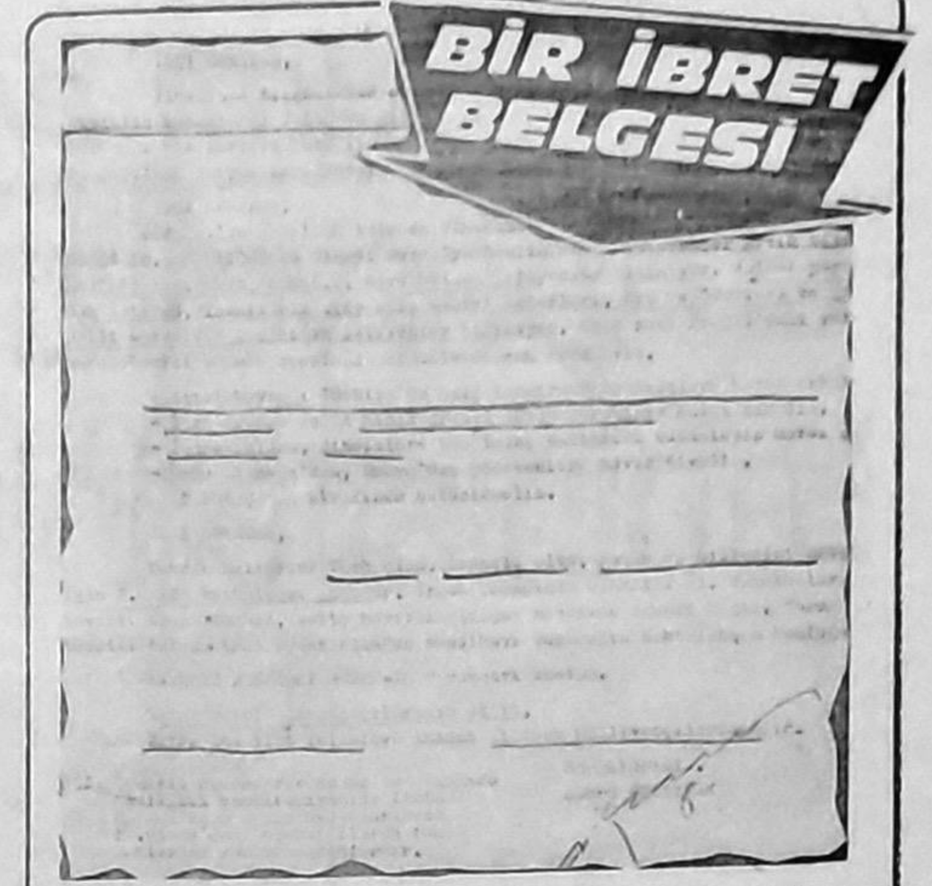
Erdemir işçileri diğer sınıf kardeşleriyle birlikte önlerine örülen sendika ağalığı barikatını parçalayarak ve egemen sınıfların ve onların savunucusu olan revizyonist, reformist ve her boydan hainin bütün saldırı ve aldatıcı propagandasını boşa çıkaracak,sınıf sendikacılığı çatısı altında birleşerek sömürü ve zulme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak referandum hakkını söke söke alacaktır.

Her somut eylem işçi sınıfının çıkarlarını kimin gerçekten savunduğunu ortaya koymaktadır. Erdemir'deki İrade Beyanı olayı bu somut olaylardan, bir tanesidir.

Maden-İş'li revizyonist sendika ağalarının "İrade beyanı"nı göklere çıkaran bildirisi...

BİR İBRET BELGESİ

İşte Aydınlık revizyonistlerinin yazıp Şükrü Özbayrak'a imzalattırdıkları bir ibret belgesi. Bu ibret belgesinde baştan sona kadar devrimcilere, devrim davasına ve işçi sınıfının çıkarlarına küfür yağdırılıyor.

Şükrü Özbayrak Aydınlık'çı türden 'devrimci' lik adına bu bildiriyi dağıtırken, bütün işçi düşmanları da sevinç çığlıkları attılar.

Bildiride nedef olarak gösterilen 1 Mayıs'ta Ereğli'de 1 Mayıs'ı bir mücadele ve dayanışma günü olarak kutlayan, 1 Mayıs mitingini tertipleyen ve işçilere önderlik eden Devrimci Demir-İş Sendikası ve onun şahsında tüm devrimcilerdir. 1 Mayıs'a açıkça karşı çıkan ve 1 Mayıs'ta kırlarda Çin usulü vals yapmaya çıkan Aydınlık revizyonistleri bu bildiriyle işçi sınıfının düşmanı olduklarını açıkça ortaya koydular. Bu bildiride yer alan her cümlenin altına her MHP'li ve diğer faşistler rahatlıkla imza atarlar. Çünkü bu ibret belgesinde Erdemir işçisinin 1 Mayıs'ta göndere çektiği bayrağa saldırılmaktadır. Çünkü bu bildiride yer alan "Vatanın bölünmezliği, devletin bütünlüğü yaygaraları tüm halk düşmanlarının yıllardan beri işçi sınıfını uyutmak ve emekçi kitlelerin dikkatini başka alanlara çekerek, sömürü ve zulüm düzenini devam ettirmek için başvurdukları adi bir demagojidir. Çünkü 'inançsızlar ve dinsizler' diyerek halka ve devrimcilere saldıranlar bütün bir gerici koronun mensuplarıdır. Çünkü "Türk olan, inançlı olan" teranelerini en çok tekrarlayanlar Türkeş gibi halk düşmanlarıdır.

Onlar bu tür demagojilerle işçi sınıfını ve emekçi halkı uyutmaya,koyu bir şovenizm rüzgarı estirerek Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerden halka saldırının zeminini yaratmaya çalışmaktadırlar.

İşte bütün bu nedenlerle Aydınlık revizyonistlerinin ve Dev Maden-İş'in sendika ağalarının boynunda asılı olarak duran bu ibret belgesinin her satırı devrimcilere ve işçilere,işçi sınıfının çıkarlarının tutarlı savunucularına saldırı ile doludur.

Bildiride yer alan ve sözde Rus yanlısı Maden-İş'li sendika ağalarını hedeflediği izlenimi yaratmak için yazılmış satırlar ise adi bir demagojiden ibarettir. Bu bildiriyi kaleme alanlar ve altına imzasını atanların emperyalizme ve faşizme karşı olmak bir yana, emperyalizm ve faşizmin ateşli savunucuları olduğu hergün yaşanan hayat tarafından açıkça ortaya konmaktadır ve her kesin bildiği bir gerçektir. Aydınlık revizyonistlerinin ve Şükrü Özbayrak'ın kendi çıkarları gereği, bugün için Maden-İş yönetimine karşı imiş gibi gözükmeleri, onların faydacı anlayışlarının bir ürünüdür. Aynı faydacılık onları yarın işçilere karşı Maden-İş'li sosyal-faşistlerle işbirliğine götürmeye elverişlidir.

İşçi sınıfı bu ibret belgesini her somut eylemde Aydınlık revizyonistlerinin ve Dev Maden-İş'in sendika ağalarının suratına çarpacaktır.

Erdemir işçilerinin dört günlük direnişi

Kısa adı ERDEMİR olan Ereğli Demir ve Çelik T.A.Ş. işyerinde çalışan 3000 işçi, 26 Nisan 1979 günü, sendika ağalarının gerici barikatlarını ve egemen sınıfların yasalarının çizdiği sınırları aşarak direnişe geçtiler. İşçilerin direnişi dört gün sürdü ve bazı işçi isteklerinin kabul edilmesi ile sona erdi.30 Nisan'da sona eren direnişin kırılması ve bir an evvel bitmesi için sendika ağaları her türlü yolu denediler.

26 Nisan günü Erdemir işçileri; A, B, C sisteminin kaldırılması, Merkez bakımın tüm porsoneline seyyanen 8 kademe verilmesi, bir yıllık çalışma süresini dolduran her işçinin yardımcılıktan ustalığa terfi ettirilmesi, imtihan sisteminin kaldırılması, yardımcı işçilerin usta işçilerin nezaretinde çalıştırılması, direniş dolayısıyla hiç kimsenin hakkında soruşturma açılmaması talepleri doğrultusunda direnişe geçtiler . Kısa sürede yaygınlaşan direnişe Devrimci Demir-İş Sendikası önderlik etti. İşyerinin Oto bakım, Evler Bakım, İnşaat Bakım, Marangozhane ve Sıcakhaddane bölümü işçileri sendika ağalarını direnişe karıştırmama ve direnişi sonuna kadar götürme kararı aldılar. Direnişe geçen işçiler kendi aralarında direniş temsilcileri seçerek direniş boyunca tüm kararların bizzat işçiler tarafından alınmasını kararlaştırdılar. Bu durum sendika ağalarını rahatsız ediyordu.

İşçilerin bu kararlı direnişi daha başlar başlamaz, vali, emniyet müdürü, kaymakam,işveren ve sendika ağaları Şükrü Özbayrak vb. oluşturduğu gerici ve karşı-devrimci bir barikatla karşılaştı. İşçilerin kararlı direnişinin bastırılması için sendika ağaları yetkililere söz verdiler. İşçilerin mücadelesine önderlik eden ve dağıttığı bildirilerle işçilerin mücadelesinin kararlıca devam etmesi gerektiğini belirten Devrimci Demir-İş Ereğli Şubesi Başkanı gözaltına alındı ve tehdit edildi.

İşçi düşmanı olan ve işçi direnişlerini bastırmakta bir hayli ustalaşmış olan sendika ağalarının bir kısım işçi temsilcilerini etkilemesi sonucu bazı bölümlerdeki

Erdemir işçileri Bolu'da düzenlenen "YDGF Açılsın" Mitinginde.

direniş durdu. Ancak devrimcilerin ve kararlı işçi temsilcilerinin önderliğindeki bölümlerde direniş sürdü. Ne var ki işçileri bölücü politikaları ile vali ve emniyet müdüründen aldıkları emirleri uygulayan sendika ağalarının bu oyunları direnişin sona ermesinde etkili oldu. Dört gün süren direniş sonunda işçiler bazı isteklerini kabul ettirdiler.

Bu direnişten sonra 5 Mayıs 1979 günü Sosyal Hizmetler bölümünde çalışan 100 işçi, her işçinin kendi işinde çalıştırılması ve bir işçinin her şeye koşturulmaması, her vardiyada yeterli personelin bulundurulması,yardımcı olarak çalıştırılan işçilerin usta olma haklarının gasp edilmesine son verilmesi ve bu işçilerin usta yapılması talepleri doğrultusunda direnişe geçti. İki gün süren direniş süresince patronun oyunlarına karşı Erdemir'li işçiler direnişteki kardeşlerini desteklediler.

İki gün süren bu kararlı direniş sonucu işçiler isteklerini zorla kabul ettirdiler.

İşçi Direnişi ve Burjuva Sendikacılığı ile Sınıf Sendikacılığı Arasındaki Ayırımın Belirginleşmesi

Sendika ağaları işçilerin dostu değil düşmanlarıdır. Bu durum her somut eylemde, her direniş ve her grev sırasında takınılan tavır ile daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor.Sosyal-faşistlerin yönetimindeki T.Maden-İş'in ve reformist Şükrü Özbayrak ve avanesinin yönetimindeki "Devrimci" Maden-İş'in Erdemir işçilerinin direnişini bastırmak için birbiriyle yarışmaya girmeleri bu örneklerden bir tanesidir.

3000'nin üzerindeki Erdemir işçisinin başlattıkları ve kararlıca sürdürdükleri direniş sırasında önce hiçbir şey söylemeyen sendika ağaları daha sonra direnişin kendi kontrollerinden çıkmasının kendileri için tehlikeli olacağını ve saltanatlarının yıkılmasına sebep olabileceğini düşünerek işçi temsilcilerinin içine kendi adamlarını da soktular. Bazı bölümlerde kendilerinin seçtikleri kişileri işçi temsilcisi olarak görevlendirdiler.

Sendika ağaları direnişçi işçilerin direnişlerini desteklemek için en ufak bir çaba sarf etmediler. Tam tersine bu direnişin bir an evvel bitmesi için Vali, Kaymakam ve Emniyet Müdürüyle biraraya geldiler ve kadeh tokuşturdular. Onlar validen aldıkları emiri yerine getirmek için can-

Dev.sa.6'

Devrimci Yol'un sendikalar siyasetinin eleştirisi

İşçilerin Sesi 'reformcu ve revizyonist sendikacılıkla kendi arasına kalın bir çizgi çekmelidir

Yeni bir dergi yayınlanmaya başladı. "İŞÇİLERİN SESİ".

"DY"nin sendikalar siyasetini savunan dergi; Türkiye işçi sınıfının sendikal eylemine yol göstermek, sendikal mücadelenin günlük sorunlarını çözmek, mücadeleyi devrimci bir sendikal eylem çizgisine çekmek görevini üstleniyor. Eğer, İşçilerin Sesi, önüne koyduğu görevlere uygun tezlerle ortaya çıksaydı., Halkın Kurtuluşu'.. böyle bir derginin çıkışını sevinçle karşılardı. Ama ne var ki, derginin daha ilk sayısından açıkça anlaşılmaktadır ki, bütün "devrimcilik" ve sosyalizm için mücadele iddialarına karşın, ortaya konan tezler, mücadelenin ilerlemesi için savunulan öneriler, devrimci sendikal eylem çizgisi anlayışı vb. konularında ileri sürülen görüşler, bugüne kadar reformcu ve revizyonist sendikacıların ileri sürdüğü tezlerin bir kırmasından başka bir şey değil.

İşçilerin Sesi'nin, reformcu ve revizyonist sendikacıların işçi sınıfı mücadelesi içindeki rolleri, egemen sınıflar ile ilişkileri vb. gibi bugün sendikal eylemin can alıcı sorunlarına ilişkin ileri sürdüğü görüşler, ancak "DY"da görülebilecek bir kafa karışıklığına özgü bir biçimde ortaya konmuştur.

Sınıf mücadelesi, sendikal mücadele, anti-faşist mücadele ve bunlar arasındaki ilişkinin küçükburjuva kavranışı hemen bütün yazılarda kendi hissettirmektedir.

Kuşkusuz bu yazımızın sınırları içinde, derginin ortaya koyduğu, ideolojik muhtevayı eleştirmek mümkün değil. Biz burada, derginin önemli bir bölümünü kapsayan ve son sekiz ayda, üstünde çok konuşulan bir konuyu, "Toplumsal Anlaşma"ya ilişkin, "İşçilerin Sesi" nin ileri sürdüğü tezleri ele alacağız. Ve ancak konuya açıklık getirdiği ölçüde, onun dünya görüşünün küçük-burjuva niteliğine değineceğiz.

"İŞÇİLERİN SESİ" "TOPLUMSAL ANLAŞMA"NIN NE OLDUĞUNU HİÇ ANLAMAMIŞTIR

"İşçilerin Sesi", 16 sayfasından üçünü "Toplumsal Anlaşma"nın sözde eleştirisine ayırmıştır. Dergi, "Türkiye İşçi Sınıfı Toplumsal Anlaşma Engelini de Aşacaktır" başlığı altında bu ihanet anlaşmasını incelemekte ve anlaşmada birtakım "demokratik hükümler" keşfetmektedir. "Yönetime Katılma Aldatmacasına hayır" başlığı altında ise, yönetime katılmanın nasıl bir aldatmaca olduğu uzun uzun anlatıldıktan sonra her ne hikmetse, yönetime katılmanın gerekliliği ile yazı son bulmaktadır.

Konuyla az çok ilgilenen herkesin bildiği gibi, "Toplumsal Anlaşma", son aylarda, üstünde en çok söz edilen bir konudur. Hemen herkes bu konuda fikrini söylemiştir. H. Tunç, S. Şide, Ş. Özbayrak vb. birkaç ardamarı çatlamış sendika ağası dışında hiçbir sendika ağası, bu ihanet anlaşmasını işçi sınıfı karşısına geçip açıkça savunacak cesareti bulamamıştır. Ve bu anlaşmaya karşı iki kamp belirlenmiştir. "Toplumsal Anlaşma"nın sahte muhalifleri ve gerçek muhalifleri. Bütün sahte muhalifler, bu ihanet anlaşmasına karşı olduklarını söylerken, aynı zamanda da "anlaşma"nın şu veya bu hükmünü değiştirmeyi, şu veya bu maddeleri şöyle düzeltmeyi önermişlerdir.

Halkın Kurtuluşu ise, daha bu ihanet anlaşması tezgahlanmaya başlar başlamaz, bu anlaşmanın, burjuvazinin işçi sınıfına kapitalizmi kurtarma çağrısı olduğunu, içindeki süslü vaadlerin, mücadeleyi engellemek için konduğunu, bu demagojinin teşhir edilmesi gerektiğini ilan etmiştir. Yazılardan anlaşıldığı kadarıyla, İşçilerin Sesi de bu yazılanlardan haberdardır. Ve bu görüşlerden etkilenerek "Toplumsal Anlaşma"nın niteliği konusunda doğru şeyler de söylemektedir. Ama ne var ki, yakasını bir türlü reformcu ve revizyonist sendikacılığın etkisinden kurtaramamakta, bu nedenle de, söyledikleri doğruların ve yanlışların bir karmaşası olmakta, neyi iddia ettiği anlaşılmamaktadır.

İşçilerin Sesi, "Toplumsal Anlaşma"yı, burjuvazinin uzun vadeli amaçlarının bir kalkış noktası, işçi sınıfına ekonomik, siyasi, ideolojik olarak yönelttiği kapsamlı, hayatın bütün alanlarına yönelik bir saldırı değil, salt ekonomik bir saldırı olarak değerlendirdiği için onun bazı düzeltmelerle uygulanabileceği hayallerini yayarak ister istemez bu ihanet anlaşmasının sahte muhaliflerinin saflarına katılmaktadır.

"TOPLUMSAL ANLAŞMA"NIN "DEMOKRATİK HÜKÜMLERİ" VE "YÖNETİME KATILMA"

İşçilerin Sesi, bir yandan "Toplumsal Anlaşma"nın bir ihanet anlaşması olduğunu iddia ederken, öte yandan bu "anlaşmada", "demokratik" hükümler keşfederek, işçi sınıfının mücadele yolunu karartmaya çalışanların ekmeğine yağ sürüyor.

İşçilerin Sesi, "Toplumsal Anlaşma"yı incelediği, 9 bölümlü yazının 7. bölümünde şöyle diyor:

"Toplumsal Anlaşmada İş Yasasının 13. ve 17. maddelerinde yapılmasını öngördüğü değişiklikler, referandum hakkı, tarım iş yasası, işçi memur ayrımına çözüm gibi 'demokratik' hükümler yer almasına karşın, bu konuda bugüne kadar yapılagelen çalışmalar hiç güven vermemektedir(!)" (İşçilerin Sesi, S. 1, s.5)

> ★ DERGİNİN DAHA İLK SAYISINDAN AÇIKÇA [illegible] RİMCİLİK" VE SOSYALİZM İÇİN MÜCA[illegible] KONAN TEZLER, MÜCADELENİN İLERLE[illegible] RİMCİ SENDİKAL EYLEM ÇİZGİSİ ANLAYIŞI VB. [illegible] DÜĞÜ GÖRÜŞLER, BUGÜNE KADAR REFORMCU VE REVİZYONİST SENDİKACILA[illegible] RIN İLERİ SÜRDÜĞÜ TEZLERİN BİR KIRMASINDAN BAŞKA BİR ŞEY [illegible]
>
> ★ İŞÇİLERİN SESİ, BİR YANDAN "TOPLUMSAL ANLAŞMA"NIN BİR İHANET AN[illegible] LAŞMASI OLDUĞUNU İDDİA EDERKEN, [illegible] "DE- MOKRATİK" HÜKÜMLER KEŞFE[illegible] KARARTMAYA ÇALIŞANLARIN EKMEĞİNE YAĞ SÜRÜYOR.
>
> ★ "İŞÇİLERİN SESİ", "TOPLUMSAL [illegible] YÜKSEK SESLE BAĞIRIRSA BAĞIRSIN. [illegible] SINIFI İÇİNDE YAYDIĞI YANLIŞ MÜCADELE [illegible] ANLAŞMA"NIN SAHTE MUHALİFLERİ [illegible] MÜCADELEYE ZARAR VERMEKTEDİR. [illegible] VARDIR. REFORMCU VE REVİZYONİST [illegible] KALIN BİR ÇİZGİ ÇEKMEK VE TEMELİNDE [illegible] ANLAYIŞINI GÖZDEN GEÇİRMEK.

İşçilerin Sesi'nin "Toplumsal Anlaşma"nın amacını yanlış kavrayışı, onun kendisini onun içinde pertavsızla demokratik hükümler aramaya kadar götürmektedir. Oysa açıktır ki, bu ihanet anlaşması, tam bir sınıf işbirliği anlaşmasıdır ve işçi sınıfımız bu anlaşmanın tümünü reddetmektedir. Bu yanı bir yana bıraksak bile, İşçilerin Sesi'nin "demokratik" olarak nitelediği maddeler, işçi sınıfımızın bu konudaki taleplerini karşılamamaktadır. Çünkü, işçi sınıfımız, 13 ve 17. maddelerin "değiştirilmesini" daha doğrusu daha az göze batar hale getirilmesini değil, bu maddelerin tümden kaldırılmasını savunmaktadır. Tarım İş Kanununun ise, parlamentodaki biçimiyle değil, tarım işçilerinin sorunlarını gerçekten çözüm getirebilecek bir biçimde, sigortaların devlet tarafından ödenmesi, işsizlik sigortası vb. ile birlikte gerçekleşmesini istemektedir. Oysa, bugünkü biçimiyle bu yasa, mücadelenin [illegible] tırılması ve yasa hükümleri içine sıkıştırılmasından başka bir şey getirmeyecektir. Referandum hakkı ve işçi-memur ayrımı için de benzer bir durum sözkonusudur.

Açıktır ki, "Toplumsal Anlaşma"nın böyle bir kavranışı, işçi sınıfı içinde, bu anlaşmanın işçi sınıfının çıkarlarından yana hükümler taşıdığı, hele yüzbinlerce tarım işçisi ve memurun sorunlarına köklü çözümler getirebileceği hayallerinin yayılması, bu anlaşmanın uygulanması için işçileri ve memurları mücadeleye çağırmaktan başka bir şey değildir.

İşçilerin Sesi'nin [illegible]

[illegible] çok büyük bir çoğunluğunun düşük ücretle çalıştığı göz önüne alındığında, bu madde bu [illegible] [illegible] mücadeleye [illegible] başka bir anlama gelmez. Oysa gerçek durum, hiç de böyle değildir. [illegible]

[illegible] ayrıcalık [illegible] ücretler [illegible]

"YÖNETİME KATILMA" VE İŞÇİLERİN SESİ'NİN MODELİ

[illegible] sınıfların işçilerin kafasını karıştırmayı, kapitalizm şartlarında da işçilerin yönetici [illegible] yaymayı amaçlayan, "yönetime katılma" ile [illegible] "Toplumsal Anlaşma" hükmü, [illegible] kafıç- [illegible] Bu nedenledir ki, İşçilerin Sesi, yönetime [illegible] kapitalizm şartlarında [illegible] devamından başka bir şey sağlamayacağını ekonomik politikten uzun aktarmalarla tespit ettikten sonra, kalkıp, sanki, bütün yazdıklarını inkar edercesine yönetime katılma için yeni bir model öne sürerek, sınıf işbirliğini Lenin'den yaptığı [illegible] çalışmaktadır.

[illegible] "eleştirirken", İşçilerin Sesi, görünüşte [illegible] devlet işyerlerinde işçilerin yönetime katılmalarına olanak tanınacaktır." [illegible] maddelerle bu [illegible] "yaptırım gücünden yoksun" olacağından yakınıyor. Ayrıca, bakanlıkların henüz [illegible] bulmaması- [illegible] yardıma [illegible] katılma [illegible]

[illegible] İşçilerin Sesi'nin modeli şu üç [illegible]

[illegible] model, [illegible] biçimde [illegible] ve işveren temsilcileriyle oluşturulacak karar organlarında işçilere yaptırım gücü verecek sayı ve yetki eşitliği talep edilmelidir.

2- Oluşturulacak karar organlarına işletmenin teknik, ekonomi, [illegible] konularıyla ilgili [illegible] karar konusu [illegible]

[illegible] sendikaların gözetimi altında oluşturulmalıdır." (İşçilerin Sesi, S. 1, s. 3)

Bu modelin, işçi sayısının daha fazla artırılmasından başka, hükümetin ileri sürdüğü modelden hiçbir farkı yoktur. Hele bu somut bir öneri olarak öne sürülünce, işçilerin kafasının daha da karışmasından başka işçilere hiçbir yarar sağlamamaktadır. Çünkü, "yönetime katılma" [illegible] "Toplumsal [illegible] yönelt- [illegible] bir [illegible] tanesidir ve hayaller yaymaya en uygun olanıdır. Almanya'daki uygulama da bunun en açık örneğidir. Egemen sınıflar, "yönetime katılma" ile bir yandan işçilerin kapitalizm şartlarında da yönetici olabileceklerini kanıtlamaya çalışırken, öte yandan onları, ekonomiyi geliştirme, üretimi artırma vb." sorumluluklar altına sokmakta, grev [illegible] eylemlerin ortaya çıkardığı, işçiyle patronu dolaysız olarak karşı karşıya getiren durumları da ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Kısacası, bu ortak kurumlarda işçilerin sayısı ne olursa olsun, bu kurumların sınıf işbirlikçisi nitelikleri değişmez. Bu nedenledir ki, "İşçilerin Sesi", kendince hangi "devrimci" gerekçeler gösterirse göstersin, sunduğu model, sınıf işbirlikçilerinin değirmenine su taşımaktadır.

İşçilerin Sesi, bu sınıf işbirlikçisi "modeli" ile, sadece kapitalizm hakkında hayaller yaymakla kalmamakta, aynı zamanda, mevcut sendikalar ve sendika ağaları hakkında da hayaller yaymaktadır. Çünkü öneri, "komitelerin sendikaların gözetimi altında oluşturulmasını" içermektedir. Ve bu durum, komitelerin işçi sınıfı lehinde çalışmalarının garantisi olarak sunulmaktadır. Oysa açıktır ki, kediye ciğer ne kadar emanet edilebilirse, bugünkü sendikalara da işçi sınıfının çıkarları o kadar emanet edilebilir. Bu nedenledir ki böyle bir öneri, işçi sınıfı içinde burjuvazinin uzantısı olan burjuva sendikacılık akımlarının işçi haklarını koruyabileceği hayalinin yayılmasından başka bir amaca hizmet etmez.

İŞÇİLERİN SESİ, REFORMCU-REVİZYONİST SENDİKA AĞALARININ KUYRUĞUNU TERK ETMEDİKÇE DEVRİMCİ-DEMOKRAT BİR YOLA GİREMEZ

Eğer İşçilerin Sesi"nin ele aldığı konu, "Toplumsal Anlaşma" gibi, işçi sınıfına burjuvazi tarafından yöneltilmiş kapsamlı bir saldırı olmasaydı; ya da İşçilerin Sesi, işçi sınıfının sendikal eylemini devrimci bir çizgiye çekmek gibi, kendi sınıf konumuyla çelişen bir iddia ile ortaya çıkmasaydı, kendilerinin bu ihanet anlaşmasıyla söylediği genel doğrulara bakar, işçilerin sorunlarına gösterdikleri ilgiden dolayı kendilerine teşekkür eder geçerdik. Ama ne varki durum hiç böyle değil.

Birincisi, "Toplumsal Anlaşma"ya karşı tavır, her soydan sınıf işbirlikçisi burjuva sendikal akımla sınıf sendikacılığı arasında bir saflaşma olarak ortaya çıkmıştır. "İşçilerin Sesi", sözde sınıf sendikacısı olduğunu iddia etmekle birlikte, yukarıda eleştirdiğimiz tavrıyla, burjuva sendikacılık akımlarının safına düşmüştür.

İkincisi ise, sık sık tekrarlanan "devrim" ve sosyalizm sözleri arkasında, ince bir sınıf işbirlikçisi çizgi tezgahlanmaktadır. Ve bu burjuva çizgi, "Toplumsal Anlaşma" sorununda olduğu gibi, kapitalizm koşullarında da işçilerin yönetici olabileceği, sendika ağalarının işçilerin hakkını savunabileceği, hükümetin "ilericiliği" vb. konusunda işçiler arasında hayaller yayan "Toplumsal Anlaşma"-nın işçilerin büyük bir kısmının çıkarlarını savunan hükümler taşıdığı (az ücret alan işçilerin, memurların, tarım işçilerinin) konusunda, işçi sınıfının mücadele azmini kıran, mücadelesinin yolunu karartan tezlerle ortaya çıkmaktadır.

Hiç kuşkusuz İşçilerin Sesi'nin bir tek konuda bile bu kadar gaf yapmasında, küçük-burjuva bir ideolojik siyasi platforma sahip olmasına [illegible] işçi sınıfının sorunlarına [illegible] sinin etkisi vardır. Ancak, burada bir başka etken daha vardır ki, o da reformcu ve revizyonist sendikacılıkla olan güçlü bağları ve onlardan bir türlü kopmaya yanaşmamasıdır. Gerek, "yönetime katılma" gerekse DİSK üzerine yazdığı yazılarda da açıkça görüldüğü gibi, İşçilerin Sesi, reformcu sendika ağalarını "ilerici", revizyonist sendika [illegible] reformculardan [illegible] "[illegible] sosyalistler" olarak [illegible], hal böyle olunca da, onların savunduğu tezleri uçundan kıyısından kırpıp, bunları "keskin devrimcilikle" cilalayarak, "devrimci sendika eylemin" tezleri olarak piyasaya sürmektedir.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: "İşçilerin Sesi, "Toplumsal Anlaşma"ya karşı olduğunu ne kadar yüksek sesle bağırırsa bağırsın, bu [illegible] işçi sınıfı içinde yaydığı yanlış mücadele anlayışları ile, "Toplumsal Anlaşma" nın sahte muhaliflerinin yanında yer almakta, bu nedenle de mücadeleye zarar vermektedir. Bundan kurtulmanın da tek bir yolu vardır. Reformcu ve revizyonist sendikacılıkla kendi arasına kalın bir çizgi çekmek ve temelinde faydacılık yatan sendikacılık anlayışını gözden geçirmek. [illegible] bir [illegible] yürütmek [illegible]

Asgari ücret genelleştirilmeli ve tüm işçiler için bugünkü koşullarda en az 400 TL olmalıdır

Tarım ve orman işkolunda çalışan yüzbinlerce işçiye verilecek asgari ücreti tespit etmek için 15 Mayıs'ta toplanan "Asgari Ücret Tespit Komisyonu" gazetemiz dizgiye verilirken henüz çalışmalarını sonuçlandırmamıştı. Fakat sanayi işçileri için tespit edilen asgari ücret miktarına bakarak, tarım ve orman işçileri için bu yıl ne kadarlık asgari ücret tespit edileceğini kestirmek hiç de zor olmasa gerek. CHP reformistleri ve işçilerin sırtından onları sömürerek geçinen elçi, dayıbaşı gibi kan emiciler, tarım ve orman işçileri üzerindeki katmerli sömürüyü resmen onaylayacaklardır. Daha önce Adana'da yapılan Mahalli Koordinasyon Kurulu toplantısında ve sonrasında sözde işçilerin haklarının verilmesinden yana olduklarını iddia eden Çiftçi Birliği ve Ziraat Odası temsilcileri, toprak ağalarının ve burjuvazinin tatlı kârları için yüzbinlerce işçinin açlığa mahkum edilmesini sağlamak için büyük çabalar sarfettiler.

Bugün tarım ve ormancılık alanlarında çalışan işçilerin sayısı bir milyonun üstündedir. Köyişleri, Gıda Tarım ve Hayvancılık ve Orman Bakanlığına bağlı işyerlerinde devamlı çalışan 300 bin işçinin yanı sıra yine bu alanlarda 600 binin üzerinde mevsimlik tarım ve orman işçisi bulunmaktadır. Bunlara büyük toprak ağalarının ağır sömürüsü altında bulunan yüzbinlerce işçinin eklenmesi ile ortaya çıkan durum daha da korkunç olmaktadır.

Her şeyden önce bu işçilerin hiçbir sosyal hakları yoktur. Tarım ve orman işçilerinin hemen hemen tümü 1475 Sayılı İş Kanunu kapsamı içinde değildirler. Sendikaları ve sigortaları yoktur. Toprak ağalarının ve bunlarla işbirliği içinde işçilerin sırtından geçinen elçilerin çifte sömürüsü altındadırlar. Çoğu 16 saat çalıştırılmakta ve buna karşı aldıkları ücret ile karınlarını doyuramamakta ve açlığa mahkum edilmektedirler. Tarım ve orman işçileri diğer sınıf kardeşlerinden, sanayi işçilerinden sürekli ayrı tutulmakta ve böylelikle üzerlerindeki sömürünün devamı sağlanmaya ve örgütlenme hakları için yürüttükleri mücadele pasifize edilmeye çalışılmaktadır. Bugün tarım ve orman alanlarında çalışan işçilerin sayısı yüzbinleri bulurken bu işçilerden sadece % 2,5 'u toplusözleşmelerden yararlanabilmektedir. Geri kalan büyük çoğunluk, hiç bir sosyal hak ve güvenceye sahip değildir. Bunlar gün doğması ile çalışmaya başlar ve akşam karanlığına kadar ağa topraklarında yahut devlete ait kamu işyerlerinde çalışırlar. 8 saatlik işgünü bu işçiler için dahi geçerli değildir. 13-16 saat çalışma karşılığı, ellerine geçen en fazla ücret ise 90 liradır.

ASGARİ ÜCRET DEĞİL, "[illegible]" ALIŞTIRMA ÜCRETİ

Asgari Ücret Tespit [illegible] tespit edilecek [illegible] yeni ücretler bu işkolunda çalışan yüzbinlerce işçiyi açlığa mahkum edecektir, hayat bu emekçilere zindan olacaktır.

Bir yıl içinde tüm temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları % 100'ün üzerinde bir artış gösterirken tarım ve orman alanlarında çalışan işçiler için tespit edilecek [illegible] ücret [illegible] işçilerin [illegible] [illegible] dayıbaşına [illegible]

[illegible] bulmalı, [illegible] ağaları ve elçilerin, işçiler [illegible] son [illegible] işçiler arasına örülen ve [illegible] parçalamayı a- [illegible] tarım [illegible]

KOMPRADOR

Baştarafı 1. Sayfada

açıklama da, hakim sınıfların en "seçkin"zevatının bugünkü durum ile ilgili görüşlerini içeriyordu ve dolayısıyla hakim sınıfların en özlü ifadesiydi.

Bildiride, "Ülkenin içinde bulunduğu sorunların en büyük nedeninin, karma ekonomi prensip ve ilkelerinin saptırılarak, anayasa dışında bir teşebbüsü yok edecek yönde uygulamalara gidilmesi" olduğu söyleniyor ve bildiri şöyle bitiyordu : "Bütün bu sonuçların temelinde yatan, bugün ülke yönetiminin bir bubran içinde olduğu gerçeği karşısında , bir demokratik parlamenter sistem içinde, ön yargılardan arınmış, yapıcı olumlu ve gerçekçi bir zihniyetin ülke yönetimine hakim olması için başta Cumhurbaşkanı olmak üzere tüm ilgilileri uyarıyor ve göreve çağırıyoruz."

TÜSİAD'ın ilanında ise, "alınması gerekli tedbirler" sıralanıyor ve şunlar vurgulanıyordu: "Ülkemizi demokrasi içinde refaha götürecek temel güç hür teşebbüstür...Çağımızın ileri toplumları refaha hürriyet için de yalnız bu yolla erişmişlerdir. Bir başka yol yoktur" İlanda IMF'nin isteklerinin ve bunun karşısında yapılması gerekenlerin değişik bir dille ifade edilmesinin yanında, "Bildiri"de daha açık söylenen tehditler hükümete daha kapalı bir dil le söyleniyordu "Önleyici önlemlerle üretim artmaz... giderek rejim değişir"

Bildiri ve ilanın ardından ise, karşılıklı "Açıklamalar", "Suçlamalar", sözde "Mücadele çağrıları"aldı yürüdü. Demogojik bir ağır dalaşıyla işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin bilinçleri çarpıtılmaya, kafaları karıştırılmaya ve bu yolla CHP hükümetinin peşine takılmaya çalışıldı.

Ecevit, hükümet ve CHP reformistleri, bunu, halk kitleleri üzerinde gittikçe kaybetmekte oldukları prestiji ve sözde "Umut"durumlarını yeniden güçlendirebilmek, faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümetini Sözde "Emekçi halkın hükümeti"olarak gösterebilmek için demagojik bir propoganda fırsatı olarak kullanmaya giriştiler. Onlar bu yolla halk düşmanı ve hakim sınıfların çıkarlarına ve direktiflerine uygun olan uygulamalarını elde ettikleri demagojik propoganda örtüsünün arkasına gizleyerek "hakim sınıfların zararına, halkın yararına işler"olarak yutturmaya giriştiler.

Komprador burjuvazi ile sürekli toplantılar yapan onları "toplumumuzun yürütücü motoru-vazgeçilmez unsuru"olarak niteleyen Ecevit, Birdenbire bildiri ve ilanı veren kuruluşları"Sömürücüler"olarak nitelemeye başladı. Onları savcılara şikayet edeceğinden dem vurdu. "Ekonomik kurtuluş savaşını durdurulamayacağını", "arkadan hançerlediklerini "vb. söyledi.

Maliye Bakanı, Ankarada İMF yetkililerinin direktiflerini not ederken, onların isteklerini bütünüyle kabul ettiklerini ancak hükümetin önündeki siyasi zorlukları da anlayışla karşılamalarını isterken, büyük babtekar, bir başka yerde"Sermaye çevreleri yabancıları Türkiye'ye politika dikta ettirmeye çağırıyorlar"diyordu.

İşbaşına geldiğinden beri, emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarına hizmetten başka tek iş görmemiş olan hükümetin başı "Bu devlet işadamlarının muhtırası ile hükümet kurmaz, hükümet düşürmez, bu ülkede halkın dediği olur, halkı sömürenlerin değil"diyordu.

Revizyonistler, sendika ağaları vb. de ortaya atıldılar. Hükümet ile hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi , emekçi halk ile hakim sınıflar arasında bir çelişki itmiş gibi göstermek için bu "açıklamalardan"yararlanmaya, kitleleri CHP hükümetinin peşine takabilmek için bundan faydalanmaya çalıştılar. İşçi sınıfı ve emekçi halkın karşısına 12 Mart, MC vb. korkulukları sallayarak, "Hakim sınıflar halkçı, demokrat, anti-faşist, ilerici CHP hükümetini yıkmak istiyor, işçiler ve emekçiler bu hükümet etrafında kenetlenmelidir" türünden çağrılar çıkardılar...

Hakim sınıfların sözcüleri ise açıktan açığa ortaya koydukları direktiflerini gizlemek üzere "Bunlar tartışılmak üzere halkın önüne konulan görüşlerimizdir"türünden açıklamalarda bulundular.

Bütün bu demagojik açıklama ve kördöğüşünden arındırarak olan bitene bakmak ve herşeyi yerli yerine oturtmak gerekmektedir.

İMF İLE GÖRÜŞMELER DE ZURNANIN ZURT DEDİĞİ YERDE

Bildiri ve ilan herkesin kendi açısından vurguladığı gibi, tam da İMF ile görüşmelerin düğüm noktasına ulaştığı bir sırada yayınlandı.

İMF ile görüşmeler yaklaşık 1.5 yıldan beri sürüyor. İMF, bugünkü buhran şartlarında emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarının en özlü ifadesi, en kısa ve açık formüle edilmiş şekli olan REÇETE'sini dayatıp duruyor ve bunların harfi harfine uygulanmasını istiyor.

Bilindiği gibi, emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarlarının bugünkü savunucusu ve uygulayıcısı olarak Ecevit hükümetinin bu reçeteye ve uygulanmasına özde hiç bir itirazı yoktur. Peki o halde görüşmeler neden uzayıp gitmekte ve "yeşil ışık bir türlü yanmamaktadır. Çünkü hükümet, bunları bir çırpıda ve açıktan açığa gerçekleştirmek yerine, dolambaçlı yollar izlemeyi demogoji yapabilecek manevra alanı sağlama, adım adım, alıştıra alıştıra uygulama vb. yolunu tutmaktadır. İMF reçekelerinin uygulanmasında, elbette emekçi halkın çıkarları açısından değil, ama hükümetin çıkarı, geleceği, CHP'nin sözde "umut"olma özelliğinin kaybolmaması vb. açısından siyasal kaygularla hareket etmektedir.

Ancak elbette emperyalistlerin ve hakim sınıfların bu çeşit kaygıları Ecevit Hükümeti kadar değildir. Onlar reçetelerini dayatmakta ve uygulanmasını istemektedirler. Bunu ya Ecevit hükümeti uygular ya da bir başkası. Örneğin MC halkın mücadelesi sonucunda ve iç çelişkileri sonucunda reçeteyi derhal uygulama konusunda tıkanıklıklara düştüğü, bu açıdan hakim sınıflarca bir araç olma özelliği ortadan kalktığı için devrilmiş ve CHP hükümeti halk kitleleri üzerinde reformizmin etkinliği ve CHP'nin "Umut"olmasıdolayısıyla, bu görevi gerçekleştirmek üzere devralmıştır.

İşte İMF ile görüşmelerin tekrar başladığı şartlarda, İlan ve bildiri veya Ecevit'in deyişi ile "muhtıra", İMF'nin şartlarının derhal yerine getirilmesi için hükümete hakim sınıfların bir direktifi ve zorlamasıdır.

Ecevit "Tam kredi musluklar açılırken, bizi arkamızdan hançerlediler"diyor. O, Emperyalist kredileri ve bunları almak için uyulan İMF direktiflerini emekçi halkın yararına gösterebilmek için böyle bir demagojiye başvuruyor.

Aksine, hakim sınıflar Ecevik'e derhal İMF'nin bütün koşullarının kabul edilmesini dikte ettirmektedirler.

HALKA KARŞI YENİ SALDIRILAR İÇİN DİREKTİF

Bunun dışında hakim sınıflar CHP hükümetinden siyasi borçluları daha da yoğunlaştırmasını, Sıkıyönetimi sıkıyönetim koşullarının yaratılmasını istemekte, bunu dikte edemektedirler.

Bundan kastettikleri' de Yeni Baskı Tedbirleri Yasa Tasarısının bir an önce yasallaştırılmasının emekçi halkın kazanmış olduğu mevzileri bir çırpıda yok edilmesinin ve militanist güçlerin daha da t[illegible]iye edilmesinin sağlanmasıdır.

Komprador buzmazi konularda siyasal kaygılardan gelen tıkanıklıkların ve geçikmelerin bir an önce aşılması için CHP hükümetini zorlamaktadır.

Geçmişte 6 bakanın, verdiği "Muhtıra"da da aynı hususlar yer alıyordu. İstanbul sıkıyönetim Komutanı Uğur ve Hava Kuvvetleri eski Komutanı Batur da aynı düşünceleri aynı dönemde bütün kamuoyunun önünde dile getirmişlerdir.

Elbette bunlar ve komprador burjuvazinin halka karşı yeni saldırıların daha da yoğunlaştırılması için verdiği direktif biribiriyle sıkı sıkıya ilişkilidir ve aynı planın parçalarıdır.

YENİ SİYASİ ALTERNATİFLER- YENİ BİR HÜKÜMET ALTERNATİFİ İÇİN ORTAM HAZIRLIĞI

Bildiri ve ilanın, hakim sınıfların bu girişiminin, uzak vadeli amacı yeni siyasi alternatifler, yeni bir hükümet alternatifi için ortam hazırlığıdır.

Siyasi buhran derinleşmekte ve bu, ifadesini burjuvazinin hiç bir hükümetinin istikrar kazanamamasında, dikiş tutturamamasında bulmaktadır. Sürekli hükümet değişiklikleri, hükümetler içinde çatlak ve çalkantılar, buhranın bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de ayrılmaz yol arkadaşlarıdır.

Buhran şartlarında emekçi halka yönelik tedbirler , hakim sınıfların çıkarları doğrultusundaki tedbirlerin en açık bir biçimde uygulanması vb. işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin mücadelesini ve bunun da bir sonucu olarak hakim sınıfların hükümetlerinin bir süre sonra onlar açısından işlemez, görevini yerine getiremez hale gelmesini beraberinde getirmektedir.

MC bunun sonucu olarak hükümetten düştü. Görevi devralan, faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümetinin durumuna baktığımızda da durum pek farklı değildir.

CHP reformizmi hakim sınıflar açısından bugün hala geçerli bir araç olma özelliğini yitirmiş değildir. Ancak CHP hükümeti de uygulamalarıyla işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri içinde gün geçtikçe tecrit olmakta, sözde "umut" olma özelliğini sürekli kaybetmektedir . Buhran şartları, hakim sınıflar açısından halk kitlelerine karşı her geçen gün ekonomik ve siyasi saldırıların daha da azgınlaştırılmasını gerektirmektedir. CHP ise, onlar açısından, buhranın yüklerini emekçi halkın sırtına bindirmede geçerli bir araç olma özelliğini giderek yitirmektedir.

Bunun yanında bizzat hükümette ve CHP içinde de çatlaklar vardır. Bakanlar kurulunda bekleyen kararnameler, 6 bakanın muhtırası, CHP'de kurultay öncesinde somutlaşan çatlaklar bunun göstergeleridirler.

Öte yandan bugün ne Mecliste yeni bir hükümet için bir çıkış yolu vardır. Ne de bu konuda söz sahibi olabilecek olan AP'nin kısa vadede böyle bir isteği. ÖrneğinDemirel; "Cenazeyi kaldırmak taraftarı değiliz" demektedir.

Öte yandan içinde bulunulan şartlarda emperyalistlerin ve hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda alınması gerekli olan, sömürünün katmerleştirilmesi, siyasi baskı ve terörün yoğunlaştırılması v.. tedbirler, siyasi partilere dayalı, oy kaygusu taşıyan ve kitleler üzerindeki siyasi prestijleri ile bunu uygulamaları yapabilen, siyasi partilere dayalı hükümetlerin kolay kolay altından kalkabileceği şeyler değildir.

Ülkemizin tarihi tecrübesi, böyle şartlarda parlamentonun bir kenara itilerek açık askeri faşist diktatörlüklerin gündeme sokulduğunu ya da "Partilerüstü hükümet" geniş tabanlı koalisyon","Milli birlik hükümetleri","Teknokratlar, teknisyenler hükümetleri" türünden uygulamaların devreye sokulduğunu göstermektedir. Yakın geçmişin 12 Mart'ı bunun en açık örneğidir.

Faşist diktatörlüğün ve onun hükümetlerinin aldığı biçimi; siyasi şartlar, halk kitlelerinin mücadelesinin düzeyi, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın boyutu vb. belirler . İşçi sınıfının vehalkın gelişen mücadelesi açısından bakıldığında açık bir askeri faşist diktatörlüğe geçişin kısa dönemde şartları yoktur. Böyle bir diktatörlük ancak kitlelerin mücadelesi yenildiği ve bastırıldığı şartlarda oluşabilir.

Bu durumda ortada ikinci biçim kalmaktadır. Hakim sınıflar henüz CHP hükümetinden vazgeçmiş değillerdir. Bildiri ve ilan şeklinde ortaya çıkan tavır, kısa vadede CHP hükümetini istenilen bütün tedbirleri en kısa zamanda almaya zorlamak amacını gütmektedir. Ancak hakim sınıflar, sıkıyönetim ilanında olduğu gibi bunun yanında aynı zamanda yeni siyasi alternatifler için de hazırlık yapmaktadırlar. Onlar Bildirilerinde "Hür demokratik parlamenter sistem içinde, ön yargılardan arınmış, yapıcı olumlu ve gerçekçi bir zihniyetin ülke yönetimine hakim olması "derken işte bunu ifade etmektedirler.

İŞÇİ DİRENİŞİ

Baştarafı 1. Sayfada

la başla çalıştılar. Çünkü bu kendilerinin de işine geliyordu. Öyle ya "en çok huzura ve birliğe ihtiyaç bulunduğu" bu dönemde direnişe geçmek ve grev yapmak "milli ekonomiyi sarsacak"tı,

Maden-İş'in ve Dev Maden-İş'in başındaki işçi düşmanları kandırdıkları temsilciler vasıtası ile ve bizzat kendileri direnişin kırılmasını sağladılar. Ne varki bu işçi düşmanları bütün diğer sendika ağalarının yaptığı gibi birbirine karşı işçilerin direnişini koz olarak kullanmaktan ve ona sahip çıkar görünerek, diğerlerini hainlikle suçlamaktan da geri durmuyorlar.

İşçi sınıfının çıkarlarının tutarlı savunucusu devrimci sınıf sendikacılığı ise işçilerin ekonomik ve demokratik hakları için verdikleri mücadelenin içinde yer alır ve ona önderlik eder.

DEVRİMCİ DEMİR-İŞ İŞÇİLERİN MÜCADELESİNE ÖNDERLİK EDİYOR

Sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerine karşı verilen mücadelenin bir unsuru olarak ortaya çıkan Devrimci Demir-İş Sendikası Erdemir işçilerinin çıkarlarının tek ve tutarlı savunucusu olduğunun bilinciyle hareket etmekte ve tüm karalama ve saldırı kampanyalarını işçilerle birlikte boşa çıkarmaktadır. Erdemir işçileri bunu somut ve önemli bir deneyle öğrendiler. 26 Nisan'da başlatılan direniş ve 5 Mayıs direnişi karşısındaki tavır sendika ağaları ile devrimci sınıf sendikaları arasındaki farkı somut olarak ortaya koymuştur. Her türden revizyonist ve reformistin, Maden-İş'li ve Dev Maden-İş'li hainlerin, işçilerin direnişini bastırmaya çalışmalarına karşın Devrimci Demir-İş işçilerle birlikte ve mücadelenin en önünde yer aldı. Sendika ağalarının mahalli yöneticilerle masa başlarında kadeh tokuşturmalarına karşılık Devrimci Demir-İş'in şube başkanının gözaltına alınması olayı bile tek başına önemli birşeydir. Şurası bilinen bir gerçektir ki, burjuvazi ve onun temsilcileri kendileriyle uzlaşanlara bol keseden ikramda bulunurken işçi sınıfı ve emekçi halkın haklarının tutarlı savunucularına saldırır ve onlara baskı uygularlar.

Erdemir işçilerinin direnişiyle ilgili olarak dağıtılan bildiride Devrimci Demir-İş, sendika ağalarının durumuna ilişkin olarak "T. Maden-İş, Dev-Maden-İş ve onların yamakları direnişe başlangıçta karşı çıktılar. Direniş büyüyünce onu bastırıp ezebilmek için sahip çıkar göründüler... Direnişe önderlik eden arkadaşları 'çıbanın başı bunlar' diyerek işverene ihbar ettiler...." demekte ve işçilere "Direnişe karşı çıkanlar onu sonuna kadar götüremez, ona önderlik edemezler. Direnişine sahip çık. Gözünü sendika ağalarının ve onların yamaklarının üzerinden ayırma.Direnişi sabote etmeye çalışan herkese, kim olursa olsun, hangi sendikalı olursa olsun, fırsat verme. Çünkü direniş işçilerin direnişidir." çağrısını yapmaktadır. Bu iki farklı tutum grevlere ve direnişlere karşı takınılan bu tutumlar işçi sınıfının her gün daha iyi ve daha da bilinçli bir biçimde kimin kendisinin çıkarlarını savunduğunu, kimin kendisine karşı düzenle ve düzenin savunucularıyla birleştiğini görmesini sağlayan sayısız örneklerden sadece bir tanesidir.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE - SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL - SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ - YÖNETİM YERİ: 2. BEYLER 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR - YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL P.K. 71 KONAK-İZMİR - ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: 6 AYLIK 125 TL. YILLIK 250 TL. YURT DIŞI İKİ KATIDIR

BASILDIĞI YER: S.TUKEL—Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No. 18 İZMİR

RESMİ

Baştarafı 1. Sayfada

devrimci kellesi getirenlerin ödüllendirileceği yollu bildirileri üzerine polis ve askeri birliklerin birer infaz mangası rolünde doğrudan görev yapması, Kürt ulusu ve Kürt halkı üzerindeki milli zulmün iyice artırılması, 1 Mayıs'ın sıkıyönetim bölgelerinde yasaklanması ve özellikle İstanbul'da insanlar üzerinde estirilen terör, vb. uygulamaları ile hiç de 12 Mart'ı aratmadığı, halk için koyu bir saldırı ve zulüm olduğu her dürüst insan tarafından görülebilecek bir durumdur.

Resmi devlet terörü ve devrimci ve anti-faşistlere yönelen saldırı, sıkıyönetimin saldırıları ile sınırlı değildir ve böyle olduğunu iddia etmek oldukça saçmadır.Bizzat CHP'li İçişleri Bakanı tarafından açıklandığı gibi, bugün halk üzerindeki baskıların artırılması için olağanüstü çabalar sarfediliyor. İçişleri Bakanı, "yılanın başını ezeceğiz, leşini de sokağa atacağız" diyor. İşte demokrasi ve halkçılık şampiyonu CHP'nin itirafı.

Muhalefetteyken,halkın faşizme karşı duyduğu kini ve özgürlüğe olan inancını sömüren CHP, işbaşına geldikten sonra ölüm timleri oluşturmak,bu timler vasıtasıyla halktan yana olanları sindirmek,halk üzerinde koyu bir terör estirmek ve devrimci halk muhalefetini sindirip dağıtmak için bizzat militarizmi uyguladı ve yönetti. Ve halka karşı her saldırı kararının altında emperyalistlerin ve faşistlerin imzalarının yanında CHP reformistlerinin de imzası bulunmaktadır. Bugün polise olağanüstü yetkiler tanıyan, "yılan" dediği devrimcilerin başını ezmek için, sıkıyönetim infaz birliklerini halka ateş açma yetkisi ile donatan CHP hükümeti ve onun başı Ecevit'tir.

İşçi sınıfı başta olmak üzere emekçi halk kitlelerinin mücadelesine saldırılar arttıkça sevinçinden kuduran faşistler ise daha çok kan dökülmesini istiyor, militarizmin daha da azgınlaşması için her türlü çabayı harcıyorlar.

Proleter devrimci hareketin daha ilk günden itibaren doğru bir biçimde ortaya koyduğu gibi sıkıyönetim, halkın üzerindeki baskı ve terörün artırılması, sömürü ve zulmün yoğunlaştırılmasıdır ve bugüne kadarki tüm uygulamalar bunu açığa çıkarmıştır. 12 Mart'ta da evler basılıp insanlar makinalılarla taranıyor ve gazetelerde yerde sürüklenen cesetlerin resimleri yayınlanıyordu.Bugün yapılan da budur.

HÜKÜMET

Baştarafı 1. Sayfada

lacak veya etkisi azaltılacaktır.

IMF'nin dayattığı ve hükümetin kabul ettiği anlaşılan koşullar arasında KİT'lerin zarardan kurtarılması, yani KİT ürünlerine yeni zamlar yapılması ve KİT işletmelerinde kârlılığı düşüren fazla işçi istihdamının azaltılması da vardır. Ayrıca IMF, ekonominin büyüme hızının da yavaşlatılmasını, yani yatırımların durdurulmasını da hükümete kabul ettirmiştir

IMF ile Türkiye hükümeti arasında varılan son anlaşma hayatı işçiler, köylüler ve tüm emekçiler için çok daha zorlaştıracak niteliktedir. Bu anlaşmanın sonuçlarının en kısa özeti: İşsizlik, emekçilerin gelirlerinde düşüş ve dışardan gelen veya üretimi dışalıma bağlı her türlü ihtiyaç maddesinin fiyatlarında yeni artışlardır.

Fiili devalüasyon anlamına gelen katlı kur uygulamasının birkaç ay sonra resmen ilan edilmesiyle birlikte dışardan satın alınan her malın fiyatı, üretimi dışarıya bağımlı olan bütün sanayi ürünlerinin fiyatı ile birlikte en az devalüasyon oranında artmış olacaktır. Sanayisinin hemen hemen tümü dışa bağımlı, yarı-sömürge Türkiye için bunun anlamı bütün malların fiyatlarında yeni artışlardır.

"Toplumsal Anlaşma"nın ekonominin diğer alanlarına doğru yaygınlaştırılması da işçi ücretlerinin dondurulması veya ücretlerdeki artışların asgari düzeyde tutulması sonucu verecektir. Fiyat artışlarının resmi rakamlara göre % 100'e vardığı Türkiye'de ise bu uygulama işçileri açlığa mahkum edecektir. Öte yandan yatırımların durdurulması ve büyük işçi kitlelerini barındıran KİT'lerden işçi çıkarılması da zaten % 20'ye varan işsizlik oranını yüksek boyutlara ulaştıracaktır.

IMF'nin dayattığı ve hükümetin kabul ettiği koşullar, köylü yığınlarının yıkımını hızlandıracaktır. Zaten birkaç aydır uygulanmakta olan katlı kur uygulaması ile köylüler ürünlerini şimdi daha ucuza satmakta,ihtiyaçları olan sanayi ürünlerini ise çok pahalıya satın almaktadırlar. Katlı kur uygulamasına gore tarım ürünlerinin ihracatı sonucu gelen dövize 1 dolar karşılığında 26 lira verilmekte, sanayi ürünlerinin alış ve satışında ise ya serbest piyasa fiyatları uygulanmakta, ya da hükümetin tespit etmiş olduğu 46 lira verilmektedir. Bunun sonucu olarak köylülerin elindeki bütün ürünler çok düşük fiyatlarla satın alınmaktadır. Ayrıca IMF'nin isteklerinden biri olan tarım ürünlerinin alımında devlet desteğinin azaltılması veya kaldırılmasıyla ilgili durum küçük üreticileri bütünüyle tüccarın insafına terk etmekte ve ürünlerin yok pahasına satın alınması sonucunu vermektedir. Kısacası yeni anlaşma en az işçiler kadar köylüler için de yeni bir felaketin habercisidir.

Kısa bir süre öncesine kadar başta Ecevit olmak üzere hükümet üyeleri, yalancı pehlivanlar gibi IMF'ye boyun eğilmediğini söylerlerken, yeni anlaşma, hükümetin bir kez daha IMF'ye bütünüyle teslim olduğunu göstermiştir. Ecevit, özellikle IMF'nin isteği ile devalüasyon yapılmayacağını söyledikten yalnızca birkaç ay sonra bu konudaki istekleri de kabul etmiş olmaktadır.

Zaten Mart ayı içinde hükümetin ekonomide almış olduğu önlemler de bütün tersi iddialara rağmen doğrudan doğruya IMF'nin dayattığı koşullar doğrultusundaydı. Hatırlanacağı gibi Mart ayı ortalarında açıklanan bu önlemlerle bütün KİT ürünlerine ve akaryakıta % 50'den % 100'e varan zamlar yapılmış, fiili devalüasyon anlamına gelen katlı kur uygulaması başlatılmıştı. Ecevit'in bu önlemleri "Türkiye ekonomisini kurtarma ve kendi kendine yeterli olma operasyonu" diye nitelendirmiş ve bunların IMF ile bir ilgisinin olmadığı havasını yaratmak istemiştir. Oysa IMF'nin aylardır bilinen istekleri ve son anlaşma bu önlemlerin bütünüyle IMF'nin dayattığı koşullara uygun olduğunun birer kanıtıdır. Son anlaşma ile Ecevit ve hükümeti, IMF'nin karşısında bütünüyle teslim olmuşlardır.

Bugüne kadar IMF'nin dayatmış olduğu koşulları Ecevit hükümeti kısa bir süre içinde gerçekleştirmediyse bunun nedenini Ecevit ve CHP'nin siyasi çizgisindeki ilkesel tutumlarda aramak boşuna bir çabadır. Eğer Ecevit bir süre için IMF'nin isteklerine karşı "dayattıysa" bu, doğrudan siyasi gerekçelere bağlı bir konudur. Ecevit, siyasi geleceği için,bu istekleri halka daha hoş gelecek bir ambalaj içinde sunmak için bir süre için diretmiştir.

Ecevit CHP'sinin Türkiye'nin ve Türkiye ekonomisinin dışa bağımlı, yarı-sömürge yapısını değiştirme gibi bir niyeti olmadı ve şimdi de yoktur. Ecevit de 17 aylık iktidarı boyunca hiçbir köklü çözüm yolu için çaba sarfetmedi ve özellikle de Türkiye'nin, Türkiye halkının kaderini kendi ellerine alacak bir önlemi uygulamayı aklının ucundan dahi geçirmedi. Reformist CHP iktidarı da kendinden önceki bütün burjuva - feodal iktidarlar gibi koltuğa oturur oturmaz vaziyeti kurtarma, dış borçları erteletme, akaryakıt için günde 7 milyon dolar bulma, dışa bağımlı sanayinin hammadde ve ara mallarını satın alacak döviz peşinde koşma ile oyalanıp durdu.

IMF'nin dayattığı istekler dışında bugün aynı yönde tekelci burjuvazinin de baskıları, Ecevit iktidarının IMF ile daha kısa sürede anlaşmaya zorlamıştır.

Ecevit'in miting meydanlarında, televizyon ekranlarında aslan kesilip, büyük burjuvaziye çatması, IMF'nin isteklerini kabul etmediklerine dair söylediği sözler, laf kalabalığından öte bir şey değildir.Reformist CHP de ve Ecevit de Türkiye'nin emperyalizme karşı çıkarlarını savunacak bir tutum aramak boş bir çabadan öte bir şey değildir. Ama bütün olumsuzluklara rağmen 17 aylık CHP iktidarında olan Türkiye ekonomisinin düzlüğe çıkarılması dışa bağımlı ekonominin bu niteliğinden kurtarılması konusunda reformistlerin halkın gözünde yarattığı umutların da iflas etmiş olmasıdır. Bütün bu gelişmeler, Türkiye halkına kendi kaderini kendi ellerine alması gerektiğini daha açık biçimde göstermektedir.

SIKIYÖNETİM

Baştarafı 1. Sayfada

kısıtlanması gerektiği şeklindeki hummalı istek ve çalışmaları herkesçe bilinmektedir. Türkeş ve Demirel'in her gün "Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurulmalıdır""Anayasa değiştirilmelidir", "devlet dairelerinden komünistler temizlenmelidir", "anarşi yuvası olan dernekler kapatılmalıdır" şeklinde yürüttükleri faşist demagoji ve buna paralel olarak yürütülen saldırı ve baskılar yine herkesin yaşayarak gördüğü gerçeklerdir.

"İşadamları" diye tabir edilen, komprador burjuvazi, CHP'yi bütün bunları gerçekleştirmesi için, ekonomik sömürünün ve siyasi baskının altında emekçi kitlelerin ezilmesinin bir bütün olarak sağlanması amacıyla işbaşına getirdiler.

Nitekim CHP, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının hizmetinde halka saldırıya daha işbaşına geldiğinin ilk gününden başladı. Uruç ve Batur'un bugün bir muhtıra halinde sunduğu bütün konularda CHP hükümeti, zaten birçok hazırlık yapmıştır. Meclislere sunulan "Anarşiyle Mücadele Yasa Tasarısı", "Polis Vazife ve Selahiyat Kanuna Tasarısı" bunun örnekleridir. CHP'nin işbaşına gelmesiyle birlikte sıkıyönetimsiz sıkıyönetim uygulanmış, daha sonra resmi olarak sıkıyönetim ilan edilerek halka karşı yoğun bir terör estirilmiştir . Bugün bizzat Başbakan ve İçişleri Bakanı, tam da muhtıracı paşaların ve tüm burjuvazinin isteği olan sıkıyönetim olmadan da sıkıyönetim varmış gibi militarist güçlerin görev yapmasının sağlanması için ellerinden geleni yaptıklarını açıklamaktadırlar. Yapılmak istenen polis ve mahalli yöneticilerin olağanüstü yetkilerle donatılarak birer sıkıyönetim komutanı gibi görev yapmasının sağlanmasıdır. Hiçbir demokratik özgürlüğün bulunmadığı, azgın bir terör ortamının sürekli kılınması ve polisin doğrudan infaz yetkisine sahip olarak istediği gibi davranabilmesinin sağlanmasıdır. Bu ise işçi sınıfı başta olmak üzere tüm emekçi kitleler üzerinde zulüm ve terörün artırılması ve ekonomik sömürünün iyice yoğunlaştırılması demektir.

Bütün bu saldırı ve terör yasa tasarılarının, yasa halinde çıkışının gecikmesi üzerine bugün bütün karşı-devrimci koro ayağa kalkıyor ve "çabuk olun" tehditleri savuruyor.

Yine İçişleri Bakanı, "polisin yeni araç,gereçlerle yeniden örgütlenmesinden sonra sıkıyönetim kalkacaktır" demektedir.

Bütün bu saldırılara, yeni baskı yasalarına,polisin olağanüstü yetkilerle donatılmasına karşı mücadele, bugün emekçi kitlelerin acil isteğidir. Devrimci ve anti-faşist grupların, proleter devrimcilerin öteden beri ortaya koyduğu anti-faşist mücadele platformu etrafında birleşerek geniş emekçi kitleleri faşizme ve yeni baskı yasalarına karşı seferber etmesi, mücadeleye güç katacaktır. Yükselen mücadele karşısında, mücadele barikatlarını dolduran halk kitlelerinin örgütlü öfkesi karşısında tüm bu karşı-devrimci saldırılar boşa çıkacaktır.

EMPERYALİZM VE

Baştarafı 3. sayfada

komünizme ve nihayet Çin revizyonizmine karşı verilen büyük mücadelelerin bir özeti, daha üst bir düzeyde toparlanmasıdır. Eser, özellikle AEP'nin 7. Parti Kongresi'nin uluslararası durumla ve komünist hareketin özellikleriyle ilgili tahlil, tez ve sonuçlarının berraklaştırılması ve netleştirilmesidir. Bu anlamda, EMPERYALİZM VE DEVRİM, özellikle son birkaç yıldır Çin revizyonizmine karşı hayatın ve siyasi mücadelenin her alanında verilen büyük savaşın yeni bir değerlendirilmesi ve sonuçlarının toparlanmasına bir katkıdır.

Enver Hoca yoldaşın eserinin en önemli özelliği, proletaryanın siyasi mücadelesini, iktidar mücadelesini ilgilendiren bütün ideolojik sorunlara Marksizm-Leninizmin ışığında ve günümüz şartlarında kapsamlı çözümler getirmesidir. EMPERYALİZM VE DEVRİM Marksizm-Leninizmin bütün temel ilkelerini yeniden ele almakta ve her renkten revizyonizme karşı bu ilkeleri ısrarlı bir biçimde savunmaktadır.

EMPERYALİZM VE DEVRİM, uluslararası komünist hareketin bugünkü siyasi ve ideolojik sorunları kavrayışının daha üst bir düzeye yükseltilmesine , teori ve pratiğin daha sıkı bir biçimde birleştirilmesine ve her alanda, özellikle de ideolojik alanda revizyonizme karşı mücadelenin güçlendirilmesine hizmet etmektedir. Bu niteliği ile Enver Hoca yoldaşın eserini derinlemesine incelemek, bu eserdeki düşünceleri özümlemek bütün devrimcilerin temel bir görevi olmalıdır.

TEKELLERİN

Baştarafı 2. sayfada

lünün yıkıma uğratılması. AET tekellerinin kârlarını yükseltmek için Avrupa Topluluğu"na üye devletler arasında yüzlerce hesap yapıldı. Bu ülkelerdeki işsizler ordusu resmi verilere göre 7,5 milyon kişiyi buluyor. Bunun yanısıra geçici işlerde çalışan milyonlarca kişi. Şimdi"Avrupa Topluluğu" tekellerinin kârlarını yükseltmek için Davignon planı çerçevesinde çelik sanayinde 140 bin işçinin işine son verilmesi planlanıyor. AET'nin kuruluşundan bu yana milyonlarca köylü, çiftliklerinden kovuldu. Yiyecek maddeleri fiyatları yükselirken, yalnızca 1977/78 yılında, emekçilerin vergilerinden elde edilen 86 milyon DM, 200 bin ton meyve ve sebzeyi yok etmek için kullanıldı.

Daha geniş özgürlük ve demokrasi mi? Hayır, emekçilerin ezilmesi için daha çok polis ve daha çok yasa. "Teröristlere karşı mücadele" adı altında AET ülkeleri devlet baskı organlarının Batı Avrupa'daki devrimci sınıf mücadelesine karşı gittikçe daha sıkı bir işbirliği. Faşistlerin gittikçe daha yoğun bir biçimde sahneye çıkısı.Hatta Federal Almanya Cumhuriyetinde Otto von Habsburg ve katil Nazi Filibinger, İtalya'da partizan katili Giorgio Almirante vb. gibi faşistlerin "Avrupa seçimlerine" aday gösterilmesi.

Barış ve halklar arasındaki yakınlaşmanın çıkarına mı? "Avrupa Topluluğu", AET tekelleri, Avrupa'nın, Asya'nın ve Latin Amerika'nın halklarını sömürürken ve baskı altında tutarken, nasıl barışa ve halkların yakınlaşmasına hizmet edecek? "Avrupa Topluluğu", bu topluluğun en yoksul bölgelerinde sefaleti ve baskıyı artırdığı halde,halklar arasındaki yakınlaşmayı nasıl geliştirecek?Emperyalistlerin çıkarlarını gerçekleştirmek için kurulan "Avrupa Topluluğu", nasıl barışa ve halkların yakınlaşmasına hizmet edecek? Emperyalistler, insanlığı bu yüz yıl içinde iki kez dünya savaşına sürüklediler.

Alman emperyalizmi,AET devletleri içinde ayrıcalıklı bir yere sahiptir ve bu savaşları çıkartan da oydu. Biçimsel olarak AET'ye üye olmayan, fakat AET içinde egemen bir role sahip olan ABD emperyalizmi, bugün devrimin ve sosyalizmin en büyük iki düşmanından, en tehlikeli iki savaş kışkırtıcısından biridir. AET'ye ayrılmaz bir biçimde bağlı olan NATO, halkların baskı altında tutulması ve yeni emperyalist savaşların hazırlanması ve gerçekleştirilmesi için onun en önemli aracıdır.

Barış ve halkların yakınlaşması için mücadele edenler, Çin revizyonistlerinin önerdiği gibi, öteki süper devlete, Rus sosyal-emperyalizmine COMECON'a ve Varşova Paktına karşı mücadele bahanesi altında AET ve NATO'nun güçlenmesini savunulmasını öneremez. Gerçekte işçi sınıfı ve diğer emekçiler, iki süper devlete de, hem AET'ye hem de COMECON'a, hem NATO hem de Varşova Paktına karşı mücadele etmelidirler. Çünkü barış ve halklar arasındaki yakınlaşma, emperyalizme, Avrupa'nın batısındaki burjuvaziye, doğusundaki yeni burjuvaziye karşı yalnızca devrimci sınıf mücadelesi ile sağlanabilir. AET ve NATO'nun güçlenmesini savunan, savaş tehlikesini keskinlestirmektedir.

AET, her açıdan işçi sınıfının ve diğer emekçilerin, Batı ve Doğu Avrupa'daki ve tüm dünyadaki halkların düşmanıdır. Berlinguer, Carillo,Marchais, Mies vb. cinsinden revizyonist partilerin önderleri gibi AET'yi desteklemeye çağıranlar, komünist olmadıklarını,tersine kendilerinin bu partileri burjuvazinin hizmetinde partilere dönüştüren burjuvazinin ajanları olduklarını kanıtlıyorlar. Aynı şey İskandinav revizyonist partileri için de geçerlidir. Onlar AET'ye karşı mücadele ediyormuş gibi gözükerek, gerçekte tüm temel sorunlarda onu destekliyorlar.

Biz tekellerin AET'sine karşı mücadele ediyoruz. Biz Avrupa halkları arasında ve tüm dünya halkları ile dostluğu savunuyoruz. Biz Avrupa'nın ve dünyanın tüm devletlerinin işçi sınıfının günlük çıkarları için mücadelesinde, kendi ülkelerinin burjuvazisinin egemenliğini sosyalist devrim ile yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak için mücadelede dayanışmayı savunuyoruz.

Avrupanın emekçileri! Tekellerin Avrupasına karşı, emperyalist siyasete karşı mücadele edelim.Çeşitli emperyalist devletlere, çürüyen kapitalizme bakmayalım; sosyalist Arnavutluk örneğini gözleyelim.

Emekçilerin ekonomik çıkarları, özgürlük ve demokrasi, barış ve halkların yakınlaşması, gerici AET'ye karşı mücadelede savunulabilir ve gerçekleştirilebilir. Bu nedenle 10 Haziran seçimlerine ilişkin şu çağrıyı yapıyoruz:

Tekellerin Avrupasına Oy Yok!

MÜCADELE

Baştarafı 1. Sayfada

kun ekonomik ve siyasi saldırılarını artıracaklardır. Kapitalizmin giderek derinleşen krizinin bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçilerin, köylülerin ve emekçilerin sırtına yıkmaya devam edeceklerdir. CHP reformist hükümeti de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının koltuk değneği olarak bu politikayı daha büyük bir hızla uygulamaya devam edecektir.

Revizyonistler de CHP hükümetine destek çağrıları yaparak, aslında, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yeni ekonomik ve siyasi saldırı planlarını desteklemekte ve daha genelde de komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü yeni tedbirlerle yaşatmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Bu, devrimcilerin, anti-faşistlerin,yurtseverlerin ve geniş işçi ve emekçi yığınlarının şiddetle reddedeceği bir politikadır.Tersine işçi ve geniş emekçi yığınlarının çıkarı CHP Hükümeti eli ile veya başka bir hükümet eliyle alınan veya alınmak istenen halk aleyhtarı bütün ekonomik ve siyasi tedbirlere karşı,komprador-feodal düzene karşı, faşist diktatörlüğe ve onun her türlü kurumuna karşı mücadele etmektir. Ancak geniş yığınların örgütlü mücadelesi egemen sınıfların yeni ekonomik ve siyasi saldırılarının önünü kesebilir, buhranı daha da derinleştirerek egemen sınıfların sırtına yükleyebilir. Bu mücadeledir ki devrim ve siyasi iktidar mücadelesini ilerletebilir.

Bugün işçi sınıfının ve emekçi halkın bu yöndeki mücadelesi giderek gelişmekte ve güçlenmektedir. 1 Mayıs kutlamaları bunun yeni bir göstergesi olmuştur.

Bu mücadelelerin ilerletilmesi, egemen sınıfların saldırılarının önünün kesilmesi, yeni mevziler kazanılması ve komprador - feodal düzenin bütünüyle tasfiyeye yönelebilmesi için bütün anti-faşist demokratik güçlerin ortak bir platform temelinde eylem birliği şarttır.

Komprador burjuvazinin yeni tedbirler dayatması ve bu yönde yapılan hazırlıklar böyle bir birliğin yeni bir çağrısı olmalıdır.

Devrimcilere ve halkımıza açıklama

Aydınlık gazetesinin "Bilinmeyen Sol-49 Grup" adı ile yayınlanan yazı serisinde Metin Yıldırımtürk'ün ölümü üzerine spekülasyon yapılması üzerine Metin Yıldırımtürk'ün kardeşi Yavuz Yıldırımtürk tarafından, Aydınlık gazetesine ve diğer bazı yayın organlarına bir açıklama gönderilmiştir. Gazetemize de gelen bu açıklamayı aynen yayınlıyoruz.

Yavuz Yıldırımtürk

"AYDINLIK" gazetesi, kardeşim Metin Yıldırımtürk'ün ölümünü, karşı-devrimci amacı için istismar edip, olayı tersyüz etmeye çalışmaktadır. Bu yolla, meseleyi bilmeyen insanları aldatmayı amaçlıyor. Gerçi Aydınlık gazetesinin bu davranışının benim tarafımdan ve Aydınlık'ın niteliğini bilenler tarafından yadırganacak bir tarafı yoktur. Çünkü uzaktan yakından, siyasi faaliyetler içinde yer alan herkesin de bildiği gibi, Aydınlık bugün tüm benliği ile emperyalist-kapitalist sistemin, her türden gericiliğin, faşizmin yanında yer almıştır. Gericiliği yaşatmak için özel çaba harcamaktadır. Bunun için de sömürü ve zulme karşı çıkan her hareketi bölmek parçalamak, yok etmek, Aydınlık'ın vazgeçemeyeceği bir faaliyetidir. TİKP ve onun yayın organı Aydınlık'ın izlediği sosyal-faşist siyasetin amacı, kendine özgü revizyonist siyaset etrafında kitleleri toplamak, karşı-devrimci bir tarzda da olsa siyasi etkinlik sağlamak değildir. O, tüm gücüyle, faşist, gerici partilerin ve gerici sınıfların etkinliğinin devam etmesini istiyor ve bu uğurda "mücadele" ediyor. Çünkü, onların etkinliğinin sürdürülmesi aynı zamanda Aydınlık'ın siyasi etkinliğine de tekabül etmektedir. Bunun için o, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partilerinin bunalıma düşüp parçalanmasını, dağılmasını istemiyor, gericiler arasındaki birliği tüm gücüyle savunuyor. Gerici sınıfların ekonomik, siyasi, ideolojik vb. etkinliğini kırmaya çalışanlar, Aydınlık'ın baş düşmanıdır. Bunun için her türlü devrimci davranışın karşısında yer almaktadır. Karşı-devrimi zayıflatmayı ve yok etmeyi amaçlayan devrimci hareketleri yok etmek ve tasfiye etmek, Aydınlık'ın siyasi hattını oluşturuyor. Aydınlık bu stratejik hattına uygun olarak taktikler tespit ediyor. Bugünkü en önemli taktiği, devrimci siyasi hareketleri polisiye faaliyetlerle ezdirmektir. Kimi yerlerde devrimci hareketleri polise ihbar ediyor, onları legalize edip tasfiyeyi amaçlıyor. Her türlü faşist demagojik propaganda yöntemine başvurarak, devrimci hareketleri halk kitlelerinin gözünden düşürmeye çalışıyor ve halkın devrimci siyasi hareketler etrafında toplanmasını önlemeye çalışıyor.

Aydınlık, bu karşı-devrimci yöntemlerle devrimcilerin moralini bozmayı önemli bir görev olarak kendine seçmiş bulunuyor. Oysa Aydınlık'ın bu karşı-devrimci faaliyetlerinin, aksine devrimciler arasında birliği sağlamlaştırmaktan, Aydınlıkçıların sıradan insanlar arasında dahi barınamaz hale getirmekten başka bir işe yaramadığı da bir gerçektir. Herkes tarafından haklı olarak Aydınlık'ın konumu, polis ve ajan olarak nitelendiriliyor.

Aydınlık, azgın karşı-devrimci amacı için kardeşim Metin Yıldırımtürk'ün ölümünü istismar etmeye yelteniyor. Ve hayasızca Metin'in arkadaşları tarafından küçümsendiği yolunda propaganda yaparak, ölümünü de bu sebebe bağlamaya çalışmaktadır. Hem de 12 Mart faşizmine karşı beraberce direndiği, 8 seneden fazla bir zamandır beraber olduğu, bizzat kardeşleri nin içinde bulunduğu, o arkadaş grubuna bu iftira yapılabiliyor. Ben şunu söylüyorum:

İnsanları küçümsemek, emekçi sınıflardan gelen, yoksul halk çocukları olan halkın kurtuluşu taraftarlarına yakışmaz. Yapıları gereği, böyle bir anlayışları bulunamaz. Çünkü onlar, D. Perinçek gibi toprak ağalarının, aristokratların, büyük burjuvaların çocukları değillerdir. Küçümseme ve horlama, bir sınıf tavrıdır. Emekçilerin küçümsenmesi, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının, genel olarak sömürücü sınıfların, sömürüye eşlik eden ahlaki bir tavrıdır. Ancak Aydınlıkçılar gibi bu sınıflardan gelen kimseler emekçileri küçümser ve hor görürler.

Aydınlıkçıların, Halkın Kurtuluşu'nun kardeşim Metin'in ölümü olayı ile ilgili olarak takındığı devrimci tavrı anlamasına imkan yoktur. Zaten devrimle en küçük bir ilgisi kalmayan insanlardan bunu beklemek de gereksizdir. Aydınlıkçıların dışındaki iyi niyetli insanların olayın gerçek yönünü bilmeleri için, olayı aydınlatmaya çalışacağız.

Benim bildiğim şudur: Halkın Kurtuluşu taraftarları, Metin'in ölümünü duyduğu zaman, ölüm olayının nasıl vuku bulduğu konusunda belirsizlik içine düşmüşlerdir. Çünkü, kardeşim Metin, devrimci olmadan önce ve devrimci mücadeleye katıldıktan sonra, iki kere daha intihara teşebbüs etmiştir. Her iki olayda da son anda ölümden kurtarılabilmiştir. Bu durumu ile ilgili olarak, bilgisine başvurduğumuz doktorlar, çok ani depresyonların böylesine teşebbüslere yol açtığını söylemekteydiler. Bilinen bu durum ve ölüm olayıyla ortaya çıkan deliller, Metin'in intihar etmiş olabileceği ihtimalini düşündürüyordu. Ama MİT tarafından öldürülmüş olabileceği de gözlerden uzak tutulmaması gereken bir ihtimaldi.

Bu durum karşısında Halkın Kurtuluşu'nun:

1) Devrimci hareketi yeni bir Mustafa Kuseyri olayı ile karşı karşıya bırakmamak, karşı-devrimcilerin eline koz verip devrimcilerin karalanmasına fırsat yaratmamak için, Metin'in faşistler tarafından öldürüldüğü yolunda bir propaganda ve davranışa girilmemesine ve anma toplantıları yapılmamasına karar verdiğini öğrendim. 12 Mart sırasında, faşistler tarafından Kuseyri olayı ile ilgili olarak yürütülen propagandanın doğurduğu olumsuz etkileri gören bir insan olarak da, Halkın Kurtuluşu'nun bu tavrı, tarafımdan tasvip görmüş ve benimsenmiştir. Halkın Kurtuluşu, doğru kararına uygun olarak, Metin'in faşistler tarafından öldürüldüğü şeklinde propaganda yapılmasını ve anma toplantıları düzenlemesini önledi. Fırsatı ganimet sayan Aydınlık ve onun uzantıları, Partizan ve DHB gibi hareketler, el altından Halkın Kurtuluşu nu karalamak üzere bir kampanyaya başladılar. Hem de çeşitli spekülasyonlara başvurarak, burjuvaca bir anlayışla Halkın Kurtuluşu saflarında karışıklık yaratacaklarını umarak bunu yaptılar.

2) Halkın Kurtuluşu, ilke olarak faşistler tarafından öldürüldüğü kesinlikle belli olmayan devrimcilerin ölümünün siyasi istismar konusu yapılmasına karşıdır. Bu doğru ilke her dürüst insan tarafından benimsenmelidir. Benim de benimsediğim budur. Halkın Kurtuluşu başka bir görüşte olsaydı, ölüm olayının ne sebeple doğmuş olursa olsun, kardeşim Metin'in ölümünü siyasi propaganda ve siyasi etkinlik sağlama aracı haline getirebilirdi. Çünkü kardeşim Metin, Türkiye devrimci hareketi içinde mücadelesi gereği saygınlık kazanmış ve oldukça da tanınan bir devrimciydi. Ölümü, tüm devrimciler üzerinde üzüntü yaratmıştı. Nitekim, doğduğu ve ilk mücadelesini verdiği yer olan Kars başta olmak üzere, birçok yerde birçok insan sokaklara dökülmüştü. Her devrimcinin cenaze törenini gövde gösterisi haline getirmeye çalışan grupların var olduğu bir ortamda, Halkın Kurtuluşu nun Metin'in ölümünü kendi siyasetinin gövde gösterisi haline getirmemesi her dürüst insan tarafından takdir ve tasviple karşılanması gereken bir olaydır. Ama ne var ki, her şeyini karşı-devrimin hizmetine sunmuş Doğu Perinçek'in başını çektiği Aydınlık'ın Halkın Kurtuluşu'nun tavrını tasvip etmesi de düşünülemez. Aydınlık'ın tek amacı, ne olursa olsun polislik görevini yerine getirmektir bunun için her türlü aracı kullanmayı mübah görüyor. Aydınlık, devrimci-demokrat hareketleri yıpratmak için onların saygı gösterdikleri her şeyi ayaklar altına alıyor. Bu yöntemlerle, kurtuluş ve devrim için mücadele eden insanları yolundan caydırabileceğini umuyor. Onlara hiçbir müşkülatın olmadığı, polis, hapishane, işkence tehlikesinin bulunmadığı, tüm ihtiyaçlarının karşılandığı rahat bir yaşantı vaat ediyor. Birçok insanın devrimci mücadele hayatının karşısına, rahat burjuva hayatı alternatif olarak koyuyor. İşte Aydınlık'ın berrak ve açık siyaset dediği budur. Halkın Kurtuluşu, Aydınlık gibi etrafına topladığı insanlara düzenin nimetlerinden yararlanarak rahat bir hayat yaşatacak ortamı oluşturmadığı için, devrimciler "bunalıma sürüklenmiş" oluyor ve berrak bir siyaseti de bulunmamış oluyor! Aydınlıkçıların iddiası bu. Ama ne var ki Aydınlık, Metin konusunda yanılgıya düşüyor. Çünkü o, ne rahat hayata düşkün nazlı, büyük bürokrat çocuğuydu, ne de 12 Mart terörü karşısında yılgınlığa kapılıp "provokasyon teorisini" sinsice yayanlardandı. Ve ne de faşizmin baskısı karşısında ve sorumluluklardan kurtulmak için "THKP-C hareketi dağılmıştır" fetvasını çıkararak yakasını sıyırmaya çalışan 12 Mart yılgınlarından değildi.

Kardeşim çeşitli bedeni hastalıkları bulunmasına rağmen, her türlü fedakarlığa katlanarak halk ve devrim için hizmette bulunuyordu. En önemli özelliği ise karşı-devrimin hizmetine girerek rahat hayat arzu etmemesiydi. İşte bunun için Aydınlık'ın çağrılarına kulak tıkadı ve halk ve devrim için durmadan fedakarlık isteyen, zor ve çetin mücadeleden başka hiçbir şey vaat etmeyen Halkın Kurtuluşu'nun saflarında kaldı.

Aydınlık gazetesinin, bu açıklamalarımı yayınlayabileceğini umuyorum. Çünkü Aydınlık, "herkesin görüş ve açıklamalarına sütunlarında yer vereceğini" söylüyor, bu konuda "cesaret sahibi" olduğunu iddia ediyor.

Pandorosa Restaurant'ta çalışan işçiler

Pandorosa Restaurant ta çalışan emekçiler aralarında topladıkları 1000 lirayı gazetemize bağış olarak göndermişlerdir. Ayrıca işçiler, gazetemize gönderdikleri mektupta şöyle demektedirler: *"Faşist diktatörlüğün gazetemiz Halkın Kurtuluşu üzerindeki yoğun baskıları, onun kitlelere ulaşmasını, halka mal olmasını engelleyemez. Bugün giderek artan baskılar karşısında gazetemizin en geniş emekçi kitlelere ulaşmasını sağlamak için daha çok çalışmanın gerekliliğine inanan bizler, bu doğrultuda elimizden gelen her türlü çabayı harcamaya kararlıyız. Gazetemizin mücadelesine katkı olacağı inancıyla aramızda topladığımız 1000 lirayı gönderiyor, "HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ" diye haykırıyoruz."*

ZİNDANLAR BOŞALSIN

GENEL AF

İzmit Kapalı Cezaevi.

İzmit Kapalı Cezaevinde bulunan tutuklu ve hükümlüler üzerinde ağır baskı uygulayan "Karadana" diye anılan Hapishane Müdürü Hilmi Tekinay'ın baskı ve saldırılarını protesto eden tutuklu ve hükümlüler, bu insan kasabı, işkencecinin görevden alınması için direnmektedirler. Bu konuyu İzmit Kapalı Cezaevi tutuklu ve hükümlüleri şöyle dile getiriyorlar:

"28 yıllık hapishane müdürlüğü dönemi içinde ülkemizdeki tüm mahkum ve mahkum ailelerinin yakından tanıdığı, işkenceyi, baskıyı ve cezaevlerinde insanları öldürmeyi meslek haline getirmiş Hilmi Tekinay'ın saltanatı bugün mahkumların kararlı, bilinçli ve örgütlü mücadelesi sonucu tehlikeye düşmüştür. 28 yıllık bu saltanat, rüşvet ve yolsuzluğa dayanan bu saltanat, bütün iğrençliğiyle ortaya serilmiş ve tüm mahkumların kararlı tavrı ile durum bütün açıklığıyla yetkililere bildirilmiş ve Hilmi Tekinay hakkında soruşturma açılması sağlanmıştır. Ancak Hilmi Tekinay, yetkili makamların koruyucu himayesi altında olduğu için yaptığı çirkeflikler ve uyguladığı baskı ve zulüm hasıraltı edilmekte ve bu yüzden de hâlâ görevine devam etmektedir. Üstelik korunduğunu gördükçe daha da saldırganlaşmaktadır.

Biz İzmit Kapalı Cezaevi mahkumları olarak bu kan emici "Karadana"nın görevli, yönetici ve müdür olarak kalmasını istemiyoruz. Bu halk düşmanının görevden alınmasını, üzerimizdeki baskılara son verilmesini, genel af çıkarılmasını, zindanların boşalmasını istiyoruz.

Kırşehir—Kaman Cezaevi

"Biz Kaman Kapalı Cezaevinde bulunan 63 devrimci mahkumuz. Bütün öteki cezaevlerinde olduğu gibi bizim de üzerimizde ağır baskılar vardır.

Cezaevi Başgardiyanı Ziya Kulak, faşistlere her türlü yardımı yapar ve her türlü kolaylığı sağlarken, biz yurtsever devrimci mahkumlara baskı yapmaktadır.

Bizler, yurtsever devrimci mahkumlar olarak, üzerimizdeki baskıları protesto ediyor ve halkımızın faşist diktatörlüğe karşı yürüttüğü mücadeleye zindanların elverdiği oranda katılıyoruz."

BU KAN

Baştarafı 1. Sayfada

ev ve işyeri, öldürülen 100'ün üzerindeki emekçi, Malatya'da yakılan 500'ün üzerindeki ev ve dükkan ortadayken, Uşak YDGD, Nazilli TÖB-DER gibi birçok demokratik kitle örgütü, faşistler tarafından bombalanırken, Ankara'da yolcu otobüsleri faşistler tarafından taranır, kahve baskınları ile onlarca devrimci ve halktan insan kurşuna dizilirken, kaçırılarak işkence edilip öldürülen birçok devrimcinin katili ortalıkta serbestçe dolaşırken, Türkeş ve Demirel gibi faşistlerin masum insan dostları pozlarında dolaşmaları hiç bir insanı aldatamaz.

Emperyalist-kapitalist sistemin, kölelik ve sömürü düzeninin devamını sağlamak için halka saldıran faşistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları düzeninin savunucularıdır ve halkın amansız düşmanlarıdır. Onların saldırıları bugüne kadar yeterince görüldüğü gibi tüm halka yöneliktir. Onlar tüm insanlığın düşmanlarıdır.

Sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetime yardımcı cinayetlerini artırır ve karşılığında mükafatlandırılırken, sıkıyönetim olmayan yerlerde de yine emniyet kuvvetlerine yardımcı olmakta tabancalarını konuşturmaktadırlar. Sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetimle birlikte onların da saldırıları her gün artıyor. Sıkıyönetim birlikleri evlere baskınlar düzenledikçe MHP'li faşistler de, kahvelere, otobüslere ve evlere baskınlarını artırıyorlar.

Sıkıyönetimin MHP'ye karşı olduğunu iddia edenler sıkıyönetimin göstermelik olarak birkaç faşisti cezalandırmasını görünce, paşaların iyiliği ve demokratlığı üstüne edilmedik laf bırakmadılar. Ancak herkesçe görülen bir gerçektir ki faşist caniler, cinayetlerine devam ediyorlar ve her seferinde sıkıyönetimin uzatılması için olağanüstü çaba sarfediyorlar.

İŞADAMLARININ

Baştarafı 1. Sayfada

faziletleri üzerine gene bol bol ahkam kestiler.

Diğer yazılarımızda üzerinde ayrıntılı olarak durduğumuz gibi, komprador burjuvazi, CHP hükümetine yeni istekler dayatmakta ve bazı ekonomik ve siyasi tedbirlerin daha kısa bir zamanda ve daha hızlı bir şekilde uygulanmasını istemektedir. "İşadamları Bildirisi" de buna hizmet etmektedir. CHP hükümeti de uygulamaya ve almaya hazırlandığı son ekonomik ve siyasi kararlarla komprador burjuvazinin son dayatmalarına "evet" demiştir.

Bu durumda emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile işçi sınıfına ve emekçi halka yönelik ekonomik ve siyasi saldırıları daha da artarak ve yoğunlaşacaktır. Kapitalizmin derinleşen bunalımı daha büyük oranda işçilerin, köylülerin, emekçilerin sırtına bindirilecektir.

Revizyonistler, halka CHP hükümetini destekleme çağrısı yapmakla, esasında komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının yeni tedbirlerini, emperyalistlerin ve egemen sınıfların halka karşı yönelen yeni ekonomik ve siyasi saldırılarını desteklediklerini ilan etmektedirler.

Bu ise onların asli görevi ve varlık sebebidir.

Onların bugün daha iyi açığa çıkan karşı-devrimci nitelikleri, 1 Mayıs öncesinde ve sonrasında CHP hükümetine atıp-tutmalarının, CHP'yi "suçlu" ilan etmelerinin ne kadar sahte ve demagojik bir gösteriş olduğunu göstermesi bakımından da ilginçtir.

POLİS

Baştarafı 1. Sayfada

mını, Rus sosyal-emperyalizminin himayesi altında sağlamaya çalışıyorlar. Daha önce de İGD'li hainler, devrimcilere ve sömürüye karşı yürütülen kitle mücadelelerine saldırmaktaydılar.

Yine Aydınlık-TİKP, Emeğin Birliği ve Apocular, devrimcilere ve halka saldırılar sonucu birçok devrimciyi katleden "sol" maskeli karşı-devrimcilerdir. TİKP'li sosyal-faşistler de Adana'da Oktay ve Faysal'ı, Dersim'de Yusuf Dal'ı katlettiler. Emeğin Birliği, Antep'te Müslim Şimşek'i pusuda katletti. Kazım Üner, Sultan Arguç, Hüseyin Hancar, Ali Hergüç ve daha birçok devrimci ise Apocu ajan provokatörler tarafından öldürüldü.

Bunlar sol maskeli cinayet şebekelerinin işledikleri cinayetlerin ve saldırıların sadece bir kısmıdır. Ancak onlar burjuvazi ve gericiliğin hizmetindeki karşı-devrimciler olarak her zaman halkın mücadelesinin karşısına dikilmekte, bu mücadeleyi resmi devlet güçleri ile birlikte ezmeye çalışmaktadırlar. Bunun için de devrimci olan, halkın çıkarları doğrultusunda mücadele eden ve emperyalizme ve faşizme karşı olanlar, onların ilk hedefi olmaktadırlar. Gerçekte onlar anti-faşist olan herkesin düşmanı olan her biri değişik emperyalist ve faşist mihrakların hizmetini üstlenmiş sol maskeli karşı-devrimcilerdir. Her günkü pratik bu gerçeği daha da açığa çıkarmaktadır.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarında Mücadele Bayrakları Dalgalandı (3)

ÇORLU

1 Mayıs Çorlu'da yoğun baskılara rağmen gerçekleştirilen 1 Mayıs mitingiyle kutlandı. Mitinge 2100 kişi katıldı. Miting, Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarınca gerçekleştirildi.

Miting öncesi ve miting günü faşist diktatörlüğün militarist güçleri devrimcilere ve halka yönelik olarak yoğun bir saldırı kampanyası yürüttüler. 5. Kolordu komutanlığına bağlı askeri birlikler terör estirdiler. Miting öncesi ilçe merkezinde gövde gösterisi yapan askeri birlikler ve polis evlere baskınlar düzenledi. Çatışma çıkacağı, dükkanların yağmalanacağı yollu propaganda ile halkın tedirgin edilmesini amaçladılar. Otobüs şirketlerine baskı yapılarak arabalar sefere çıkarılmadı. Tutulmuş arabaların şoförlerine baskı yaparak vazgeçirdiler. Fırınların 1 Mayıs günü ekmek çıkarmalarını engellediler. Yollara barikatlar kurarak, katılımı azaltmak ve gelenleri yollarda oyalamak taktiği izlediler.

Miting başlamadan 3 saat önce Çorlu YDGD'yi basarak, birçok kitaba ve gazeteye elkoydular. Baskın sırasında dernekte bulunan yurtsever devrimci gençler, 1 Mayıs ve Enternasyonal Marşlarını söyleyerek baskını protesto etti.

Bütün bunlara rağmen miting gerçekleştirildi. Miting meydanında folklor gösterileri yapıldı.

Enternasyonal Marşı ve saygı duruşuyla başlayan miting, Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol adına yapılan konuşmalarla sürdü ve devrim andı ile sona erdi.

NAZİLLİ

Nazilli'de 1 Mayıs mitingi proleter devrimciler tarafından gerçekleştirildi. Miting öncesi faşistlerin bir bakkal dükkanına ve TÖB-DER'e bomba atmaları, "1 Mayıs'ta Nazilli'de kan dökülecek" türünden propagandayı hızlandırmaları, Nazilli YDGD nin kapatılması ve faşistlerin 1 Mayıs çalışmalarını provoke etmek için yürüttükleri saldırılara rağmen, proleter devrimciler birçok kahve toplantısı düzenleyerek ve propaganda yaparak mitinge hazırlandılar. Düzenlenen "1 Mayıs İşçilerle Birleşme ve Dayanışma Gecesi"ne 800'ü aşkın emekçi katıldı.

1 Mayıs günü mahallelerden miting alanına folklor gösterileri eşliğinde yürüyen emekçiler ve yurtsever devrimci gençler, polisin Parti Bayrağı flamasının taşınmasını engellemek istemesini ve bunun için saldırıya geçmesini boşa çıkardılar. "Yaşasın 1 Mayıs", "Parti Bayrağı Daha Daha Yukarı" "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" sloganları ile yürüyen halk gençliği ve emekçiler alanda toplandılar. Devrimci marşların söylendiği ve 600'ün üzerinde kişinin katıldığı 1 Mayıs mitingi, yapılan konuşmalardan sonra devrim andı ile sona erdi.

AKHİSAR

Akhisar'da 1 Mayıs, Halkın Kurtuluşu taraftarı 140 kişinin gerçekleştirdiği bir miting ile kutlandı. Devrimci marşlar söylendi, sloganlar haykırıldı. 1 Mayıs'ın anlam ve önemini dile getiren konuşmalar yapıldı. Katılanların çoğunluğunun işçiler olması mitinge ayrı bir önem kazandırmaktaydı.

Ayrıca miting öncesi düzenlenen geceye 450'ye yakın işçi ve emekçi katıldı. Gece ve miting çalışmaları sırasında sözlü ve yazılı propaganda yapıldı ve bildiriler dağıtıldı. Halkla yakın ve sıcak ilişkiler kuruldu.

FINDIKLI

1 Mayıs Fındıklı'da 400 ün üzerinde devrimci ve emekçinin katıldığı bir mitingle kutlandı. Miting proleter devrimcilerce gerçekleştirildi. Ayrıca D. Halkın Birliği taraftarı 100'e yakın kişi de mitinge katıldı.

Miting için proleter devrimci ve yurtseverlerce geniş bir propaganda yapıldı. 1 Mayıs'ın anlamını ve önemini kavratmak amacıyla "1 Mayıs'a Doğru Gecesi" düzenlendi.

"Yaşasın 1 Mayıs" sloganı ile başlayan yürüyüş sırasında folklor ekibi oyunlar oynadı. Yapılan konuşmalardan sonra devrim andıyla miting sona erdi.

CHP

Baştarafı 1. Sayfada

zinin sözcüleri, Ecevit'in iktidar koltuğuna oturduğu dönemi "altın yıl" olarak nitelemektedirler. Yine büyük burjuvazinin kendi örgütlerinin yaptıkları araştırmalara göre Ecevit iktidarı dönemi, özel kesimin kârlarının en yüksek noktaya eriştiği yıl oldu.

İstatistiklere bakıldığında 1978'in ve 1979'un ilk dört ayının neden tekelci burjuvazi için "altın dönem" olduğu daha iyi anlaşılacaktır. Tekelci burjuvazinin bu dönemdeki kâr oranları ortalama % 60 olmuş, bazı kesimlerde kâr oranı % 200'e kadar yükselmiştir. Sanayi kesimlerinde üretim % 32, satışlar % 32, siparişler ise % 38 dolayında artmıştır. Oysa aynı dönemde bütün ücretliler fiyat artışları altında ezildi. İşçi grevleri, hükümet tarafından ertelendi, tarım ürünleri için taban fiyatlarının artışları asgari ölçülerde tutuldu, geniş köylü yığınları yıkıma sürüklendi. Memurlara verilen zamlar, birkaç paket sigara parasını bile zor karşıladı.

Bütün bu gelişmeler hükümetin ekonomik politikasından, ekonomik tercihlerinden bağımsız mıdır? Gerçekte komprador burjuvazinin sözcülerinin iddia ettiği gibi hükümet, özel teşebbüse karşı bir tutum almasına rağmen mi bu sonuçlar elde edilmiştir? Elbette ki hayır! 17 aylık Ecevit iktidarı dönemini komprador burjuvazi için "altın dönem" yapan nedenler her şeyden önce Ecevit hükümetinin ekonomik uygulamalarında yatmaktadır.

Ecevit iktidarı, 1978 yılında koltuğa oturmasıyla, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının [illegible]

lar ayırmak ve onların kârlarına dokunmadan devlet giderlerini ve bütçe açıklarını kapatmak için ortalama üç ayda bir KİT ürünlerine ve temel tüketim mallarına zam yaptı. Aynı zaman da tekelci burjuvazinin de istekleri olan IMF'nin dayattığı her koşulu benimsedi. Türk-İş'le bir "Toplumsal Anlaşma" imzalayarak işçi ücretlerini dondurdu. Her devalüasyon sonunda alınan önlemlerle devalüasyonun getirdiği mali yükleri emekçilerin sırtına yıktı. Devalüasyonlar sonunda ithalatçıların ceplerine giren milyarlarca liraya dokunmadı. Devalüasyonun yarattığı kur farklarının ithalatçılar ve sanayiciler tarafından ödenmesi konusunda daha önce MC tarafından yayınlanmış bir kararnameyi bile geri aldı. Mayıs 1978'de toptancı kârları, % 10, perakendeci kârları % 18 artırıldı. Haziran 1978'de "işadamlarının bizden çekinmesine gerek yoktur" diyen Ecevit, bir kararname ile vergi iadelerini ortalama % 20'den % 35'e çıkardı. Eylül 1978'de akaryakıt bayi kârları % 130 artırıldı. Sanayiciler in fiyat kontrol komisyonundan talep ettikleri fiyat artışları her seferinde onaylandı. Hükümet, onlarca grevi yasakladı, devlet işletmelerinde çalışan binlerce işçiyi sokağa atarak lokavtlara öncülük yaptı. Mart ayı içinde yürürlüğe konan son ekonomik uygulamalar sırasında alınan bir kararla ihracatçıların kazandıkları dövizin kendi kullanımları için ayırdıkları miktar % 100 oranında artırıldı.

Ve işte bu nedenlerle 1978 komprador burjuvazi için kendi deyimleriyle "Altın Yıl" oldu.

[illegible]

Emperyalistlerle imzalanan bütün ikili anlaşmalar iptal edilmeli, yabancı üsler kapatılmalıdır!

✱ NE AMERİKA NE RUSYA NE NATO NE VARŞOVA

✱ Reformistler ve faşistler ABD'nin üsler ve U—2 uçakları konusundaki yeni isteklerine 'evet' demekte, ama Rusya'yı da kızdırmamaya çalışmaktadırlar

Kapitalist-revizyonist sistemde kapitalizmin krizinin giderek derinleşmesine bağlı olarak, bugün, ülkemizde egemen sınıflar bir yandan buhranın bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçilerin, köylülerin ve bütün emekçi kesimlerin sırtına yıkmaya ve ekonomik buhranı "en az zararla atlatmaya" çalışırken, bir yandan da yeni siyasi "istikrar tedbirleri" aramaktadırlar. Öte yandan başta ABD emperyalistleri olmak üzere bütün batılı emperyalist devletler, çeşitli yollardan ülkemiz üzerindeki ekonomik, siyasi ve askeri baskılarını artırmaya, bu alanlarda yeni mevziler elde etmeye ve ülkemizi emperyalist sisteme bütünüyle bağlamaya çalışmaktadırlar.

Öyle ki, ABD emperyalizminin ve batılı emperyalist devletlerin ekonomik, mali ve askeri temsilcileri Ankara'yı su yoluna çevirmişlerdir. Heyetlerin biri gidip, biri gelmektedir. Uluslararası trafik son aylarda iyice yoğunlaşmıştır. Hangi emperyalist heyetin gelip-gittiğini, bunlarla neler konuşulduğunu ve hangi konular üzerinde durulduğunu bilmek bile içinden çıkılmaz bir duruma gelmiştir artık. Bir bakıyorsunuz ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Türkiye'ye gelmiş; üsler, SALT-2'nin getireceği yeni "yükümlülükler" üzerine "pazarlıklar" yapmaktadır. Hemen arkasından Ankara'ya özel olarak "davet edilen" IMF heyeti ile kapalı kapılar arkasında yoğun "pazarlıklar" sürdürülmektedir. Bütün bu "pazarlık" ve görüşmelerin arkasından demeçler verilmekte, basın-yayın organlarında polemik ve yorumlar birbirini izlemektedir.

Elbette ki mesele sadece bununla da kalmamaktadır. Başbakanından tutun da Maliye Bakanına, oradan parlamento heyetlerine kadar birçok "etkili ve yetkili" kişi veya kişiler, çok uzun bir zamandan beri, emperyalist kredi kurumlarının kapılarını kâbe kapısına çevirmişlerdir. Başbakan ve Maliye Bakanı tam bir siyasi dilenci rolünde her biri haftada bir kez Avrupa'da ABD'de emperyalist kredi kurumlarının, militarist kurumların eşiklerini aşındırmakta, kredi, taze para, silah ve cephanelik dilenmektedirler.

Bütün bu karşılıklı ziyaret, pazarlık ve görüşmelerden sonra da günlük gazete manşetlerini, "umutlu", "umutsuz", "iyimser", "kötümser" demeçler doldurmaktadır; yorumlar ve polemikler yapılmaktadır. "Taze para'nın ne zaman geleceği, IMF'nin yeşil ışığı ne zaman yakacağı üzerine bitmez tükenmez hesaplar yapılmakta; "Türkiye ekonomisinin içine düştüğü darboğazdan kurtulması" için "çıkış yolları" araştırılmaktadır.

CHP reformistleri ve onların politikasını kayıtsız-şartsız destekleyen yazar-çizer takımı bir yandan "haysiyetli dış politika" laflarını dillerinden düşürmez ve arada bir emperyalistlere karşı göstermelik sert çıkışlar yaparken, bir yandan da emperyalistlere ve egemen sınıflara sürekli güven vermeye çalışmakta, emperyalistlerin ve egemen sınıfların önünde günde on takla atmaktadır. CHP reformist hükümeti ve onun başbakanı, sendika ağalarının ve yandaşı reformist kalemlerin de yardımı ile işçi sınıfına ve emekçi halk kitlelerine emperyalizmin, emperyalist sömürü ve soygunun daha da artırılması üzerine vaaz vermekte, emperyalizmin faziletleri üzerine ahkam kesmektedir. AP ve MHP gibi faşist partiler ise, bir yandan reformizmin kitleler üzerindeki etkisinin kırılması ile ortaya çıkan boşluğu doldurmak için anti-emperyalist demagojiye daha sıkı sarılmakta, bir yandan da emperyalistlere en iyi kendilerinin hizmet edeceklerini inandırmaya çalışmaktadırlar. Bunun için CHP reformist hükümetine karşı sert bir muhalefet yürütmekte ve CHP hükümetine her gün ömür biçmektedirler. T'K'P, TİP ve TSİP gibi sosyal-faşist partiler ise, CHP reformist hükümetini sosyal-emperyalistlere değil de batılı emperyalistlere yeni "tavizler" verdiği için eleştirmektedirler.

Bütün bu karmaşık gibi gözüken görüşmelerin, pazarlıkların ve karşılıklı söz düellosunun altında yatan gerçek en özlü ifadesi ile şudur: Ülkemizin kapıları siyasi, ekonomik, mali ve askeri alanda Amerikan emperyalistlerine ve batılı emperyalistlere daha çok açılmakta, Türkiye, emperyalistler için tam bir "açık pazar" haline getirilmeye çalışılmaktadır. CHP reformist hükümeti ile emperyalistler arasında yapılan gizli-açık görüşmeler ve pazarlıklar, Türkiye halkının daha çok sömürülmesine, ülkemizin emperyalist ahtapotun kollarına daha çok atılmasına hizmet etmektedir. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler, yeni üs kolaylıkları sağlanması için yürüttükleri pazarlıklarla, ülkemizi ve dünyayı kimin daha fazla yağmalayacağından kaynaklanan it dalaşını her geçen gün topraklarımıza ve denizlerimize taşımakta ve halkımızı emperyalist bir yağma savaşının girdabına çekmeye çalışmaktadırlar.

Bütün karşı-devrimci akımlar arasındaki söz düellosunun, çatışmanın temelinde emperyalist mihraklara hizmet yarışı yatmaktadır. Reformistler ve faşistler, Amerikan emperyalistlerinin ve batılı emperyalist devletlerin çıkarlarını savunurken, modern revizyonist akımlar ve partiler, ülkemizde Sovyet sosyal-emperyalistlerine yeni ekonomik, askeri ve siyasi "kolaylıklar" sağlanmasını istemekte, bunun için faaliyet göstermektedirler. Reformistler ile faşistler ise emperyalizme daha iyi hizmet yarışında ve bunun yöntemleri konusunda birbirleri ile çatışmaktadırlar.

Bütün bu gerici akımlar ve siyasetler, ülkemizin emperyalist sermayeye daha çok bağlanmasında, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ekonomik, siyasi ve mali varlığının devam etmesinde, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin emekçi halka ve işçi sınıfına şirin gösterilmesinde birleşmekte ve etkileri altındaki basın-yayın organları aracılığı ile, radyo ve TV aracılığı ile sürekli bunun propagandasını yapmaktadırlar. Öyle ki, reformistlerden, faşistlere, revizyonistlerden her türden sendika ağalarına kadar bütün gerici mihraklar, uzun bir zamandan beri öyle bir propaganda yürütmüşlerdir ki, adeta işçi sınıfını ve emekçi halkı, emperyalistler olmadan ayakta duramayacağımız, mutlaka emperyalistlerden veya sosyal-emperyalistlerden birine dayanmamız gerektiğine inandırmaya çalışmışlardır. İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin anti-emperyalist taleplerini ve duygularını köreltmeye veya istismar etmeye çalışmışlardır. Bu yöndeki propaganda ve istismarlarına devam etmektedirler.

Ama emperyalizmin hizmetindeki bütün bu gerici mihrakların çaba ve faaliyetleri boşunadır. Türkiye halkı, emperyalizmin çirkin yüzünü bugüne kadar tanımıştır; bugün daha iyi tanımaktadır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın devrimci mücadelesinin durdurulmaz seli, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve faşist diktatörlüğü silip süpürecek, ülkemizi bağımsızlığa ve gerçek demokrasiye mutlaka kavuşturacaktır.

X X X

Ülkemizle emperyalistler arasındaki ilişkilerde ve emperyalistlerin elde etmek istediği yeni mevzilerde üzerinde durulması gereken birinci sorun, Amerikan emperyalistlerine yeni askeri kolaylıklar sağlanmak istenmesi ve bu alandaki son gelişmelerdir. Bugün Amerikan emperyalistleri, Türkiye'deki ABD üslerinin yeni bir statüye kavuşturulmasının ve sosyal-emperyalistlerle Haziran ayı içinde imzalayacakları SALT-2 Anlaşmasına uygun olarak Türkiye üzerine yeni hesaplar yapmanın planları ile meşgul olmaktadırlar. Bunun için Türkiye'ye askeri ve diplomatik heyetler gidip-gelmekte, ABD emperyalistleri ile Türkiye egemen sınıfları arasında yoğun ve gizli pazarlıklar sürmektedir.

CHRİSTOPHER NEDEN GELDİ?

Geçtiğimiz hafta içinde ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Warren Christopher Ankara'ya ani bir ziyaret yaparak, Başbakan Bülent Ecevit ve Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ile bir dizi görüşmeler yaptı ve kapalı kapılar arkasında yürütülen görüşme ve pazarlıklardan sonra gene geldiği gibi ani bir şekilde Washington'a döndü. Bu ziyaret üzerine Başbakanlık ve Dışişleri Bakanlığı tarafından uzun süre açıklama yapılmadı. Fakat günlük gazetelerde çeşitli yorumlar yayınlandı, çeşitli tahminler yapıldı. Buna göre Amerikan emperyalistleri daha önce imzalanan bir anlaşma gereğince "geçici statü" ile açılan üslere "daimi bir statü" verilmesini, İran Devriminden sonra artık işlemez hale gelen İran'daki üslerin Türkiye'ye taşınmasını ve U-2 diye adlandırılan casusluk uçaklarına yeniden "uçuş hakkı" sağlanmasını istemektedir. Christopher'in ani ziyareti de bu meselelerin çözümüne ilişkindir.

Gene günlük gazetelerde çıkan haber ve yorumlardan da anlaşılacağı gibi, Christopher'in ziyaretinin ani olması ve kısa bir zamana rastlaması Amerikan emperyalizminin elebaşısı Carter ile Sovyet sosyal-emperyalizminin elebaşısı yeni çar Brejnev arasında Haziran ayı içinde imzalanması planlanan SALT-2 Anlaşması ile ilgilidir. Buna göre Amerikan emperyalistleri SALT-2 Anlaşması öncesinde Türkiye'deki askeri varlığını tahkim etmek ve genişletmek istemektedir.

Böylece Amerikan emperyalistleri, İran'daki demokratik ve anti-emperyalist mücadele sonunda kaybettikleri belli askeri mevzileri Ortadoğu bölgesinde yeniden kazanmayı planlamaktadırlar. Bu, Ortadoğu bölgesindeki halkların demokratik ve anti-emperyalist mücadelesinin ezilmesinde ve Sovyet sosyal-emperyalistleri ile yürüttükleri hegemonya mücadelesinde Amerikan emperyalistlerine yeni olanaklar sağlayacaktır. Onlar buna en uygun alan olarak da Türkiye'yi seçmişlerdir.

Amerikan emperyalizmine bağımlı olan komprador burjuvazi ve toprak ağaları da ABD'nin bu politikasının bölgedeki en iyi uygulayıcısı olacaktır.

Daha sonra Dışişleri Bakanlığı tarafından 14 Mayısta yapılan basın açıklaması adeta bu gerçeklerin ve Amerikan emperyalistlerinin bu yeni isteklerinin doğrulanması yönünde bir itiraf niteliği taşımaktadır.

Amerikan emperyalistleri, Türkiye'deki askeri varlıklarını ve bu alanda sahip oldukları mevzileri şu noktalarda güçlendirmek istemektedirler:

ÜSLER İÇİN 'DAİMİ STATÜ'

Bilindiği gibi ABD emperyalistleri bugün, askeri alanda, binlerce askeri, 101 adet askeri tesisi, uçağı, tankı ve topuyla kendi emperyalist çıkarlarını, batı kapitalizminin dünyanın bu bölgesindeki egemenliğini korumak için ülkemizin 35 milyon metrekare toprağının üzerine oturmuştur.

Gene hatırlanacağı gibi, ABD emperyalistleri Türkiye'nin Kıbrıs işgalinden belli bir süre sonra Türkiye'ye silah ambargosu uygulamıştı. Ambargo sonrasında, o dönemde iktidarda bulunan MC faşist hükümeti, ABD emperyalistlerinin önünde silah ambargosunun kalkması için binbir hokkabazlık yapmış, daha sonra da Temmuz 1975'te Amerikan üslerini göstermelik olarak kapattığını açıklamıştı. Fakat üsler göstermelik olarak kapatıldıktan sonra, NATO Üssü adı altında faaliyetlerini aynen sürdürmüşlerdi. Gene aynı dönem içinde, o dönemin ABD Dışişleri Bakanı Kissinger ile MC'nin Dışişleri Bakanı Çağlayangil arasında üsler konusunda "geçici bir statü" anlaşmasına varılmıştı.

Daha sonra ise iktidara gelen CHP ağırlıklı hükümetin Kıbrıs'ta Amerikan emperyalistlerinin önerdiği "çözüm yolu"nu benimsemesi ve batılı emperyalistlere bu konuda tam bir güven vermesi ile Amerikan silah ambargosu ABD tarafından kaldırılmıştı. Bunun üzerine de Ecevit hükümeti, Çağlayangil-Kissinger arasında imzalanan "geçici statü" anlaşmasını yürürlüğe koymuş ve Temmuz-1975'ten beri sözde kapalı olan üsleri 9 Ekim 1978'den geçerli olmak üzere açtığını ilan etmişti.

Bu geçici statü" anlaşması ise, içinde bulunduğumuz yılın 9 Ekiminde dolmaktadır. İşte Amerikan emperyalistleri bu "geçici statü" anlaşmasının 9 Ekim 1979'dan itibaren "daimi statü"ye dönüştürülmesini istemekte; bunun bir an önce "çözümlenmesini" sağlamaya çalışmaktadır.

ABD emperyalistleri ile Türkiye egemen sınıflarının siyasi sözcüleri arasında son zamanlarda hızlanan askeri alandaki görüşmeler ve Christopher'in son Ankara "ziyaretinin" birinci nedeni budur.

İkinci olarak da ABD emperyalistleri Türkiye'deki askeri varlıklarını ve sahip oldukları askeri mevzileri daha da genişletmek ve tahkim etmek istemektedirler.

İRAN'DAN SÖKÜLEN ÜSLER

ABD emperyalistleri Türkiye'deki askeri varlıklarını daha genişletmek ve tahkim etmek istemelerinin birinci adımı olarak İran'daki anti-emperyalist ve demokratik muhtevadaki halk hareketinin başarısının bir sonucu olarak artık İran'dan sökülmüş bulunan veya işlemez duruma gelen bazı askeri üsleri Türkiye'ye yerleştirmeyi planlamaktadırlar.

ABD emperyalistleri ile CHP reformist hükumeti arasında bu konudaki pazarlıklar ocak ayından bu yana devam etmektedir.

Amerikan emperyalistleri İran'da artık işlemez duruma gelen veya tamamen sökülen askeri üslerin büyük bir bölümünü ve bu üslerde bulunan dinleme ve gözetleme cihazlarını Türkiye'ye getirmek veya Türkiye'de bulunan üslere monte etmek istemektedirler. Bunun için en uygun yer olarak da Pirinçlik ve Sinop Amerikan üslerini seçmişlerdir. Hatta yapılan bir açıklamaya göre İran'dan sökülen bazı Amerikan üsleri İncirlik Hava Üssüne getirilmiştir bile. Bunun dışında ABD emperyalistleri Türkiye'de bulunan ABD üslerinin yeni silahlarla donatılmasını ve bu üslerdeki atom başlıklı füzelerin artırılmasını istemektedirler.

ABD emperyalizminin elebaşıları üsler konusundaki bu planlarının Carter-Brejnev arasında haziran ayında imzalanması kesinleşen SALT-2 Anlaşmasından önce gerçekleşmesini sağlamaya çalışmaktadırlar. Bunun için Türkiye ile ABD arasında yoğun bir askeri trafik sürmektedir.

Amerikan emperyalistleri böylece Türkiye halkının anti-emperyalist ve demokrasi mücadelesini boğmak ve rakipleri Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı ülkemizde yeni ve güçlü mevziler elde etmeyi planlamaktadırlar.

U-2 CASUS UÇAKLARI

ABD emperyalistleri, yukarıda saydıklarımıza ek olarak, Sovyetlerin SALT-2 Anlaşmasına uyup uymadığını izlemek gerekçesi ile topraklarımız üzerinde U-2 denilen casus uçaklarının faaliyet göstermesini, bu uçakların havaalanlarına ve üslere serbestçe inip-kalkabilmesinin sağlanmasını istemekte, CHP reformist hükümeti ile bu yönde de bir anlaşma imzalamaya çalışmaktadırlar.

Christopher'in geçtiğimiz hafta aniden Türkiye'ye gelmesinin bir nedeninin de Amerikan emperyalistlerinin U-2 denilen bu casus uçakları ile ilgili olduğu açıklandı. Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada ve Başbakan Bülent Ecevit'in basına verdiği demeçler de durumun gerçekten de böyle olduğunu ortaya koydu.

Bilindiği gibi, geçmişte Türkiye'deki Amerikan üslerinde ve ülkemiz toprakları üzerinde serbestçe faaliyet gösteren U-2 casus uçaklarından birinin 1960 yılında Sovyet semalarında düşürülmesi ile bu uçakların Türkiye'deki faaliyetlerinin bütün halk kitlelerinin ve dünya ilerici kamuoyunun gözünde deşifre olması ve Türkiye halkının özellikle 1960'lı yıllarda gelişen ve yükselen anti-emperyalist mücadelesi sonunda Amerikan emperyalistleri ve onlara göbeğinden bağlı egemen sınıflar ve siyasi iktidarlar bu alanda açıkça bir faaliyet yürütemez duruma gelmişlerdi. Nasıl ki, bu mücadele sonunda Amerikan 6. Filosu limanlarımızı serbestçe ziyaret edemiyorsa, aynı şekilde Amerikan emperyalistleri bu alandaki faaliyetlerini de aynı ve açık bir biçimde yürütemez duruma geldiler. Halkın ve yurtsever gençliğin mücadelesi sonunda emperyalistler ve egemen sınıflar bu konuda geri adım atmak zorunda kaldılar.

Bugün ise Amerikan emperyalistleri geçmişte kaybettikleri bu askeri mevzilerden birini daha yeniden kazanmanın hazırlıklarını ve planlarını yapmaktadırlar. Bunun için CHP reformistleri ile Amerikan diplomasisinin elebaşları arasında yoğun görüşmeler ve pazarlıklar sürmektedir.

X X X

Sonuç olarak Amerikan emperyalistleri, İran Devriminden sonra ve Ortadoğu bölgesinde ve ülkemizde halkların anti-emperyalist ve demokrasi mücadelesinin yükselmesi ve her geçen gün yeni boyutlar kazanması karşısında halkların mücadelesini baskı ve zor yoluyla ezmek için ve ikinci olarak da Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sızma ve yayılma çabaları karşısında Ortadoğu'daki ekonomik, siyasi ve askeri hegemonyasını korumak ve güçlendirmek için bu bölgedeki ekonomik ve siyasi etkinliğinin yanı sıra askeri etkinliğini de güçlendirmeye ve tahkim etmeye, elindeki askeri mevzileri sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

İran'daki güçlü anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin sonunda ABD'nin bu ülkedeki askeri varlığının büyük ölçüde sökülüp atılmasından sonra Amerikan emperyalistleri şimdi Türkiye'yi önemli bir köprübaşı olarak kullanmayı planlamakta, bu yönde yoğun bir faaliyet göstermektedirler.

(DEVAM EDECEK)

Amerikan diplomasisinin elebaşılarından Christopher ve Ecevit: Üsler ve U-2 uçakları için pazarlık.

Türkiye'deki Amerikan üsleri: Genişletilmek ve tahkim edilmek isteniyor.

İran Devrimi sonunda işlemez hale gelen Amerikan üslerinden bir kısmı Türkiye'ye taşınmak isteniyor.

U-2 casus uçakları: Kım için, kime karşı?